

МЕТЪН ДА НУ ЕА

ЛЮБОВ
ЗАВИНЯТА

МЕГЪН ДАНИЕЛ ЛЮБОВ ЗАВИНАГИ

Превод: Надежда Гаврилова

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Хааа! Хааа! — Чарли Стюарт отваряше уста и напрягайки се, изпускаше всеки вик като експлозия, докато изстрелваше напред първо левия юмрук, после десния и отново левия, изпънати и стегнати до вкоравяване. Бялото карате ги^[1] беше полепнало и залепнало към пламналата ѝ кожа. Тъмнокестенявата коса беше прилепнала към черепа ѝ, потта се стичаше на струйки по врата ѝ, но тя се чувствуваше великолепно.

— Отново, моля — рече инструкторът семпай^[2] Джое с глас, който никога не надвишаваше учтивия шепот.

Чарли го повтори. И отново. И отново, докато семпаят беше удовлетворен.

Преминаха към предни удари с високо вдигнат във въздуха крак. Преди всеки един тя се стягаше вътрешно, миг на съвършена неподвижност, преди...

— Хааа! — изпомпваше от дълбините на тялото си едновременно вика и силата, пристъпваше напред с левия крак и изхвърляше десния силно, бързо и високо, право в слънчевия сплит на невидимия нападател. — Хааа! — и още един: — Хааа!

Когато дойде ред на боя по двойки, както обикновено, Чарли си избра за противник най-едрия и загорял от слънцето мъж. Доставяше ѝ удоволствие да го предизвика към отбрана.

Тя обичаше каратето. Шест дни в седмицата идваше в доджо^[3], със смирен поклон изразяваше уважението си към стаята, към семпай Джое, към другите ученици и през следващия час и половина нанасяше ритници, раздаваше юмруци и се накрещяваше до насита. Беше висока едва метър и шестдесет, но стегнатото ѝ тяло парираше много по-едри противници, като съсредоточаваше цялата си сила — духовна и физическа — във всеки неочакван ритник и юмручен удар. Също така важно бе, че се беше научила да ползува силата на противника срещу самия него, като отстъпи назад и остави енергията му да работи вместо самата нея. След месец щеше да се подложи на

изпит и да разбере дали е заслужила да носи бленувания черен колан. Беше твърдо решена да се подготви добре.

Чарли учеше карате вече почти две години, от оная нощ, в която се беше превърнала в поредния номер в регистрационната книга на полицейския участък на шести нийоркски район, просто една от многото жертви, нападната в гръб в Манхатън. Това промени живота ѝ, защото ѝ остави непреодолимото усещане за уязвимост и гняв, които я парализираха. Отчаянието я бе довело в доджо — лудешки опит да сграбчи и възстанови нещо като контрол върху един начин на живот, над който се страхуваше, че губи власт. Беше хранила надежда, че каратето ще ѝ възвърне чувството за владееене на положението, което за нея беше така необходимо. Но не беше очаквала, че ще го заобича толкова много — властта, силата, усещането за самата нея, когато нанасяше някой точен юмручен удар или парираше друг — смъртоносен. И вътрешното спокойствие, което се появи от съзнанието, че щом може да се отбранява, малко вероятно е това да ѝ се наложи. Никога повече.

Най-накрая заниманията приключиха. Тя се поклони още веднъж на семпая и се отправи към душопетте, оживена, всеки мускул потръпващ от умора и съвършена хармония. Горещата вода атакува изтощеното ѝ тяло, всяка капка носеше отмора и успокояваше изпотената кожа, като превключваше мисловния шалтер от Бдителност обратно към Спокойствие.

Почувствува се толкова добре, че се разсмя на глас. Звукът премина в гъргорене, когато устата ѝ се напълни с вода. Дори обядът с майка ѝ по-рано същия ден не можеше да ѝ развали настроението, поне не прекалено.

Ресторантът, разбира се, бе „Мортимърс“, любимото убежище на майка ѝ — масата бе край прозореца, където не се обслужваше никой по-важен от нея и тя можеше да си го позволи. А и разговорът бе също толкова предсказуем.

Виктория Стюарт се бе обърнала към дъщеря си Шарлот:

— Още колко ще продължи тази глупава игра да живееш в центъра, да се преструваш, че трябва да работиш, за да изкарваш прехраната си, да киснеш с разни музиканти из бог знае какви вертепи и дори да не правиш опит да се срещнеш с някой действително порядъчен мъж, който да се грижи за теб? Не е необходимо да

изтъквам, че на двадесет и седем години броят на достъпните за теб мъже е определено ограничен.

Чарли се беше подсмихнала над салатата от портокали и мандарини.

— Е, все още остава Боби Дибс Кент. Сигурна съм, че има желание пак да ми поиска ръката, и предполагам, че няма да имам нищо против да съм омъжена за пияница, ако се придържа към Чивас и шампанско.

Майка ѝ опита пилето в топлата салата с естрагон, без заливка, и се намръщи.

— Точно за това поведение говорех. В действителност не те разбирам.

— Зная, че не ме разбираш, майко.

Да, Чарли знаеше много добре, че Виктория Уейнрайт Стюарт не разбира единствената си дъщеря, момичето, което някога беше толкова сладко и умно, такава хубава дебютантка в обществото, толкова популярна измежду почтените момчета и така лесно управляема. Дъщерята, която днес бе загадъчна смесица от непреклонна независимост, свирепост и упорство и трудолюбие. И която изглеждаше явно незаинтересована да се установи с порядъчен мъж в порядъчна къща и да отгледа очарователни внуци, които Виктория да глези с очарователни дрехи от известни моделиери и екстравагантни играчки от Ф. А. О. Шварц.

Тя въздъхна и изчетка една троха от елегантния костюм на Полин Транжер.

— След случилото се в оня квартал в центъра, мислех, че ще пожелаеш да се върнеш, където ти е мястото.

— Можех да бъда нападната в гръб и на Парк авеню, майко, и ти го знаеш.

Чарли набучи свирепост и скилидка чесън. Мразеше да си припомня безпомощността и болката, когато легеше на улицата със счупена ръка, избит зъб и без портмоне.

— И няма да се случи отново. Погрижила съм се за това.

— Предполагам, че имаш предвид твоето джудо.

— Карате — поправи я Чарли. — Да, това имам предвид. Сега мога да се грижа сама за себе си.

— Но защо, по дяволите, искаш да се грижиш сама за себе си? — нададе вопъл майка ѝ. — Точно това не разбирам.

— Зная — отново рече тя, натъжена, че майка ѝ никога няма да разбере и никога няма да одобри начина ѝ на живот. Беше спряла да я разбира преди няколко години, когато Чарли престана да играе ролята на майчината кукла с дистанционно управление и пое юздите на собствения си живот. Чарли знаеше, че майка ѝ не желае тя да нанася юмручни удари и да крещи, докато гърлото ѝ заболва, че не иска тя да живее сама в търговската част на града и определено е против миризмата на пот. Виктория Стюарт копнееше дъщеря ѝ да е съвършено облечена и коафирана, да председателства масата на чайове, да е член на благотворителни дружества и да се подготви един ден да заеме полагащото ѝ се място като съпредседател на благотворителния бал Спринг флиг, организиран от музея Метрополитен. Желаше да я види в квартала, където ѝ беше мястото. И, по дяволите, желаше да се омъжи.

— Съжалявам, мамо — измърмори Чарли и спря душа. — Понякога просто не получаваш това, което искаш.

Стъпи на студения керамичен под, пресегна се за голямата, груба хавлиена кърпа и се изтри с нея, а кожата ѝ порозовя. Докато през тънките стени на доджото долитаха думкащите удари на следващия клас, тя изсуши с кърпата косата си, която вече втора година израстваше от това, което Чарли наричаше „приблизително един ирландски инч по-дълга от бръснатата глава на Шиниъд О'Конър“, и я среза като ореол от влажни, тъмни къдрици. После бръкна в своето шкафче за чифт огненочервени гети.

— Фу! — рече една блондинка, която току-що смъкваше своето ги, просмукано с пот както това на Чарли. — Страхотен урок. Той не дава никаква почивка.

— А ти искаш ли почивка? — запита Чарли.

Двете жени се спогледаха и после изрекоха едновременно:

— Не!

— Искаш ли да се отбием в Уевърли? — попита русата, докато се протягаше за кърпа. — Новият филм с Кевин Костнър започва след двадесет минути.

— Благодаря, но имам среща за един договор. Очаквам истинска битка — obu черните полуботи и измъкна от шкафчето прекалено

широка блуза от ламе. — Освен това той не е моят тип. Падам си по мургавите, зализани мъже, нали се сещаш? Подобно на Гейбъл Флин — Чарли се разсмя. Пъхна ръце в джобовете на коженото яке с подплънки и праметна грамадния сак през рамо. — Ще се видим утре — извика тя, преди да изхвърчи надолу по стълбите и да отвори с крак летящата врата към Шесто авеню, водеща право във водовъртежа на Ню Йорк.

Вдъхна дълбоко от напоения с миризмата на бензин и отпадъци леден февруарски въздух и се усмихна. Това беше нейният град и тя обичаше всичко негово — енергията, таланта, амбицията, дори крещящата суетност. Обожаваше неговия тътен, неговите изисквания. Знаеше, че „ако можеш да се справиш тук, ще се справиш навсякъде“. И същевременно го ненавиждаше: мръсотията, престъпността, уязвимостта, която те караше да изпитваш и срещу която да се бориш, всеки път да се оглеждаш, за да видиш кой е по петите ти, безмилостното пренебрежение, което казваше, че ако не можеш да се справиш тук, си едно нищо.

Но Чарли се оправяше, поне беше положила прилично начало. И го правеше по свой собствен начин, сама. Владееше съдбата си.

Малцина от нейните приятели знаеха, че някога Чарли е била момиче от богаташките квартали, дебютантка с бяла рокля. И всички щяха да зяпнат от удивление, ако научеха, че има попечителски фонд. Единственото, което знаеха, бе, че е проникателна, забавна, дяволски независима, готова да изслушва съчувствено оплакванията им. Знаеха, че е невъздържана, но че можеш да й довериш живота си и последния си цент. Ако Чарли Стюарт обещаеше нещо, то ставаше. И знаеха, че работи къртовски, също като тях.

Отдавна бе стигнала до свое доста изстрадано решение за семейните пари и какво да прави с тях. Приходът от фонда използваше за достойни цели — от „Големите сестри“ и местния център за борба с изнасилванията до фонда на лейди Бърд Джонсън Уайлдфлауър. Харчеше и за удоволствие, купуваше си хипарски, авангардни дрехи, в които изглеждаше добре, или се подлагаше на цялостен масаж, защото усещането бе така великолепно. Но нито едно от тези неща не бе съществено за Чарли. Изкарваше сама парите, с които плащаше ежедневните си нужди: наема, храната, служебните разходи, подаръците за приятели, книгите, уроците по карате. И винаги

музика. Важните неща в живота, които биха ѝ липсвали, също купуваше със спечелени от нея пари.

И го правеше чрез музиката. Джазът ѝ помагаше да свърже двата края.

Започна като джаз певица, появяваше се на „Микрофонът е ваш“ в задимени клубове, намиращи се в сутерени по „Мак Дугъл“, „Блийкър“ и „Шеридън Скуеър“, свиреше на пиано в баровете, когато ѝ паднеше такава възможност, а през останалото време работеше като сервитьорка или секретарка.

Но колкото и да обичаше да се появява на сцената, бързо осъзна, че това никога няма да ѝ донесе успеха, към който се стремеше и с който можеше гордо да се похвали пред майка си и да каже: „Видя ли.“ Трябваше да открие нещо различно и го направи съвсем случайно. Винаги беше знаела, че има нюх за бизнес и че разбира от хора. Започна неофициално да съветва приятелите си — изпълнители — как да отстояват позициите си пред собствениците на клубове и производителите на записи и не след дълго те започнаха да ѝ дават комисиона за това. Много скоро тя напълно прекъсна изпълнителската си дейност.

През последните три години си изгради солиден бизнес като музикален посредник — специалист по изпълнителите на джаз.

Изкачването беше трудно. Джазът беше свят на мъжете. Жените бяха добре дошли да застанат зад микрофона и да ридаят, че са несправедливо наранени, преди да се приберат в леглото на басиста. Далеч не бяха така добре приети зад кулисите, в преговорите за сключване на договори, в организацията на джазови концерти, в схватките с вечно пияните собственици на клубове, които, изправени пред Чарли, бяха по-склонни да я опипат, отколкото да подпишат договор. Но остана вярна на тази работа и тя най-накрая потръгна.

Като се опитваше да избегне движението до Шесто авеню и топящия се сняг, натрупан на камари в канавките, тя пресече към корейския магазин за половин килограм мандарини и едно маслено десертче. „Ще си го изкарам утре в доджото“ — каза си наум и свърна към „Уошингтън Плейс“. Ключовете бяха в ръката ѝ още преди да достигне своя блок /една вече инстинктивна предпазна мярка/ и тя бутна с рамо входната врата, докато се обръщаше да огледа внимателно улицата, за да е сигурна, че никой не ще я последва в

сградата. Не беше нужно да те нападнат, за да се научиш да си нащрек в Ню Йорк. А след като веднъж си бил пребит и откаран в болницата, ставаш двойно по предпазлив. Когато преди година за първи път видя апартамента, беше почти готова да отхвърли предложението, защото сградата нямаше портиер. Но се влюби в обширното таванско помещение и мигновено си представи дома, който можеше да създаде, така че затвори очи, изрече една молитва и го нае. Досега нямаше повод да съжалява.

Докато чакаше стария асансьор, който стенеше като разнебитена пералня, Чарли преглеждаше пощата и си подсвиркваше парче на Сони Волинс, което беше чула наскоро. Когато кабинката пристигна, тя внимателно огледа вътрешността ѝ за някой спотаил се непознат, сетне влезе в асансьора, който със скърцане се отправи нагоре.

Докато заключваше тройната ключалка на тежката метална врата зад гърба си, се усмихна. Беше си у дома.

Всичко в апартамента носеше отпечатъка на Чарли. Бели стени, последна мода бяла мебел, в никакъв случай разточителна, бухнали възглавници в маково червено, жълто с цвят на лютиче и кобалт, плътен килим в горско зелено, който създаваше усещането за току-що окосена трева. Мини роял „Бехщайн“ стоеше в единия ъгъл. Беше подарък от баща ѝ за осемнадесетия ѝ рожден ден, само година преди смъртта му. Цяла стена прозорци разкриваше съвършен изглед в стил Уди Алън към Емпайър Стейт Билдинг, който сияеше в сребро под лъчите на залязващото слънце.

Метна сака на един стол, изрита обущата си и натисна копчето на музикална система — пищно произведение на изкуството. „Скици от Испания“ на Майлс Дейвис тутакси изпълниха стаята. В кухнята си припяваше, докато пяхна едно постно готово ядене в микровълновата фурна, отвори си кутия диетична кола и обели хлъзгавата опаковка на шоколадовия десерт. После се пресегна към телефонния секретар и натисна бутона.

— Здравсти, Шарлот Виктория, сладка моя — изрече безплътен глас. Тя направи физиономия, после се разсмя. Глен Одънс беше единственият човек на света, с изключение на майка ѝ, който можеше да я назове Шарлот, без мигновено да се превърне във враг. И то само защото го правеше с такъв замах. — Обаждам се само да ти напомня, моя гълъбице, че цялата ми кариера, без да споменаваме месечните

вноски за кооперацията и сметките на пластичния хирург, зависи от несравнимото ти умение да водиш преговори, което съм сигурен, че ще пуснеш в действие утре. С други думи, сладко нахалниче, вярвам, че ще ги притиснеш до стената, което смятам, че правиш много добре. Благодаря ти, моето пиано ти благодари, Управителният съвет на моята кооперация ти благодари. Звънни ми, когато приключиш — последва сигнал. Тя се разсмя отново. Глен беше особняк, но свиреше на пиано като бог.

Тя облиза шоколада от долната си устна.

— Чарли? — дочу следващия глас. — На телефона е Джанет. Имам въпрос за концерта в Минеаполис. Звънни ми веднага щом се прибереш. Става ли? — отново сигналът.

Чарли отпи от колата и се загледа в зимния залез, докато лентата се навиваше към следващото съобщение.

— Ей, Роб Самс е.

Тя подскочи като ужилена. Опитваше се да се добере до Самс от седмици, от мига, в който го чу да свири в „Микрофонът е ваш“ в „Черната котка“. Той изтръгваше от сопран саксофона си нотки, които тя не вярваше, че са възможни. Самс беше истински гений. Същата вечер го издебна зад кулисите, мислено извика „Алилуя“, когато откри, че няма импресарио, и му подаде визитна картичка с доверителното: „Мога да ти помогна.“ В отговор той сви рамене равнодушно. — „Нямам нужда от помощ“ — и се отдалечи. За щастие собственикът на клуба имаше негов телефонен номер, който оттогава беше набирала поне петдесетина пъти, оставяйки съобщение след съобщение. Искаше го на всяка цена.

Да бъде там? Разбира се, че ще бъде! От години чакаше да се появи някой като Роб Самс, от мига, в който бе захванала собствен бизнес.

— Все още не съм сигурен дали ми трябва импресарио — изрече Самс от записа, — особено жена, но поразпитах наоколо. Чух, че си доста добра, че не одираш кожата на клиентите си и че нищо по-значително не ти убягва.

— О, моля те, моля те, моля те — измърмори тя, а Самс продължи:

— Но тук става въпрос за музика, а ти не си ме чула да свиря, не истински, за да си наясно какво мога. Онова в „Черната котка“ беше

нищо.

— Нищо? — рече Чарли, когато той замълча. — Достатъчно, за да ми потече слюнка при мисълта какво мога да направя за твоята кариера.

— Така че трябва да ме чуеш да го правя свястно, а аз ще те наблюдавам, докато ме слушаш. Тогава ще знам. Утре вечер свиря на купона по случай Марди Грас^[4] в „Бърбън Бейз“. Ако имаш сериозни намерения за мен, ще бъдеш там. Сигнал.

Да бъде там? Разбира се, че ще бъде! От години чакаше да се появи някой като Роб Самс, от мига, в който бе захванала собствен бизнес. Можеше да го изкачи на върха, а той щеше да свърши същата работа за нея.

Грабна сака, преобърна го и затърси ежедневника си измежду невъобразимата купчина боклуци, която се изсипа на масата.

— Утре, утре, утре... — мърмореше, докато го отваряше.

Вторник, да, беше запланувала да впримчи страхотния тромпетист, който свиреше в „Суийт Бейзил“, но щеше да го отложи. По дяволите, за този човек би отложила и аудиенция при папата. Роб Самс! Записа го с големи букви и гигантска удивителна, после прибави „Бърбън Б.“ на Джими.

Ръката ѝ замръзна във въздуха. Знаеше за заведението на Джими, въпреки че никога не го беше посещавала и не беше уредила на никого да свири там. Беше подходящо място за купони. Беше стъпка във върнатата посока.

Но беше, бог да ѝ е на помощ, в Ню Орлиънз!

[1] Широк, бял костюм от памучен плат, с който се практикуват бойни изкуства ↑

[2] Учител по бойни изкуства ↑

[3] Школа за бойни изкуства. — Б.пр. ↑

[4] Пролетен карнавал в Ню Орлиънз. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

След лапавицата и студа на Ню Йорк, в Ню Орлиънз беше почти като в тропиците. От прозореца на хотелската стая на Чарли се виждаше изобилие от онези екзотични растения, които не беше виждала от месеци. Дори във февруарската вечер въздухът ухаеше на евтин парфюм, напръскан прекалено обилно — екзотична смесица от прецъфтели цветя, прясно печено кафе и речна тиня.

Тя хвърли сака на леглото и се изправи пред огледалото.

— Гледката не е привлекателна, Чарли — рече на отражението си и се наведе да огледа тъмните сенки под сините си очи. — Все едно, че са ме пребили — промърмори тя. Нищо чудно, че прилича на старица. Последните двадесет и четири часа бяха убийствени. — Само се надявам, че Роб Самс си струва — после се изправи. — Струва си! — заяви убедено. — Определено си струва.

Телефонното обаждане на Самс миналата вечер повлече след себе си стотици телефонни разговори, за да препрограмира времето си, както и няколко часа работа на компютъра, за да избере задачите, с които трябваше да се заеме секретарката ѝ по време на нейното отсъствие. После наглед непосилната задача да резервира стая, каквато и да било, в Ню Орлиънз по време на Марди Грас, само с няколко часа предизвестие. Това бе наложило обаждане на редица администратори и раздаване на маса обещания за бъдещи услуги, докато получи уверението, че ще има едно легло в „Биг Изи“, където да подслони глава. Когато започна да проверява полетите, благодари на бога, че има служба за двадесет и четири часова резервация.

И после трябваше да си събере багажа, след като изпере камара дрехи и ги изглади, та все пак да има нещо, което да сложи в чантата.

Утрото дойде. Един студен душ, три чаши кафе и пълна шепа витамини я оправиха за срещата по повод новия договор за записи на Глен Одънс, която се състоя малко преди да се отправи към летището.

Сега, вцепенена от липсата на сън /като изключим едночасовата дрямка в самолета, докарала ѝ единствено схванат врат/ и от двете

яденета, които тежаха като бетон в стомаха ѝ, тя се отпусна и отпи от силното кафе, подправено с цикория, което бе поръчала в мига, когато се озова в хотела.

Даваше мило и драго за сауна, но връзките ѝ не се простираха дотам, че да си осигури стая в „Хилтън Ривърсайд“ или „Мариот“ със съвременните им удобства и панорамните гледки към завоя на реката, който беше дал и другото име на града — Град на полумесеца. Трябваше да се настани в тази обновена креолска господарска къща във френския квартал. Това беше един от онези домове, за които в проспектите на пътническите агенции се използваха епитети като „очарователно старинен“ и „интимен“, пълен с мебели с крака, наподобяващи лапи на огромни животни, дантелени завеси и гигантски саксии, преливащи от екзотични цветове. Стаята на Чарли беше в една от колибите, предназначени в миналото за робите, и имаше изглед към застлан с тухли вътрешен двор, потънал в глициния, хибискус и с фонтан, опасан с бананови палми. Гледката беше прекрасна, но не беше по вкуса на Чарли. Авангардните ъгловати форми и черно — бялото в стил Андре Путман ѝ допадаха много повече.

Позволи си пет минути, за да се наслади на гледката и на божественото кафе, преди със стенание да се заеме за работа. „Роб все още не е звезда — каза си тя, — но скоро ще стане.“ Засега свиреше в началото, като загривка за главното събитие. Оставаше ѝ по-малко от час, за да се добере до „Бърбън Бейз“ на Джими. Пет минути под горещия душ, последвани от други пет под ледената вода, която я поободри. Десет минути да изсуши и подреди косата си в пънкарски черен ореол. Още пет за грим. После — обличане.

Миналата нощ, в средата на събирането на багажа, осъзна нещо ужасяващо. Марди Грас в Ню Орлиънз означаваше, че се нуждае от карнавален костюм! В три сутринта положението изглеждаше безнадеждно. Но претършува подобния на пещера гардероб, докато откри нещо, което подходеше на чувството ѝ за абсурд. И сега се ухили като нахлузи черния, прилепнал котешки костюм тип Дона Каран и го закопча отпред, колкото, да не я арестуват. Нахлузи жълти ботуши като тези на Котарака в чизми, които беше открила в миланската галерия по време на италианския джаз фестивал миналата година, сложи широк, кожен колан, който подчертаваше тънкия кръст,

и добави ярки, пластмасови обици, почти достигащи до раменете ѝ. Върхът на всичко беше наситенорозовата пелерина, поръбена в папагалено жълто, която наметна. Беше ѝ подарък от един матадор, с когото се беше срещнала един — единствен път в Барселона.

Обърна се към огледалото и направи стойка.

— Не е зле — изрече високо. — Същински котарак в чизми.

Небрежно праметна матадорската пелерина през рамо, после грабна дамската чанта и един голям празен сак от жълта мушама. Погледна часовника и промърмори:

— По дяволите! — ако не побърза, положително ще закъснее, а едно от неотменните правила на Чарли бе никога да не закъснява за делова среща, даже за джаз концерт в Ню Орлиънз по време на Марди Грас, за който са съобщили само преди двадесет и четири часа. Нямаше време да подреди в чантата си и да вземе само необходимото за вечерта, така че просто изсипа съдържанието ѝ в жълтия сак — невероятна сбирщина от абсолютно необходими, вероятно необходими и вероятно — не, но взети за всеки случай неща. Сетне затвори сака със заключващия се цип, праметна го през гърдите си като патрондаш, наметна пелерината и изтича навън.

Улиците бяха претъпкани с тълпите на Марди Грас. Беше само на няколко преки от клуба, но за това късо разстояние я блъснаха един Звяр без Красавицата, трима палячовци, един Ейбърхъм Линкълн с цилиндър, който бе отместил изкуствената си брада, за да отпива от бирата си. Един Арлекин ѝ заби лакът отдясно, един мексиканец с проскубани мустаци я подхвана отляво.

— Накъде, скъпа? — извика той с характерния нюорлиански носов изговор, който звучеше точно като бруклинския. — Хайде да танцуваме, шери! — добави.

Тя се разсмя и сви зад ъгъла. На „Бърбън стрийт“ неоновите реклами пронизваха нощта и от всяка врата се лееше музика — рагтайм и блус, синкоп и хармоника, фротоар. Откри, че с всеки нов ритъм сменя походката си. Дяволи, ангели, цигани и кралици, едновременно приказни и раздърпани, се блъскаха покрай нея. Една горила танцуваше с пастирка. Войник от Гражданската война стоеше на ъгъла и надаваше войнствени викове между глътките бира „Дикси“. Когато се добра до мястото на Джими, Чарли се смееше, но беше изпотена и доволна да се измъкне от тълпата.

Повечето от градските гуляйджии бяха на улицата и очакваха да започне факелното шествие на Комус — кулминация на двуседмичното умопомрачение, което представляваше Марди Грас. Ето защо клубът беше полупразен. Макар да беше благодарна за относителната тишина, Чарли съжаляваше, че Роб няма да свири пред пълна зала.

След по-малко от пет минути Роб излезе на сцената, забеляза, че Чарли седи на една от предните маси, кимна ѝ, вдигна саксофона и накара младата жена и другите присъстващи в малкото помещение да забравят напълно Марди Грас, безсънните нощи, празните маси и всичко останало на света.

Беше имала право. Този приятел умееше да свири! Притежаваше всичко необходимо, освен подходящи контакти, за да се превърне в звезда, в майстор на саксофона от световна величина. А тя имаше необходимите връзки.

Роб беше тридесетинагодишен, кожата му притежаваше жълтеникавата бледост, характерна за толкова много музиканти, които прекарваха нощите си в задимени клубове, а дните — в сън. Слаб и облечен изцяло в черно, приличаше на тъмна, руска цигара „Събрание“. Роб притежаваше силен, плътен, великолепен тон, който се лееше от инструмента му като лава или изригваше като вулкан. Питието на Чарли остана недокоснато, докато наблюдаваше как той прави любов със саксофона. Нямаше друг начин да се опише. Източените му, изящни пръсти милваха, а пълните му устни целуваха платика на инструмента така чувствено, както мъж целува любимата жена. Звучите, които изтръгваше от саксофона, галеха въздуха.

Намираще се на сцена с големината на пощенска марка, а я правеше да изглежда огромна като Медисън Скуеър Гардън. Съпровождаше му суховатата, местна група, най-лошият съпровод, който можеше да има един изпълнител, а той ги караше да звучат като ангели. Свирише старите, класически парчета: „Пердидо“, „Тяло и душа“, „Вземи пет“. И те звучаха така, както никой не ги беше изпълнявал преди. Неговото „Харлемско ноктюрно“ беше толкова свежо, че звучеше съвсем съвременно, изпълнено с темпото на босата и с оная страст, която песента заслужаваше, но рядко получаваше. Не можеше да не го сравни с Колтрейн, този митичен рицар на сопран саксофона, макар че му предстоеше дълъг път, докато достигне легендарната слава на Трей.

Той не се щадеше. Свиреше всяко парче с настроение, изстрелваше звуците, сякаш бяха думи в спор, в който трябваше да победи или да умре, докато се опитва да го стори. Ако я караше така, след няколко години щеше да изгори като фойерверк на Четвърти юли.

Завърши една унищожителна „Дона Лий“ и хвърли поглед към нея. Тъмната му коса беше мокра от потта, очите — притворени като на любовник. Бавно се изтръгна от обаянието на музиката и едва тогава я погледна истински. Тя моментално разбра, че с него ще си има неприятности.

Чарли беше от доста време в бизнеса, за да разпознае признаците. Веднага, щом слезеше от сцената и избършеше потта от лицето си, Роб Самс щеше да дойде при нея. И тя трябваше да намери тактичен начин да го отблъсне, без да го ядоса.

Всъщност беше привлекателен, по някакъв загадъчен и пронизващ начин, с изпълнения с копнеж израз на толкова много музиканти. Но Чарли бе взела решение за тези неща още от самото начало. Бизнесът си беше бизнес, любовта... и сексът бяха нещо напълно различно. Отказваше да се обвърже с някого, с когото има, или може би в бъдеще ще има, делови контакти. Срещаше се само с момчета извън музикалния свят. Бедата беше, че рядко срещаше човек извън музикалния свят, с изключение на патетичния Боби Дибс Кент от света на майка ѝ.

Роб Самс я гледаше с оня поглед, който казваше, че я желае. Надяваше се, че той няма да го превърне в необходимо условие за споразумението за посредничество, защото и тя го искаше, но не по този начин. Отпи от питието и го изучаваше, докато той се хвърли в скорострелната си версия на песента на Бърдс „Сега е времето“.

Много отдавна не бе имала мъж, когото да обича, който да я прегръща, да я поздравява за успехите ѝ, да изслушва оплакванията ѝ, когато нещата не вървят, да ѝ се подиграва, когато върши глупости, да се смее на остроумията ѝ, да ѝ прави кафе, когато е прекалено изморена. Някой, който да кара тялото ѝ да се чувства живо, а сърцето ѝ — спокойно.

Научила се беше да върши тези неща сама. Не беше необходимо да нарушава собствените си принципи или навици за нещо по-малко от това, което изискваше от един мъж. Беше благодарна, че за разлика от майка си и толкова много майки преди нея, не живее в свят, в който

жената трябва да се омъжи — независимо дали го иска или не, независимо дали обича или не, само защото няма друга алтернатива. Беше благодарна, че живее в свят, в който жената може сама да ръководи живота и съдбата си.

В края на песента хвърли блестяща усмивка на Роб. Ще го отблъсне, но деликатно, ще премине към деловата част. Опитът ѝ подсказваше, че когато става въпрос за пари, договори и концерти, вниманието на музикантите много бързо се измества от либидото към кариерата им.

Серията парчета завърши и няколко минути по-късно Роб се появи на нейната маса, поръча бърбън, запали една „Кемъл“ и се облегна назад.

— Хареса ти — изрече го простичко, димът се процеждаше от устата му на тънка струйка.

— Зная. В противен случай щях да съм откачена.

Той кимна и рече сякаш на себе си: аха.

— Свириш полиритмия с такава лекота, с каквато аз свиря на клечки за китайска храна.

Той сви рамене.

— Ритъмът винаги е бил в кръвта ми.

Наблюдаваше го как дърпа от цигарата, отпива от бърбъна и ги задържа в устата си. За миг Роб притвори очи, за да се наслади на вкуса. Изглеждаше замечтан както преди, на сцената.

— Когато свириш, се пренасяш в друг свят, нали? — попита тя.

Той се поизправи и отвори очи.

— Как позна?

Тя сви рамене. „Накарай го да говори за музиката, Чарли — си каза. — Навий го на вълна музика повече, отколкото той е навит на теб.“

— Виждала съм го преди. Мога да го чуя, когато свириш, изчезваш, остава само музиката.

— Аха — повтори той. — Трябва да изчезна или музиката не става, знаеш? Не мога да мисля, когато свиря. Ако се усетя, че мисля, загубвам картината, дето се опитвам да нарисувам, не става. Така че изпразвам мозъка си съвсем и оставям вътре само музиката — пое нова, голяма глътка и я погледна право в очите. — Нали знаеш, като в секса.

Господи! Стратегията, която си бе избрала, не действаше. Трябва да опита нов подход.

— Ще вършим ли работа? — попита тя.

— Заедно ли ще го правим?

— Зависи какво имаш наум?

— Знаеш — очите му се плъзнаха по прилепналия костюм, тънкия кръст, пънкарската прическа и котешките очи.

Тя почувства как си отбелязва наум всяка подробност.

— Защо не говорим за това, което мога да направя за кариерата ти?

Той пренебрегна забележката и продължи да я проучва.

— Обичам котките — изрече с дрезгав глас. — Обичам да ги карам да мъркат.

Тя едва сдържа стенанието си при това нелепо обяснение. Защо надарените винаги са най-откачени? Като жена в една мъжка професия, особено така чувствена и епикурейска като джаза, тя знаеше, че това върви със занаята. Почти никога не беше постигала делово споразумение, преди да е преминала през този глупав разговор. Но ѝ беше писнало да я назорват и изпитват. Той определено нямаше да напредне с мъж продуцент.

Остави чашата, облегна лакти на миниатюрната масичка и склучи ръце.

— Окей, да караме нататък. Ето как ще го изиграем. Това, което ти можеш да направиш за мен, е да ми изкараш много пари и да вкараш агенцията ми в първата десетка. В замяна аз ще ти изкарам още повече пари и ще те вкарам в класациите, в музикалните магазини и в алманасите. Това е всичко, което ще направим един за друг и, ако си толкова печен в главата, колкото си със саксофона, то ще е напълно достатъчно.

Той скръсти ръце, наклони стола си назад и я загледа изпод полупритворените клепачи. Дълго остана в това положение. Най-накрая върна стола си напред, пое глътка от питието, прекалено голяма, за да я разтревожи, после остави празната чаша.

— Окей — рече и кимна на себе си. — Окей. Разбрахме се.

— Оказа се просто като фасул.

Чарли задиша отново, едва сега осъзнавайки, че беше спряла да го прави за цялата изминала минута. Беше го впримчила.

Притежаваше Роб Самс!

ТРЕТА ГЛАВА

Целият Ню Орлиънз празнуваше и заедно с него празнуваха и Роб, и Чарли.

— Утре — рече Роб, когато стиснаха ръце в чест на споразумението — ще подпишем документите, и ще бъдем много сериозни. Но тази вечер е Марди Грас и аз ще ти покажа моя град.

— Ти си от Ню Орлиънз?

Ухили се като котарак.

— А ти какво си мислеше, шери?

Измъкна я от стола и тя грабна сака си.

— Защо не? — изрече със смях. — Защо, по дяволите, не?

И те бързо се измъкнаха в царящата на „Бърбън стрийт“ лудост на Марди Грас.

Шествието на Комус преминаваше в момента и тълпите бяха невъобразими, разярени тумби от монаси, магьосници и Луди шапкари се блъскаха, ръгаха с лакти, протягаха ръце към кичовските салове и крещяха обезумели.

„Искаме перлите! Искаме перлите!“, докато маскирани мъже хвърляха от саловете нанизи крещящо оцветени пластмасови мъниста. Чарли беше убедена, че не ще си пробият път. Не можеха дори да помръднат. Но Роб пое нещата в свои ръце, заработи с лакти и заблъска наред, докато стигнаха тротоара.

Скоро Чарли беше обхваната от общото настроение, крещеше с най-гласовитите и скоро се сдоби с един червен и с един зелен гердан, окачени на шията ѝ.

Когато шествието премина, атмосферата се поуспокои, макар че трябваше да си от Ню Орлиънз, за да го забележиш. Можеха отново да се придвижват. Беше почти полунощ, недостигът на сън и лудешкият ден си казваха думата. Чарли усещаше клепачите си като посипани с пясък.

— Роб — започна тя — трябва да...

— Отиваме в „Типитина“ — прекъсна я той. — Свирят братята Невил — добави, докато я мъкнеше из навалищата. — А когато Невил свирят в „Тип“, те са господарите на заведението.

Това привлече вниманието ѝ. Тя обожаваше съзливите блусове на братята и никога не ги беше слушала на живо. Но беше така неописуемо изморена.

— Роб, не мога. Аз...

— Ооо, хайде, шери. Марди Грас е — лукава усмивка грейна на лицето му. — И искаш да подпиша оня документ утре, нали?

Това си беше чисто изнудване, но за да запази Роб Самс, трябваше да държи очите си отворени поне още един час. Надяваше се музиката да помогне. Влачеше се след него като прекалено изтощена котка.

Когато се озоваха в „Тип“, атмосферата на евтино кабаре я поразява, а музиката довърши останалото. Брат Арт блъскаше пианото като да беше неприятел, любовник или двете заедно, а Сирил биеше барабаните, докато буйните му кичури се мятаха като змиите на главата на Медуза. Преминаваха от поп на фънк, на соул, на рап — спиричуели, които се превърнаха в сантиментални вопли, преди да засвирят едно евангелско парче, от което — аха — мазилката да се зарони.

Всички, включително Чарли и Роб, танцуваха. Всички, включително Роб, но не и Чарли, се наливаха. Роб унищожаваше бърбъна, сякаш беше перие с лимонов сок, но се държеше. Достатъчно, за да танцува, докато братята продължиха да свирят до към три.

Най-накрая се измъкнаха с тълпата навън, в прохладната вечер, и Роб я повлече към кея.

— Роб, хотелът ми е в другата посока — каза Чарли.

— Имам приятел с корабче — отвърна той.

В гласа му най-накрая започна да се проявява ефектът на питиетата, които беше гаврътнал като севън ъп. — Ще ни изведе на реката за десет минути. Обещах му, че ще отидем.

Тя се закова на тротоара.

— Роб не мога. Заспивам права.

— Разбира се, че можеш, госпожо импресарио. Ти си котка. Котките са нощни животни, също като джаз откачалките.

— Е, това котенце заспива, без значение дали е Марди Грас или не.

Той се наведе назад, поклащайки се леко, и я изгледа с полупритворени очи.

— Не ми казаха, че си кръшкач. Не мисля, че искам кръшкач да работи за мен.

По дяволите! Отново изнудване. Колко много искаше да има този приятел! Но колкото и да ѝ беше нужен, в този момент се чудеше дали може да си го позволи.

Докато тя размишляваше, Роб тръгна нагоре към кея. Чарли го последва. От височината погледна черната вода, която блестеше от хилядите цветни отражения. Огромен параход със задно колело, спомен от славното минало на Ню Орлиънз, преминаваше бавно, окичен с лампички, като блестяща сватбена торта. От палубата му звучеше дикси. Роб беше вече долу, на пристана, и се качваше на палубата на красива, малка яхта, окичена с още повече светлини. На върха на пасарела се спря и се извърна към нея. Пиян или не, съумя да наложи на лицето си израз на несъмнено предизвикателство. „Ела с мен или се върни в Ню Йорк без договор.“

Тя се качи на борда.

Докато корабчето се отдалечаваше по реката, Чарли се беше вцепенила и действаше изцяло на автопилот. Някой ѝ подаде питие и тя го изпи. Друг ѝ поднесе чиния стриди и тя ги изяде.

Палубите бяха претъпкани. Всички пееха, смееха се и се наливаха. Всички бяха пияни. Замаяно се запита, дали някъде има кабина, където да поспи. Успя да открие едно тихо кътче точно до кърмата, с изглед към блещукащата вода. Затвори очи. Може би щеше да успее да заспи права.

Почувства нечия ръка да се промушва под матадорската пелерина и да я обгръща. Отвори очи. Беше Роб. Парализирана от умора, тя наблюдаваше как ръката му се плъзга по нея и започва бавно да отваря дългия цип на предната част на котешкия ѝ костюм. Разсъни се достатъчно, за да я плесне, сякаш беше досадна муха.

— О, хайде, котенце — изхленчи той. — В края на краищата нали сега заедно правим бизнес? — пак посегна към ципа, докато отпи нова глътка от чашата, която държеше в другата ръка. — Нали? — добави лукаво.

Главата ѝ се проясни, вече беше напълно разбудена.

— Достатъчно! Престани да ме изнудваш! През изминалите тридесет и шест часа обърнах живота си с главата надолу заради теб. Лъгах клиенти, като им отмених срещите, изгубих една нощ сън, прелетях половината страна и се облякох като кретен. Но има нещо, което няма да направя нито за теб, нито за когото и да било друг, освен ако действително не го искам. А единственото, което сега действително искам, е да сляза от тая проклета лодка и да поспя.

Той все още се хилеше цинично.

— Чуваш ли ме? — никакъв отговор. — Земя до Роб! Земя до Роб!

През погледа му премина нещо, но не стана ясно какво, преди да се раздвижи. Той се нахвърли върху нея. С мозък, замъглен от безсънието и от питието, което беше гаврътнала, без да се замисли, тя реагира инстинктивно. Двете години карате тренировки ѝ помогнаха да се изплъзне. Отстъпи назад и наляво, като се изви встрани от него. В този миг корабчето се наклони, за да завие, и това, съчетано с ускорението на Роб и олюляването му от бърбъна, го запрати зад рейлинга, право в мастиленочерната Мисисипи.

Чарли сграбчи парапета и се взря в тъмната вода, като се опитваше да види къде е потънал. За един ужасяващо дълъг миг не успя да различи нищо. Най-накрая той изплува на повърхността, вляво от корабчето. Невероятно, но все още държеше чашата в ръка. Но тази ръка се мятеше като подивяла, пляскаше по водата, сякаш се опитваше да се закрепил за нея и да го повдигне нагоре.

Очевидно Самс не можеше да плува. А Чарли Стюарт беше звездата на бруса в началното училище. Господи! Какво ли още трябваше да направи, за да накара този приятел да подпише договора и да го направи богат?

Огледа се. Всички бяха събрани в предната част на яхтата и ревяха нецензурни, пиански песни. Никой не бе забелязал падането на Роб, а и нито един от тях не бе в състояние да му помогне.

Помъчи се да развърже пелерината, но тя се беше стегнала на възел. Краката ѝ бяха отекли и не можеше да издърпа ботушите. Нямаше време за губене. Роб отново потъна и тя се надвеси над парапета, пое дълбоко въздух и се хвърли в Мисисипи.

Какъв студ! Водата беше ледена. Отне дъха ѝ, така че когато отново изплува на повърхността, трябваше дълбоко да поеме въздух, за да изпълни дробовете си. Това поне я събуди. Заплува към мястото, където Роб ту се появяваше, ту изчезваше под водата, но течението беше много по-силно, отколкото бе очаквала. Подгизналата пелерина я теглеше надолу, а към това се прибавяше и тежкия сак, провиснал през рамото ѝ. Струваше ѝ се, че всеки удар към Роб и към лодката всъщност я отнася встрани.

Модните ѝ ботуши тежаха като циментови блокчета. Пелерината се омота около краката ѝ като водорасло. И беше студено, дяволски студено. Опита се да си поеме въздух и вместо това устата ѝ се напълни с речна вода, която имаше вкус на бензин и отпадъци. Закашля се и едва успя да поеме въздух, преди отново да бъде засмукана надолу.

За първи път от много време насам Чарли беше изплашена. Какво беше това? Така ли щеше да свърши? Не! Няма да умре в една мръсна река, облечена в котешки костюм. Няма! Напрегна всички сили, изплува на повърхността и се огледа за яхтата. Беше се отдалечила още повече, едва различим силует, обвит в блещукащи светлини. И никой на борда не знаеше, че тя е във водата!

В ушите ѝ забумтя оглушително пуф — пуф, с ясен припев на дикси, и тя извърна глава. Огромният речен параход, който беше видяла от кея, връхлиташе отгоре ѝ. Приказните му светлини проблеснаха като фойерверки в очите ѝ. Чу страхотен тътен и ярка, цветна светкавица избухна над главата ѝ. От парахода пускаха ракети и при всяко проблясване огромният речен съд се приближаваше, гигантското му колело я засмукваше към пуфкащите и хвърлящи пръски витла. От мястото ѝ във водата колелото изглеждаше голямо колкото Метрополитен опера, пространството между пенещите водата витла приличаше на лакомо гърло, което чакаше да я погълне.

Тя зарита неистово, опитваше се да освободи краката си от неподатливата материя на памучната пелерина, която някога бе примамила бика към смъртта. Отчаяно се опитваше да се отдалечи от изгладнелия звяр, но ръцете ѝ бяха вдървени от студ и изтощение. Изобщо не помръдваше от мястото си.

Корабът се приближаваше все повече, докато глухият звук я обгърна изцяло. Още един букет искри избухна над главата ѝ,

тъмнопурпурни и виолетови огнени цветчета летяха надолу към водата, докато тя шепнеше молитва. Откъс от мелодия прокънтя в ухото ѝ, когато потъна отново. Белите ѝ дробове щяха да се пръснат.

Още веднъж изплува на повърхността, вече много близо до пляскащото колело. Молитвата премина в извинение. Нещо силно удари крака ѝ и тя отвори уста. Точно преди Мисисипи да се втурне и да я изпълни, изрече високо:

— Съжалявам, мамо — после отново потъна.

Внезапно се примири, надяваше се, че смъртта няма да е болезнена, че ще издъхне преди колелото да я разкъса на парчета. Усети нещо да се блъска в ръката ѝ и тялото ѝ инстинктивно се изви настрана от него. Но тутакси го почувствува отново, то сграбчи ръката ѝ като скоба. Усети тялото си да се движи през водата и реши, че това е мощта на колелото, която я засмуква в неговите челюсти. Тя се изопна.

Сетне неочаквано се озова на повърхността. Менгемето, стиснало ръката ѝ, я беше измъкнало нагоре. Смътно осъзна, че някой я дърпа нагоре, далече от изгладнелите челюсти и мастиленочерната вода. Като в мъгла усети, че я издигат над парапет и я полагат върху гладка повърхност. Ръце притискаха гърдния ѝ кош. Тежаха като камъни. От устата ѝ бликаше вода. Тя се закашля.

— Жива е — извика някой, като че отдалеч. — Обърнете я.

Някой го направи.

Изпитваше болки. Болеше я цялото тяло. И трепереше. Една ръка погали лицето ѝ. Беше като топла коприна. Тя отвори очи и надзърна в най-тъмния взор, който някога бе виждала. Мъжът се навеждаше над нея и я наблюдаваше със смесица от загриженост и изумление. Имаше вълниста, тъмна коса, един кичур беше паднал над дясното му око. Над лявата му вежда се виждаше малък белег. Имаше тънки тъмни мустаци. Беше облечен в перленосив викториански редингот с кадифени ревери и черна папийонка с диамантена игла.

Отбеляза всичко това само за миг, докато се питаше дали той е реален, или все още се намира в реката и халюцинира. Или пък е мъртва.

Мъжът се усмихна и усмивката му беше напълно реална. Мустаците му се повдигнаха и Чарли видя трапчинката на бузата му. Усети, че отвърща на усмивката му.

Опита се да проговори, закашля се, изплю още вода и пак опита.

— Капитан Рет Бътлър, предполагам.

Той се усмихна още по-широко и на лицето му се изписа облекчение.

— Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, мадам — изрече с кадифен като нощта глас. — Но може би ще свърша работа, докато той се появи.

Тя кимна.

— О, да!

И после припадна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато съзнанието ѝ бавно се проясни, Чарли реши, че сигурно е жива, защото изпитваше болка. Гръдният кош я стягаше така, сякаш беше бинтована, стъпалото я смъдеше от удара в лодката, мишницата я болеше на мястото, където някаква силна ръка я беше стиснала и извлякла от реката. В устата си усещаше вкус на ръждясала консервена кутия и умрели животни. Чувстваше главата си така, сякаш в черепната ѝ кутия някаква фламенко група потропваше с всички сили, докато цялата полска армия ѝ акомпанира с маршова музика. Не смееше да отвори очи от страх, че ще подтикне цялата тая сбирщина към дружен бунт.

Изглежда, че не беше останала много дълго в безсъзнание, защото от косата ѝ се стичаше на струйки вода, тялото ѝ трепереше неистово. Някой я бе вдигнал, защото усещаше, че я люлеят чифт челичени ръце, че е сгушена до масивен гръден кош. Някой я носеше в неизвестна посока и в този момент не я интересуваха кой и накъде. Притисна се до топлите гърди и издаде звук, между стенание или измъркване, който прерасна в раздираща кашлица.

— Отново дойде на себе си — изрече глас, великолепен като музиката, която свиреше наблизко не диското, което беше чула от водата, а жизнерадостен щраусов валс.

— Донеси одеяло! — нареди гласът. — Веднага!

Беше положена на нещо меко, и инстинктивно се обърна настрани и започна да се свива на топка. Една ръка, нежна, макар и корава, я възпря.

— Не, трябва да седнете, мадам! Така ще дишате по-леко — изрече гласът, докато мъжът я повдигаше в седнало положение и я загръщаше с одеялото.

Не искаше да седи. Искеше да спи, може би вечно. Но беше някак си по-лесно да поема въздуха и да го всмуква в парещите дробове.

— Това се казва добро момиче — окуражи я гласът. — Сега отворете очи. Зная, че можете да го направите.

— Не е нужно да ми говорите като на дете — изрече Чарли между кашлицата, но все още не отваряше очи.

Човекът се изсмя, звукът беше топъл и пламенен като бренди, загрято на свещ.

— Тогава отворете очи. Хайде, трябва да се събудите.

— О, добре... досадник такъв — рече Чарли и повдигна клепачи.

И той отново беше пред нея. Беше си въобразила, че красавецът в довоенен редингот, приличащ на Гейбъл, е плод на полумъртвото ѝ въображение, но Кларк Рет все още беше край нея и ѝ се усмихваше както преди. О, Боже, беше страхотен!

— Браво! — каза той. — По-добре ли се чувствате сега, мадам?

Не можеше да повярва, че някой все още казваше „мадам“, дори и в Юга. Мислеше си, че единствената жена, редовно удостоявана с това обръщение, е кралицата на Англия. Но когато този приятел го произнасяше, звучеше направо възхитително.

— Аха, така мисля... — после добави — сър.

Дори това малко усилие я изтощи. Усещаше главата си като от железобетон и я отпусна назад към стената. Очите, почти също толкова натежали, искаха да се затворят, но той я накара да ги отвори отново и да ги държи така. Леко ѝ се гадеше.

Като се опитваше да задържи погледа си върху нещо, тя се огледа и го фокусира върху редицата светлини, които беше забелязала от водата. Удиви се, осъзнала, че не са електрически. Изглежда горяха с газ, ако се съдеше по миризмата, срещу която стомахът ѝ се бунтуваше. И светлината им беше мъжделива като от четиридесетватова крушка.

Групичка хора се бяха събрали на бляскаво осветения вход наблизо и я наблюдаваха така, сякаш я очакваха да издъхне всеки момент.

— Предполагам, че съм гвоздеят в програмата на кабарето, а? — обърна се тя към Рет Бътлър.

— Просто са загрижени — увери я той, но се отдалечи на няколко крачки и заговори на един от мъжете от групичката.

Повечето от тях се стопиха като мъгла при изгрев-слънце. Беше сама с нейния герой. Чарли протегна ръка и я прокара през

подгизналата си коса. Нещо жилаво се беше заплело в нея, дар от мътната Мисисипи. Страхуваше се да си помисли какво може да бъде.

— Ако ми е позволено да отгатна, бих казала, че приличам на плашило — рече тя. — Участник в карнавала за Халоуин.

— А аз бих казал, че изглеждате леко наквасена, но общо взето очарователна водна нимфа.

Думите ѝ харесаха, макар че не им повярва.

Той посегна надолу към елегантните някога ботуши, които надничаха изпод червеното вълнено одеяло. Бяха почернели от тинята и размекнати от водата. Коленичи и ги свали. Това я изненада — беше прекалено интимно. Изля от тях мътната вода като шампанското от пантофката на Пепеляшка, а тя пъкна крака под себе си, за да ги стопли. Движението предизвика нов пристъп на кашлица.

Той грабна още едно одеяло, което бързешком уви около нея, притискайки я до себе си с една ръка. Чарли престана да трепери, но все още кашляше, а това беше толкова болезнено, че се опита да не диша.

— Зная, че боли — промълви той, сякаш прочел мислите ѝ, — но трябва да поемате чист въздух в дробовете си. Вдишвайте през носа.

Послуша го и пристъпът премина. Той все още я държеше плътно до себе си и младата жена се отпусна.

— Съжалявам — рече. — Не съм много любезна, нали? След всичко, което се случи, вие сте моят герой. Наистина мисля, че спасихте живота ми. Благодаря ви.

— Не мислете за това, мадам — каза той и отново ѝ подари съкрушителна усмивка. — Щастлив съм, че бях наблизко. Наредих на капитана да обърне към пристанището. Каретата ми ще чака на кея и ще ви придружа до дома.

Чарли си припомни, че беше видяла старомодните конски двуколки, наредени около „Джаксън Скуеър“ и чакащи туристи примигаха на нюйоркските таксита, които водеха туристи и любовници през Сентръл парк. Това, разбира се, носеше в себе си очарованието на миналото, но точно сега не би издържала друсането им, та каза:

— Благодаря, но и такси ще свърши работа. Не е толкова оригинално, но е по-бързо.

Той склучи вежди и я изгледа така, сякаш беше казала нещо нелепо. Сетне попита:

— Къде живеете, мадам?

— Никъде.

— Моля?

— Искам да кажа, че не живея в Ню Орлиънз. Тук съм по работа. Отседнала съм в хотел... — спря и се замисли за миг — „Мезон Дюкаре“.

Той се намръщи.

— Мислех, че зная всичките хотели в Ню Орлиънз, но не съм чувал за този. Къде се намира?

— На „Тулуз стрийт“, встрани от Бърбън.

Намръщи се още повече.

— Сигурна ли сте, мадам? Познавам този квартал добре, живея доста наблизко и не зная там да има хотел.

— Разбира се, че съм сигурна. Може да съм се давила, но не съм откачила. Той е... нека да помисля за малко — превключи на памет, прехвърли мисловния си бележник, където с успех трупаше различна информация, която повечето хора никога не забелязваха или бързо забравяха — № 787. Точно така, „Тулуз стрийт“ № 787. Розова къща. Украсена с ковано желязо и с глициния отпред. Нали се сещате, един от онези ретро домове от преди войната?

— Преди войната? — сега изглеждаше искрено объркан.

— Да — отговори тя, питайки се дали е бавноразвиващ се или просто необразован.

— Коя война?

— Гражданската — тя произнесе думата така, сякаш говореше на дете. — Войната между щатите.

Той загърна още по-плътното одеялото около нея, очевидно беше едновременно объркан и загрижен.

— Мисля, че е по-добре да ви заведа на топло и сухо, колкото е възможно по-скоро. Трябва да сте си ударили главата, докато сте била във водата — взря се отблизо в нея. — Помните ли името си?

Знаеше, че е обичаен въпрос при случаи с вероятна загуба на паметта, но въпреки това я разтревожи. Насили се да се поизправи.

— Шарлот Виктория Уейнрайт Стюарт, импресарио, номер на социалната осигуровка 547-64-4390. Дори да ме изтезавате, това е

всичко, което ще научите от мен — и отдаде чест.

Мъжът се изправи и погледна надолу към нея, а тя отново се вледени, когато ръцете му отпуснаха раменете ѝ.

— Къде да ви заведа? — запита той по-скоро себе си. — Определено не на „Тулуз“ № 787.

— Защо не? Там съм отседнала.

— На улица „Тулуз“ № 787 няма хотел. Зная въпросната къща, дома на доктор Дюпре. Всъщност само преди една седмица вечерях у него. Похвали ми се с вътрешния водопровод.

Тя се разсмя и това предизвика спастична кашлица, от която я заболяха гърдите и главата.

— Не правете така — сгълча го тя, когато възвърна способността си да говори.

— Какво?

— Да си правите глупави шеги. Боли.

Той постави пръст под брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето.

— Може би сте гостенка в дома на доктор Дюпре?

— Никога не съм чувала за него.

Той поклати глава с раздражение, макар че тя не можеше да си представи с какво го е ядосала. Беше паднала в мръсната вода, едва не се беше удавила и щеше да извади късмет, ако не пипне пневмония, хепатит, или и двете.

Той се изправи и каза:

— Ако ме извините за момент, мис Стюарт, има две-три неща, които трябва да свърша. Ще се чувствувате ли добре, ако останете сама?

Тя преглътна внезапното разочарование и страх и тутакси ги потисна, за да предотврати реакцията от нараняването. Кимна.

— Разбира се.

Той щракна с пръсти и отнякъде изникна чернокож моряк.

— Остани с нея — нареди, после излезе навън.

Беше събудена и с достатъчно прояснен ум, за да забележи, че мъжът носи своя костюм от деветнадесети век, сякаш се е родил с него. Рединготът прилягаше на широките рамене, а панталоните се стесняваха в долната част на дългите, жилави крака, точно на мястото,

където крачолите се скриваха в черните ботуши. Сетне мъжът изчезна от погледа ѝ.

Чарли придърпа одеялата още по-плътно около себе си, но се разтрепери още по-силно. Студът сякаш бе вътре в нея. Може би ако се раздвижи... „На крака, Чарли. Задействай кръвообращението отново.“

Когато се изправи, всичко я болеше, тялото ѝ сякаш тежеше няколко тона. Закашля се отново, толкова силно, че трябваше да се улови за парапета на кораба, докато спазъмът премине.

— Ма'ам? — запита морякът иззад нея.

Тя му махна да се отдалечи и се взря към брега.

Нещо не беше наред. Ню Орлиънз, който беше осветен като коледна елха и Дисниленд взети заедно, когато преди по-малко от час се качи на борда на яхтата с Роб, сега тънеше в мрак. Не се виждаше яркочервеното „Х“ на върха на Хилтън, нито светлините на огромния Конгресен център, разположен край реката, нито блестящия в месинг „Ривъруок Мол“, нито модернизираната пивоварница на Джакс. Небостъргачите в центъра също бяха тъмни и в небето липсваше оня кехлибарен отблясък, който сияе над всеки голям град по света, резултат от хилядите улични светлини. Помисли си, че през последния половин час явно е имало прекъсване на електрическия ток. Виждаха се някакви светлини, но те бяха бледи и слаби, сякаш аварийното хранване беше недостатъчно и непостоянно.

Тя сви рамене и загърби водата и загадъчния мрак. Оркестърът вътре беше подхванал нов валс. Както винаги, музиката я привлече. Бавно, изтръпнала от болка, тя тръгна към една отворена врата, после примига от блясъка вътре.

Под светлината на великолепен полилей с дузина свещи на него поне стотина двойки се въртяха по пода на балната зала, украсена с червени завеси, огледала и позлатени первази. Цветя орхидеи и гардении, рози и други, чийто имена не знаеше, в червено, бяло и светлолилаво, бяха натрупани в невероятно изобилие из просторната стая. Цялата група, както мъжете, така и жените, изглежда се бяха споразумели предварително за съответните костюми за този бал по случай Марди Грас и Чарли трябваше да признае, че резултатът беше внушителен. Доколкото можеше да предположи, избраното време изглежда беше около средата на деветнадесети век: мъжете в рединготи или в елегантни, къси сака, с лъскави, раирани панталони,

жените — с кринолини с формата на камбана, които се поклащаха грациозно по време на танца. Дори аксесоарите бяха съвършени: ветрила, провесени на китките, ръкавици до лактите, венчета от пера и черен кехлибар, часовници на ланец, гети и копринени шалчета с карфици. Самата Чарли, израснала в свят, в който хората не се замисляха да похарчат няколко хиляди долара за една бална рокля, беше поразена от този разкош. Кой можеше да си позволи подобно представление на фона на всеобщата бедност?

Двойките танцуваха валс, но това съвсем не беше валсът, който Чарли помнеше от дебютантските си балове. При всичките уроци по танци, които тя и момичетата от нейното потекло бяха изстрадали, не познаваше никой, който да танцува като тези същества. Те се въртяха и покланяха. Дамите се отдалечаваха бавно от партньорите си, правеха пирует, сетне отново се приближаваха, грациозни като палми, полюлявани от вятъра на Гълфстрийм. Не предполагаше, че на света са останали хора /поне не извън Виена/, които не са забравили да танцуват по този начин.

Откри, че се полюшва в такт с музиката, и това като че я накара да се почувствува по-добре.

— Мис Стюарт?

Тя се извърна. Непознатият стоеше до нея, през едната му ръка беше праметната пелерина, държеше цилиндър и тръстиков бастун в другата. Наистина беше положил всички усилия да бъде в тон и тя отбеляза, че изглежда великолепно.

Едва сега обърна внимание на оживлението на палубата. Наоколо притичваха моряци, подхвърляха въжета и крещяха команди. Корабът достигна пристана. Голямото колело престана да вдига пяна и пръски. Бяха пуснали котва. Пасарелът мигновено беше хвърлен на брега и той я насочи към него. После я вдигна на ръце.

— Мога да вървя — запротестира младата жена.

— Но защо? — попита той с усмивка. — Какъв герой ще бъда, ако не мога да пренеса до брега девойката, която съм спасил?

В ръцете му се почувствува на топло и сигурно място и всъщност не й се искаше да мине по клатушкащото се мостче, така че изрече:

— Никакъв.

— Права сте.

Докато чакаха мостчето да бъде укрепено, Чарли се извърна за един последен поглед към магическата бална зала. На вратата ѝ стоеше и гледаше към нея една от най-красивите жени, които някога бе виждала. Гъста, черна коса, събрана високо на тила, блестеше под светлината на свещите. Кожата, с цвят на карамел, притежаваше деликатна прасковена руменина на високите скули. И очи кафяви като шоколад сезираха в Чарли с неприкрита неприязън.

После нейният Рет Бътлър я понесе.

Боже, колко беше изнурена. Изтощена до мозъка на костите си. Отпусна глава на широката гръд, докато той я отнасяше към брега, но не затвори очи.

Беше толкова тъмно, че не се виждаше нищо — очевидно токовият удар беше угасил светлините на небостъргачите. Но докато мимоходом оглеждаше пристанището, тя успя да забележи, че лъскавият, бял крайцер, който преди беше привързан редом с танкерите и товарните кораби, всичко, което очакваше да види в най-голямото пристанище на Америка и в действителност бе съгледала само преди час — сякаш бе изчезнало и бе заменено от редица платноходи с високи мачти, плоскодънни шлепове и различни по големина кораби с веслени колела.

„Започвам да бълнувам — помисли си тя. — Само това е. Накисването в старата река ме е засегнало повече, отколкото си мислех. Няма нищо друго. Сън. Нуждая се от сън. Цяла седмица сън.“
Беше започнала да задрямва, когато нейният избавител я пусна на земята до една лъскава закрыта карета с чифт също толкова лъскави коне, впрегнати в нея. Чернокож кочияш в червена ливрея с кадифени ревери скочи от капрата, отвори вратата и свали стъпалото.

— Няма ли такси? — запита Чарли и вдигна поглед към Рет.

— Страхувам се, че не — отвърна той и ѝ направи знак да се качи.

Тя се поколеба и се огледа с нарастващо объркване.

— Мис Стюарт? — подтикна я той, подкрепяйки лакътя ѝ с решителна ръка.

Тя се качи. Когато мъжът се настани до нея и каретата потегли, тя се облегна върху кадифените, тъмносини възглавници. „Сън — помисли си тя. — Имам нужда от сън. На сутринта всичко отново ще бъде наред.“

С тази мисъл се унесе.

ПЕТА ГЛАВА

Копитата на конете огласяха нюорлианската нощ. Трей Лавенд сведе поглед към морската сирена в разкъсани одежди, която беше извлякъл от Мисисипи. Не приличаше на никоя от жените, които бе виждал. Трей беше мъж, израснал сред дузини жени. Но тази мис Стюарт беше съвсем различна.

В съня си се беше облегнала доверчиво на него, той обви раменете ѝ с ръка и я притисна към себе си. Усети мускулите ѝ през дрехите и се удиви от тях. Не беше повече от метър и шестдесет и един — два, с крехки кости, шията ѝ изглеждаше прекалено тънка за главата. И въпреки това деликатното тяло бе стегнато и мускулесто като на боксьор. Освен това беше видял с каква сила плуваше в ледената река, преди колелото почти да я засмуче между остриетата си. Жената в ръцете му не приличаше на крехко цвете.

Протегна ръка и отметна косата от лицето ѝ. Кожата ѝ беше нежна като цветче на камелия и, слава богу, най-сетне топла. Тя измърмори нещо и се сгуши по-плътнo до него, а той стегна прегръдката си. Забеляза, че дребничкото ѝ тяло идеално съответства на тази прегръдка.

Косата ѝ, тъмна като неговата, беше почти толкова къса, определено не по модата на неговия викториански свят. Никога не беше виждал подобна прическа. Отпред, където бе почти изсъхнала, косата се къдреше на пухкави, тънки кичури, които обрамчваха лицето и му придаваха вид на тъмнокос, малък херувим.

А дрехите ѝ? Трей никога не беше виждал по-неподходящо облекло, носено от жена на обществено място. Макар че когато се убеди, че не е мъртва, изцяло се бе насладил на гледката, която тоалетът излагаше на показ: малките, но свършено оформени гърди, тънкия кръст и приятно закръгления задник.

Одеялата, с които я бе загърнал, се бяха разтворили и той отново се втрени в странния костюм, наподобяващ дълги, вълнени мъжки гащи. Те прилягаха плътнo и отпред бяха украсени с кант, изработен от

някакви миниатюрни метални зъбчета. Розовата пелерина, някога вероятно красива, а сега изцапана с кал и с други речни мръсотии, беше омотана около кръста ѝ. А през гърдите беше окачена чанта от някакъв вид лъскава материя, подобна на гума, под тинята и калта, които бяха полепнали по нея, се виждаше, че е яркожълта. Той я докосна, заинтригуван от непознатата тъкан, природно любознателният му ум искаше да я проучи по-подробно.

Но какво, по дяволите, да направи с наквасената си сирена? След като си бе дал труда да я спаси, едва ли можеше да я остави на улицата — очевидно тя не бе в състояние да се погрижи за себе си. Не можеше също така да я отведе и в къщата на доктор Дюпре, поне не преди да е говорил с господина. Особено след като жената призна, че не го познава, макар да твърдеше, че е отседнала в дома му!

Не можеше да я отведе и в своята къща. Ако беше дама, това щеше да е крайно непристойно, тъй като там нямаше жена, която да изиграе ролята на нейна компаньонка. Щеше да се окаже толкова компрометирана, че той щеше да е задължен да ѝ предложи брак. А ако, както подсказваха дрехите ѝ, не беше дама, присъствието ѝ щеше да опетни благоприличния му дом.

Но трябваше да я отведе някъде. И единственото място, за което се сещаше, беше у майка му. Изкиска се при мисълта какво ще стори Лизет Лавенд с неговата водна нимфа. Ако се съдеше по вида ѝ, мястото ѝ беше точно в къщата на Лизет.

Пътуването по осветените с газени лампи улици беше към своя край и само след минута кочияшът дръпна поводите и спря.

Китната къща, боядисана в бледозелено, с по-тъмнозелени жалузи, все още беше осветена, макар че беше четири сутринта. Трей нежно взе на ръце младата жена, слезе от каляската, изкачи се по стълбите и потропа на вратата с обувтия си в ботуш крак.

— Мистър Трей! — възкликна високият иконом негър, който отвори.

— Добър вечер, Джейкъб. Къде е майка ми?

Икономът бързо възстанови самообладанието, което бе загубил при вида на младия господар, застанал в антрето с измокрената до кости девойка в ръце.

— Ще я доведе, сър.

— Ако обичаш — съгласи се Трей.

Не можеше да седне с мис Стюарт в ръце, а не искаше да я остави, така че остана прав, докато от близката гостна до него долитаха тихи гласове и Шопеново ноктюрно, които се смесваха с аромата на чудесно, отлежало бренди и хубави пури. След миг една величествена жена влезе в стаята.

Лизет Лавенд беше изключително висока, почти метър и осемдесет, и щедро надарена. Освен това беше удивително запазена за жена, приближаваща шестдесетте. Кестенявата коса, прибрана в кок на тила ѝ, още повече засилваше внушителното впечатление, което правеше. Носеше елегантна рокля в наситенорозово, поръбена с копринени конци, очевидно ушита в Париж. Както беше съвършено благоприлична, така не прикриваше нищо от забележителните прелести.

Тя затвори ветрилото от филигранна слонова кост и погледна към красивия си син, застанал като каещ се с жертвения агнец.

— О, Трей! — изрече с въздишка. — Не отново!

Час по-късно, след като бяха настанили Чарли в леглото с балдахин и с пухен дюшек в най-хубавата стая за гости, майка и син седяха на чашка отлежал коняк в нейната всекидневна.

— Не можех да я оставя да се удави в реката, майко — рече Трей, отпивайки от брендите.

— Зная, скъпи, но наистина ми се иска да не те намесват в тези ужасяващи сцени, само и само да привлекат вниманието ми. Миналата година беше онази креолска девойка, мисля, че се казваше Мари Клер, която се хвърли пред двуколката ти. За късмет не я уби. И после онази отвратителна Роксана, просто не проумявам как това момиче беше успяло да измисли такова класическо име за себе си, въпреки че положително не можеше да чете. Когато подкупи прислужницата ти да я пусне в къщата посред нощ и те събуди по този отблъскващ начин. Господи!

— Отблъскващ? — Запита той, — кискайки се. — Не си спомням.

— Разбира се, че беше. Съвсем сигурно е, че момичето беше само една уличница — тя отпи от чашата си. — Трей, ноктите ѝ бяха мръсни!

— Вярно — съгласи се той и се усмихна в чашата с бренди. — Но какво ще правиш с тази? Предлагам да ѝ обърнеш внимание. Тя е доста хубавичка, по един деликатен начин.

Лизет издаде звук, наподобяващ пръхтене.

— Знаеш, че ми е необходимо много повече от външен вид, скъпи мой. Не съм си създавала име като съдържателка на един от най-реномираните домове в Ню Орлиънз с разни никаквици.

А Лизет действително държеше един от най-чудесните салони в Ню Орлиънз, най-съвършения публичен дом в Града на полумесеца. Всичко в него говореше за нейния съвършен вкус и за още по-добрия ѝ усет за бизнес. Вината бяха отлични. Главният готвач беше доведен направо от Париж. Интериорът беше изтънчен, елегантен и пищен.

А момичетата! Всички до едно бяха красиви, говореха изискано, имаха добри обноски. Бяха облечени по последната парижка мода. Умееха духовито да разговарят за най-новата литература, за репертоара на операта и дори за текущите цени на захарната тръстика и памука.

Лизет бе разкрила на своите момичета тайната на нейния успех — идеалът на мъжете: да бъдат съвършени, жизнерадостни и интелигентни дами в гостната... и отлични любовници в спалните. Това, което посетителите им не знаеха, бе, че женското въображение много често бе съвсем същото: мъжът да бъде джентълмен в салона и любовник в леглото.

Макар че самата тя вече не участваше активно в тази страна на бизнеса, по време на своята кариера Лизет бе усвоила много остроумни трикове в леглото и сега ги преподаваше на момичетата. Гордееше се, че нито един мъж не е напуснал дома, без да е напълно задоволен, и че нито едно от момичетата не беше обезпокоявано по какъвто и да било начин. Много от тях бяха работили само дотолкова, че да забогатеят и да продължат да живеят като почтени жени в друг град. Неколцина се бяха омъжили за клиенти, които бяха срещнали тук, в дома на Лизет. И тъй като клиентелата ѝ беше така подбрана, както и нейните момичета, на тях им беше осигурен комфорт до края на дните им.

Момичетата ѝ бяха благодарни. Имаше повече от дузина деца, разпръснати из Съединените щати, които наричаха Лизет „кръстница“.

За да поддържа този висок стандарт, мадам Лавенд беше изключително педантична в подбора на момичетата. На всяка една,

която наемаше, се падаха петдесет отхвърлени. При тази жестока конкуренция много амбициозни момичета бяха прибягвали до някаква заобиколна стратегия, за да привлекат вниманието на Лизет и да увеличат шанса си за спечелване на нейното благоволение. Един от предпочитаните начини да постигнат това бе да привлекат вниманието на сина ѝ.

А тази мис Стюарт определено го бе заинтригувала.

Той се питаше защо мисълта за нея, една жена, за която фактически не знаеше нищо, освен че носи чуждоземни и неблагопристойни дрехи, че има странно чувство за хумор и може да плува, защо представата, че ще работи като проститутка в дома на майка му, предизвикваше в стомаха му чувство за гадене?

Докато поклащаше глава, за да отпъди тази мисъл, изпи остатъка от брендите, взе пелерината и шапката си от Джейкъб и пожела на майка си „лека нощ“, като обеща да се върне на сутринта и да провери за подобрението на мистериозната мис Стюарт.

Чарли се събуди с неописуемо главоболие.

Слънцето нахлуваше през прозорците като разтопена лава и надничаше в затворените ѝ клепахи. Усещаше гърлото си възпалено, сякаш някой току-що ѝ беше извадил сливиците без упойка.

Някакъв скърцащ звук я накара да отвори очи, за което веднага съжали. Болката проряза главата ѝ и тя тутакси ги затвори отново, но успя да зърне как чернокожа жена поставя сребърен поднос на близката маса.

Внезапно си припомни къде се намира. Ню Орлиънз. Роб Самс. Точно така. Беше пристигнала тук, за да го хване, и бе успяла. Сега можеше да си върви у дома.

Черното момиче си тананикаше тихо и Чарли бавно откряна едно око да го погледне. Под набраната бяла престилка то носеше синя рокля, дълга до земята. Главата ѝ беше увита в снежнобяла кърпа, краищата ѝ стърчаха нагоре, точно като на Бътерфлай Маккуийн в „Отнесени от вихъра“.

„Ретро“ — помисли си Чарли, докато се преобърна и простена в пухената възглавница. Тези преустроени къщи хотели умираха да са ретро, та чак до степен да издокарат келнерката от рум сървиса в

облеклото на съответния период. Но тя не беше звънила за рум сървис, нали?

— Мисис рече, трябва да се събудите, мис — каза прислужницата, леко докосвайки рамото на Чарли. — Има кафе с мляко и петифури.

Чарли нямаше представа коя е „мисис“ и какво ѝ дава право да я буди, но кафето и петифурите звучаха примамливо. Спомни си, че веднъж, при едно предишно посещение, беше опитала вкусните пастички със захарна глазура в „Кафе дю Монд“. Само петифурите си заслужаваха пътуването до Ню Орлиънз. А установи, че е гладна като вълк.

Със стенание се повдигна в леглото и отвори очи. Сетне примигна. После ги разтърка и погледна отново. Това не беше хотелската ѝ стая в „Мезон Дюкаре“. Нали?

Несъмнено щеше да си спомни това масивно, махагоново легло с резбовани спираловидни колони, щеше да си спомни пурпурните завеси от копринена дамаска, които падаха на дипли около него и висяха на прозорците. И определено нямаше да е забравила тези абсурдни амурчета, разлудували се около огромната камина от бял мрамор. Камината в хотелската стая бе малка и от оцветено дърво. А в тази весело пламтеше огън. Огън от каменни въглища?

Чувстваше се глупаво, когато попита:

— Къде съм?

— Как, в дома на мисис Лавенд. Мистър Трей ви донесе тук, мис. Не помните ли?

Да помни? Дори мисленето беше болезнено, но тя се опита да налучка. Затвори очи и тутакси си припомни усещането за студена вода, която се затваря отгоре ѝ, болката в белите дробове, абсолютната увереност, че ще умре. Но не беше мъртва. Точно така, помнеше. Мустакат мъж, приличащ на Кларк Гейбъл и облечен във викториански костюм по случай Марди Грас, я беше измъкнал от реката, увил в одеяло и вкарал в карета, теглена от коне, ама че абсурд! Тя сведе поглед. Някой (Мъжът?) я беше облякъл в бяла, ленена нощница, с висока яка и дълги ръкави с миниатюрни плисета на маншетите и цялата избродирана в цветя. Беше красива, но тя бе свикнала да спи гола.

— Можете ли да ми донесете аспирин? — запита.

— Асп... какво, мис?

— Аспирин. Ексцидрин, тилонол. Каквото и да е. Главата ми ще се пръсне.

Чернокожото момиче стоеше в средата на стаята и гледаше объркано. Чарли забеляза с периферното си зрение нещо жълто.

— Няма значение. Имам в чантата си. Ще ми я подадете ли? — посочи с ръка към мястото, където на един стол стоеше нейната жълта торба.

Прислужницата я вдигна колебливо, като я държеше далеч от себе си, сякаш всеки момент щеше да я ухапе. Пусна я на леглото. Чарли дръпна пластмасовия цип, благославяйки наум откривателите на водоустойчивостта, и зарови вътре, докато най-накрая откри шишенцето аспирин, пхна две таблетки в устата си и ги преглътна с малко от прекрасното кафе. После отново се отпусна на възглавниците.

— Мистър Трей, казахте. Това неговата къща ли е? — запита.

— О, не мис. Това е къщата на неговата мама.

— Неговата мама — започна тя, но преди да успее да изрече още нещо, вратата се отвори и в стаята влезе една внушителна жена. С размерите на Валкюри^[1], с водопад от кестенява коса, спускаща се до средата на гърба ѝ. Беше облечена във великолепно, брокатена роба от жакард, с цвят на слонова кост, избродирана цялата с фазани. Големи, поразителни сини очи внимателно огледаха Чарли.

— Добре, будна си — каза валкюрката. — Докторът скоро ще дойде.

— Не ми трябва лекар. Искам да си отида у дома. По-добре да ми повикате такси.

— Това беше глупав номер — продължи другата жена, сякаш не бе чула молбата ѝ. — Можеше и да умреш. Но ето те сега тук. Не мога да те пусна да си вървиш, докато не се убедя, че си се възстановила напълно.

— Глупав номер?

— Можеше действително да се удавиш, а все още има опасност да развиеш треска — тя се приближи към леглото и седна до Чарли. — Аз съм Лизет Лавенд, макар че ти вече знаеш това, нали?

Чарли се канеше да попита защо трябва да знае коя е тази амазонка, когато жената протегна ръка и обърна лицето ѝ към светлината.

— Така — рече Лизет, като разглеждаше Чарли, сякаш беше готвач, преценяващ парчето месо, за което се съмнява, че е започнало да се вмирихва. — Струва ми се, че търсиш работа.

Чарли се намръщи.

— Вече си имам работа. Или по-скоро работя за себе си.

— О? Работиш самостоятелно? Това е тежък живот за девойка. От колко време си така?

— Три години — отвърна Чарли, като се чудеше защо го прави и какво кара жената да си въобразява, че има право да разпитва.

— Нямах вид на такава. Всъщност все още изглеждаш доста свежа.

— Като се има предвид какво преживях през последните четиридесет и осем часа, приемам това за комплимент. Макар че вероятно приличам на Атила в деня на неговото поражение.

Лизет се разсмя — богат контраалтов звук, изпълнен с живот.

— Може и да си подходяща — рече, поклащайки глава. — Определено ще си нещо ново — пресегна се, повдигна лявата ръка на Чарли и дълго я изучава, сякаш очакваше да открие мръсотия под ноктите или нещо друго. Явно удовлетворена, я отпусна. — Какво си направила с косата си?

— С косата? — изрече Чарли, потресена до дъното на душата си.

— Никога не съм имала момиче с къса коса — тя докосна една къдрица и я разтърка между палеца и показалеца си. — Макар че ти отива.

— Благодаря — саркастично отвърна Чарли.

— Не е нужно да се перчиш. Възнамерявам да ти дам възможност, макар че гледам с лошо око на всеки, който се опитва да се добере до мен чрез сина ми.

Какво нахалство! Чарли отблъсна ръката на жената.

— Не разбирам думите ви, но ако ми позволите, ще се облека и ще напусна дома ви. Трябва да хващам самолет.

— Наперена си — измърмори Лизет. — Дори положи ръка на челото на Чарли. — Но се страхувам, че развиваш треска. Много си топла. Не искаш ли да поспиш още малко, докато дойде докторът?

Всъщност Чарли мечтаеше да се превърне в Спящата красавица. Както се чувстваше, не беше сигурна дали и сто години сън ще я оправят. Не се оплакваше на глас, но се чувстваше дяволски зле.

Амазонката я погали по челото, ръката ѝ беше прохладна и гладка. Чарли се облегна на възглавниците и затвори очи.

— Може би една — две минути — измърмори. — Но никакъв доктор.

Сетне се унесе в дълбок сън.

[1] Полубогиня, която участвала в сраженията и отнасяла душите на убитите герои в двореца на бог Один. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Може би бяха изминали минути или часове, когато бе събудена много по-грубо, отколкото предишния път.

— Откъде си взела това? — крещеше глас в ухото ѝ.

Щеше да седне и без чужда помощ, ако не беше издърпана от една ръка, наподобяваща менгеме, стиснало дясната ѝ китка. Отново се взираше в тъмните очи на нейния, приличащ на Гейбъл познат, но този път пленителната усмивка липсваше. Всъщност той изглеждаше така побеснял, сякаш се готвеше да я убие.

— Радвам се да ви видя — измърмори тя, докато се опитваше да се откопчи от неговата хватка.

Но той не се улови на тази въдица.

— От къде си взела това? — запита я отново и тя долови ярост в гласа му.

— Кое?

— Този пръстен.

Тя сведе поглед към пръстена на дясната си ръка. Предаваше се по наследство, красиво, богато украсено бижу от сребро, с аметист.

— Не че е ваша работа — промълви, — но е в семейството ми от поколения. Баба ми го даде, защото много приличах на нея. Тя също беше бунтар. А тя го е наследила от нейната баба. Друг бунтар, или поне така разказва семейната легенда.

— Свали го! — нареди той.

Лицето му беше сковано.

— Няма! Защо да го направя?

— Свали го. Искam да видя надписа.

— Откъде знаеш, че има такъв? — запита го тя, но измъкна пръстена и го извъртя така, че той да види вътрешността. Едва се забелязваха едно преплетено „Т“ и „С“ с думата „завинаги“ — полуизтрити от носенето.

— Откъде открадна това? — запита я властно.

— Да съм го откраднала? Почакай, мистър! Казах ти, че пръстенът е в семейството ми повече от сто години, от времето на прабаба ми Шарлот.

— Шарлот?

— Шарлот Дюкло. Аз съм кръстена на нея. Починала е през 1882.

Той пусна ръката ѝ, сякаш се готвеше да избухне и се вторачи в нея като в побъркана.

— Не зная каква игра сте намислила, мис Стюарт, но няма да мине. На света има само един пръстен като този, аз сам го направих и го надписах. За моята годеница.

Въпреки шока ѝ от тази абсурдна декларация, тя не пропусна изражението на болка, което премина през лицето му.

— Годеница?

— Корин — рече тихо. — Корин Дюкло. И когато тя се спомина, малко след като ѝ го подарих, сестра ѝ Шарлот взе пръстена и се премести на Север. Това стана преди две години.

Чарли се разсмя и протегна пръстена.

— Изглежда толкова нов? Моделът е очевидно викториански, по ръба е изтрит, а надписът почти не се вижда.

Той го взе и заразглежда по-отблизо, на красивото му лице се появи израз на объркване. Действително изглеждаше износен.

— Не зная какво си направила с него, но това не променя факта, че пръстенът е този на Корин. Бих го познал навсякъде. И съм сигурен, че Шарлот никога не би се решила да се раздели с него. Забрави за работата при майка ми, мис Стюарт. Тя не наема крадли и луди!

— Не съм крадла! — възкликна младата жена и изтръгна пръстена от ръцете му, точно когато се опитваше да го пусне в джоба на редингота си.

Отново беше облечен като джентълмен от викторианската епоха, този път с жълтеникаво — кафяви бричове, напъхани в лъскави ботуши, редингот от червеникаво — кафява вълна, върху кремавата риза и елегантна, черна папийонка.

— И кой, по дяволите, си ти?

— Трей Лавенд — изрече мъжът с безцеремонен, кратък поклон.

— Е, добре, мистър Лавенд, ако искаш да говорим за откачени, струва ми се, че има само един умопобъркан в тази стая и това не съм

аз. Искаш ли да обясниш защо си облечен така? Както знаеш, Марди Грас приключи.

Той се наду като паун и тя забеляза, че е твърде висок, най-малко метър и осемдесет.

— Не аз трябва да давам обяснения, мис Стюарт. Искам да знам...

— Е, хайде, стига толкова! — каза тя и провеси крака от гигантското легло. — Ако това е пример за прочутото ви южняшко гостоприемство, предпочитам да се върна в Манхатън. И мисля да го направя точно сега.

Леглото беше толкова високо, че ѝ се наложи да скочи на пода. В този миг ѝ се зави свят и тя се улови за една от колоните, за да не падне. Моментално почувства около себе си ръцете му, които ѝ помогнаха да седне на леглото. Усещаше топлината им през тънката памучна материя на нощницата. Беше благодарна за помощта, но го ненавиждаше, че я предложи.

— Върни се в леглото! — нареди строго той. Ръката му все още стоеше на кръста ѝ, сякаш не искаше да я пусне. — Докторът каза, че трябва да почиваш. Слаба си като новородено коте.

— Нали съм Котаракът в чизми — каза тя, но не повтори опита си да се изправи.

Ръката му започна да глади гърба ѝ, сякаш да я успокои. „Дай ми само минута — рече си тя. — След минута ще съм наред.“ Господи, главата я болеше. Искаше ѝ се да помоли доктора за нещо по-силно от аспирин, но явно той бе идвал и си бе отишъл, докато бе спала или бе припаднала.

Трябваше да се махне от тук и да се прибере у дома. Огледа се за дрехите си, но не видя нищо познато, с изключение на жълтия сак и ботушите, почистени от речната тиня.

— Имаш вечната ми благодарност, задето ми спаси живота. Но сега, ако само ми дадеш дрехите, изчезвам.

— Накарах прислужницата да изгори облеклото, което носеше.

— Да ги изгори? Ти си изгорил дрехите ми? С какво право...

Мъжът отдръпна ръката си от врата ѝ.

— Бяха съвсем негодни.

— О! — изрече тя, до известна степен укротена, макар че все пак би искала сама да вземе това решение. Карнавалният костюм на Дона

Карън ѝ беше струвал цяло състояние, а французинът — собственик на химическото чистене на „Ъпър ийст сайд“ — правеше чудеса. Може би щеше да го спаси.

— Освен това, не бих ти позволил да напуснеш тази къща с тях.

— Защо не?

— Очевидно изобщо не държиш на репутацията си, в противен случай нямаше да излезеш навън в най-възмутителното облекло, което съм виждал у някоя жена. Моята майка се е трудила дълго и упорито да установи репутация за вкус и елегантност в нейния дом. Няма да ти разреши да я разрушиш, като те видят така безвкусно облечена.

— Мисля, че съм попаднала тук през огледалото — измърмори Чарли. — Не ми казвай, че всеки миг ще се превърнеш в Белия заек^[1].

— Белият заек?

— Няма значение — тя размаха ръка пред очите си, сякаш пропъждаше муха. — И така, след като си изгорил дрехите ми, предполагам, че имаш нещо друго, което да облека? Не мога да вървя по улиците на Ню Орлиънз по нощница.

Той сведе поглед към нея. Чарли имаше достатъчен опит с мъжете, за да разбере от изражението му, че харесва това, което вижда. Нощницата, в края на краищата, беше полупрозрачна. Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Ще пратя Бетси да ти донесе някаква дреха.

— Великолепно. Междувременно ще взема най-продължителния и най-горещия душ.

— Душ? — изрече той отново със странно и озадачено изражение.

— Страхотно! Няма душ! Трябваше да се досетя, че музей като този не разполага с подобен лукс. Ще мина и с вана. Имате вана, нали?

— Разбира се — той пристъпи към камината и дръпна една избродирана лента, която висеше на стената. От историческите филми Чарли знаеше, че това е лентата на звънеца. Тези нюорлианци определено вземаха историята насериозно!

Прислужницата се появи почти веднага и направи реверанс пред загадъчния мистър Трей Лавенд.

— Мис Стюарт би желала вана — каза той.

— Да, сър — отвърна тя и отново направи реверанс.

— Майка ми би дала мило и драго за така добре обучена прислужница — рече Чарли.

— Робите на майка ми имат благопристойно поведение.

— Роби?

— Повечето от тях. Някои са освободени, но разбира се, предпочитат да останат.

Чарли отново махна с ръка пред очите си. Започваше сериозно да се тревожи. Този човек определено беше откачен. Изглежда си мислеше, че живее преди Гражданската война. Може би е дори опасен.

— Тъъ — започна тя, — мислиш ли, че можеш да ме оставиш да си взема ваната?

Той се поклони — един действително елегантен жест, който накара Чарли да съжали за безвъзвратно отминалото време.

— Разбира се — рече и напусна стаята.

Веднага след като побърканият Лавенд си отиде, Чарли „превключи на висока скорост“. Претършува сака, докато откри ключовете на хотелската стая. Името и телефонният номер бяха гравирани на тежкия ключодържател. Ще им се обади и ще ги накара да й пратят такси. Искаше да изчезне от този дом, колкото е възможно по-скоро.

Огледа се. Никакъв телефон до леглото. Нито на богато украсеното викторианско бюро, нито на красивата, малка масичка до един от прозорците. Страхотно. Докато се намираше в тази стая беше изолирана от външния свят. И впримчена в капан, докато някой не ѝ донесеше някакви дрехи.

Е, поне ще вземе вана. Отново се огледа. Имаше само една врата, тази, през която беше изчезнал нейният спасител. Значи, никаква самостоятелна баня. Което означава, че ще трябва да броди из къщата в симпатичната викторианска нощница и да я търси. Точно така. Голяма работа! Така или иначе, след половин час ще е вън от тук.

Тъкмо когато посягаше към месинговата топка на вратата, за да започне издирването, на прага се появи хубавата чернокожа прислужница, последвана от трима мъже, също чернокожи, които носеха голяма седяща вана и няколко ведра вода, от която се вдигаше пара. Докато ги наблюдаваше, загубила ума и дума, те поставиха

ваната пред камината обградиха я с бродиран параван, напълниха я с вода, оставиха кърпи и сапун и напуснаха стаята всички, освен прислужницата.

— Ваната ви е готова, мис — рече тя.

Чарли я зяпаше. Най-накрая рече:

— Ти си Бетси, нали?

— Да, ма'ам.

— Добре, Бетси, наистина мисля, че е време за някакво обяснение. Какво, по дяволите, става тук?

За миг момичето изглеждаше втрещено, после объркано.

— Мис? — попита тя.

— Искam да кажа, защо всички са облечени като в Дисниленд? Защо оня човек отвън се вози в карета? И каква е тая вана край огъня? Къде е банята?

— Баня ли, мис?

— Има ли тази къща вътрешен водопровод?

— Не, мис.

— Страхотно! Просто страхотно! — тя закричи из стаята, прокарвайки пръсти през късата, сплъстена коса. После се засмя иронично.

— Попаднала съм тук чрез свиване на времето, а? В един миг съм в 1993, а в следващия съм... Коя година мислиш, че е сега?

Прислужницата беше започнала да гледа Чарли така, сякаш е ненормална.

— 1858, мис.

Чарли се засмя.

— Точно. 1858. Как не се сетих? — тя се вторачи в прислужницата. — Е, трябва да им го призная. Обучили са всички ви добре. Всеки играе ролята си отлично.

Бетси въртеше в ръцете си една кърпа.

— Вие... ваната ви ще изстине, мис.

— Добре — рече Чарли. — Щом вече е тук, мога да се възползувам от нея. После, държа да ти кажа, се махам от тук — тя се извърна, смъкна фината, ленена нощница и отново се обърна към ваната. Бетси все още беше тук. А Чарли беше гола. Тя грабна една кърпа и я уви около себе си. — Можеш да си вървиш.

— О, не, мис. Трябва да ви помогна за къпането.

— Нямам нужда от никаква помощ — изкрещя Чарли. — Къпя се сама повече от две десетилетия и съм сигурна, че мога да се справя и сега. Излез!

— Ако сте сигурна, мис...

— Сигурна съм. Излез! — прислужницата не се помръдна. — Излез, махни се!

Бетси направи реверанс и напусна стаята, клатейки глава, от което краищата на кърпата на главата ѝ заподскачаха.

Най-сетне бе сама! Чарли се отпусна в топлата вода. Това усещане поне бе познато. В действителност беше божествено, макар че не можеше да се протегне в малката вана така, както ѝ се искаше. Но когато сви колене, благословената течност достигна почти до брадичката ѝ. Топлината проникна в болезнените мускули и облекчи напрежението, което ги беше втвърдило. Сгъна една от дебелиите и меки кърпи и я подложи под главата си, после се облегна назад.

„В какво съм се забъркала?“ — питаше се тя.

Страхотен късмет да бъде измъкната от реката от най-фантастично изглеждащия мъж, какъвто не беше виждала от дълго време и после той да се окаже питомец на приюта за душевноболни. Беше чувала, че има южняци, които дори днес не приемат факта, че са загубили Гражданската война, но у този приятел манията бе достигнала фантастични измерения. Макар че в това имаше някакъв вид налудничава логика. Ако повярваш, че е 1858, то тогава войната все още не е избухнала, така че не е възможно да си я загубил.

Очевидно бе убедил и майка си да продължава тази пародия. Дори прислугата изглеждаше убедена или поне достатъчно напласена, за да се държи по този начин.

Е, колкото по-скоро се махне от тук, толкова по-добре. Още няколко минути в божествено топлата вода и после ще накара Бетси да ѝ донесе някакви дрехи. Ще вземе багажа си от хотела и след по-малко от час ще е на борда на самолета, далеч от този луд град.

Една мисъл я порази и тя седна рязко, разплисквайки вода върху красивия персийски килим. Роб! Какво се случи с Роб? Беше ли измъкнал някой и него от реката? Жив ли е? Трябва да се добере до телефон. Трябва да се обади до хотела.

Набързо изми косата си, изплакна я и излезе от ваната. Разтърка косата си до обичайния тъмен ореол. Точно когато се канеше да

позвъни на Бетси и да поиска някаква дреха, момичето се появи отново. Ръцете му бяха пълни с огромен куп тоалети. Тя се залови да ги подрежда върху огромното легло, докато Чарли я наблюдаваше. Удивлението и възмущението ѝ нарастваха с всяка дреха. Първо дългата рокля от батиста с цвят на праскова, прекалено тясна в талията. После фусти, най-малко три на брой, целите избродирани в бяло и с много волани. Камизола с връзка — панделка на врата. Набрани дълги дамски гащи. И накрая корсет, наподобяващ бельото, носено от Мадона в някой от фаталните ѝ видеоклипове.

Вратата се отвори и влезе още една прислужничка, която носеше нещо като огромен кафез за птици. Тя го пусна на пода, направи реверанс и напусна стаята.

Чарли, страхувайки се, че вече знае отговора, попита:

— Какво е това?

— Вашият кринолин, мис!

— Няма да стане, Бетси! Няма да се разхождам из Ню Орлиънз в кафез за птици. Изнеси и останалите неща. В тази къща все трябва да има някакви нормални дрехи — джинси или дори анцуг. Каквото и да е, с което да се върна до хотела.

Бетси, която сутринта беше толкова дружелюбна, сега следеше Чарли с поглед, сякаш се страхуваше, че тя може да я нападне всеки момент.

— Това беше най-доброто, което можах да намеря, мис. Те са на Джърмейн. Тя е единственото момиче в къщата с вашите размери.

Чарли отново огледа дрехите върху леглото. Трябваше да се измъкне от тук и ако това бе единственият начин, така да бъде.

— Е, добре — рече тя и се присегна за дългите гащи, — но няма да облека корсета, нито кринолина. Няма да заприличам на вас.

Бетси ѝ помогна да се облече — завърза лентата на кръста на гащите, закопча камизолата, опъна чорапите и препаса колана, който ги държеше. По време на сложния процес Чарли мърмореше:

— Как посмя да ми изгори дрехите? — първата фуста беше поставена на място. — Няма никакво право! — после втората — Трябва да дам под съд този човек! — после третата. Бяха толкова дълги, че трябваше да ги придърпа до под гърдите, за да не се влачат по земята. — Уф! — Чарли размаха юмрук по посока на тавана. — Искam си дрехите!

— Мис? — рече Бетси. — Не изгорих всичките, макар че мистър Трей ми нареди. Запазих две неща — тя огледа стаята, сякаш се страхуваше да не ги шпионират, после измъкна две парчета от дантела и коприна от джоба на престилката си. — Носехте ги под другите неща, мис. Не изглеждат съвсем благоприлични, но са толкова красиви, че сърце не ми даде да ги изгоря.

Чарли грабна фините сутиен и бикини с усмивка.

— Бельото ми! Благодаря ти!

— Те... те са толкова мънички, мис.

— Достатъчно големи да вършат работа.

— Изпрах ги — рече срамежливо прислужницата.

— Безкрайно ти благодаря, Бетси — Чарли искаше веднага да си ги сложи, но вече беше наполовина облечена в идиотските дрехи. Така че натика бельото в сака. — Какво още? — запита тя момичето.

Бетси повдигна прасковената рокля и я нахлузи през главата ѝ. Дрехата прилепна на бюста и кръста ѝ, откроявайки идеално елегантната ѝ фигура. Но полата се влачеше почти десет сантиметра по пода.

— Кринолинът е, за да я повдига, мис — промълви Бетси.

Е, не можеше да върви по улицата и на всяка крачка да се препъва в полата, така че с неудоволствие пристъпи в стоманената конструкция с усещането на току-що уловено канарче.

— Аз съм птичка в позлатен кафез — изтананика, като се опитваше да се убеди, че това е смешно.

Когато Бетси най-сетне приключи със завързването на дузината ширити и стотината малки телени копчета на гърба на роклята, когато приглади полата върху пластовете железни обръчи и фусти и бухна широките ръкави, тя обърна Чарли към наклоненото, овално огледало.

Чарли ахна. „Да — помисли тя — има известно очарование да се живее в миналото.“ Откровено казано, изглеждаше прекрасно. Роклята беше толкова стегната, че младата жена едва дишаше и се страхуваше да ходи, защото всеки път, когато се опитваше да пристъпи кринолинът се залюляваше като Камбаната на свободата с всичка сила. Приличаше на възхитителна сватбена торта.

Прасковеният цвят на роклята придаваше на лицето ѝ приятна руменина, а формата на корсажа правеше бюста ѝ да изглежда позакръглен. Дълбокото деколте на роклята беше престорено скромно,

украсено с дантела в екрю, толкова фина, че беше полупрозрачна. Полата бе надиплена и прихваната тук-там с кафеникави панделки, избродирани с цветя със зелени кадифени листа.

Тя огледа внимателно шевовете. Беше изработена на ръка! Обърна подгъва на полата. Също ушит на ръка, а обиколката му трябва да беше около осемнадесет метра! Направата на тази рокля струваше стотици, може би хиляди долари. Обзалагаше се, че положително струва повече от любимата вечерна рокля на майка ѝ, изработена от Каролин Херера.

И така, напред. Щом трябва да мине по улиците, преоблечена като южняшка красавица, поне да е хубава. Поне за час. Щеше да е прекрасна като Скарлет О'Хара.

— Донеси ми чантата, ако обичаш — обърна се тя към Бетси, повдигна леко крайчеца на полата си и напусна стаята.

В края на късия коридор имаше стълбище, което навярно водеше към външната врата. За миг се спря на горния му край. Беше най-обикновено стълбище със завити колони от полиран махагон, застлано с пътека на цветя, но изглеждаше прекалено високо и стръмно, ако си облечена в кринолин, който докосва пода и всеки миг можеш да се спънеш и да си счупиш врата.

Опита се да си припомни какво бе направила Скарлет, когато след празненството на открито, се бе прокраднала надолу по стълбите, за да открие Ашли, вместо когото намира Рет. Тя се улови здраво за перилата, повдигна обръчи и пола с една ръка и плахо пристъпи надолу. Напредваше бавно, стъпка по стъпка. Чувстваше се доста уверена, когато достигна площадката в средата на стълбището. Вдигна очи... и забеляза мъжа пред себе си.

Нейният луд герой я наблюдаваше със странно изражение. Когато срещна погледа ѝ, се усмихна.

— Мислех си, че ваната ще ти се отрази добре — каза той провлачено, — но не очаквах такъв резултат. Изглеждаш прекрасно.

Чарли удивено почувства, че се изчервява от удоволствие.

— И благопристойно? — усмихна се тя.

— Изключително — съгласи се той. Протегна ръка да ѝ помогне да преодолее последните няколко стъпала. — Гладна ли си?

— Като вълк.

Той се разсмя. За първи път го чу и се влюби в богатството на този звук.

— Добре. Закуската е готова.

— Колко е часът?

— Почти един.

— Закуска? В един?

Той се закиска.

— В къщата на майка ми, да.

Въведе я в слънчева стая в предната част на къщата. Дантелени пердета изолираха ярката светлина от вътрешната страна, а глицинията — от външната. Една махагонова маса беше застлана с искрящо бяла, бродирана покривка, върху която бяха подредени съдове от фин китайски порцелан и старо сребро с антикварна стойност. Около нея бяха насядали и си бърбеха приятелски около половин дузина от най-красивите жени, които Чарли беше виждала. Хрумна ѝ, че всички са сестри на Трей или някакви други роднини, тъй като явно живееха тук, заедно с майка му. Каквито и да бяха, всички до една участваха в маскарада, тъй като бяха облечени в изящни старовремски рокли, подобни на нейната.

Преди да успее да зададе въпроса си, Трей започна представянето. Дезире, Еме, Кристин, Доминик, Анжелик и Джърмейн. Тук Чарли прояви достатъчно благоприличие, съобрази и рече:

— Благодаря, че ми зае една от твоите рокли. Прекрасна е.

— Прекрасна за теб — отвърна Джърмейн с усмивка. — В нея приличам на презряла праскова. Никога няма да я нося. Можеш да я задържиш.

— Благодаря — отвърна Чарли, като предположи, че това е очакваният отговор, макар че след около час вече нямаше да се нуждае от прекрасната рокля. Като в сън позволи на Трей да я настани на масата и да ѝ налее чаша кафе, докато жените станаха вкупом и взеха да се оправдават.

— Шивачът чака — рече една, май беше Дезире.

Друга добави:

— Мосю е тук за урока ми по пиано.

Трета каза:

— Излизам да си купя слънчобран, подходящ на новата ми небесно синя коприна.

След миг бяха изчезнали, изхвъркнаха навън като ято екзотични птици на лов за червейчета.

Чарли пое чашата от севърски порцелан и отпи от кафето. Намръщи се.

— Няма ли цикория?

— Цикория?

— В кафето. В него няма цикория.

— Защо някой ще поиска да развали съвършено по вкуса си кафе, като прибави цикория?

— Но нали сме в Ню Орлиънз и... — внезапно си припомни една пикантерия от историята. Беше я прочела вчера в статия за Ню Орлиънз, поместена в списанието, което ѝ предложиха на борда на самолета. — О, вярно. Вие, за разлика от останалите нюорлианци, отказвате да добавяте цикория към кафето, защото тази практика е установена едва след началото на Гражданската война, когато поради блокадата, кафето станало така оскъдно, че започнали да слагат цикория в него, за да увеличат количеството. А войната все още не е започнала, нали? — запитва кисело.

— За втори път споменаваш някаква гражданска война и аз все още нямам представа за какво говориш.

— Разбира се, че не — измърмори тя, докато пиеше кафето, което беше много ароматно, дори без цикория.

Наблюдаваше го над ръба на чашата. Определено беше страхотен, дори и в тези абсурдни дрехи. А може би точно поради тях. Трябваше да признае, че този стил му отива, подчертаваше широкия гръден кош, стесняващ се към кръста и стройните бедра, нещо, което не можеше да постигне никакъв модерен костюм. И макар че вратовръзката флъонга изглеждаше по-неудобна от обикновената вратовръзка, беше неоспоримо елегантна. Той носеше дрехите си със самоувереност, граничеща с надменност, която му подходеше съвършено.

Докато го изучаваше, Трей се взираше в нея. Не знаеше какво да прави с тази водна нимфа, която се беше превърнала в изключителна малка красавица и очевидно ще се справи отлично в дома на майка му. Скоро ще стане любимката на клиентите. При тази мисъл ръката му

стисна фината, порцеланова чаша толкова силно, че тя се разтроши, разлетяха се парчета, топлото кафе го опари, върху снежнобялата ленена покривка се появи петно.

— Дявол да го вземе! — възкликна той. Скочи от мястото си, избърса изгорената си ръка със салфетка и се отправи към прозореца. За момент се загледа навън, после се извърна и ѝ отправи гневен поглед, придружен със свирепо начумерване. Сетне отново извърна очи. По-добре да съобщи нейната кражба в полицията. Обяснението ѝ как се беше сдобила с пръстена на Корин, беше абсурдно. Дори не беше твърде умно. Явно го беше откраднала. Но представата за нея, поставена зад решетките, беше толкова смуцаваща, колкото и тази, че работи в дома на майка му. Стовари юмука си върху перваза на прозореца.

Чарли беше озадачена от поведението му, но след като вече се бе убедила, че е луд, предположи, че е излишно да се опитва да разбере действията му. По-добре час по-скоро да напусне дома му.

— Май вече не съм гладна — промълви тя и се изправи толкова рязко, че криолинът се залюля като балон при силен вятър. — Сега искам да се върна в хотела си.

— Чудесно, кажи ми къде се намира.

— Вече ти казах.

— Мис Стюарт, не можеш да очакваш от мен да повярвам...

— Виж — прекъсна го тя, — не давам пукната пара в какво вярваш и в какво — не, мистър! Изчезвам от тук! — тя се понесе към вратата, подпомогната от инерцията на полата, и се озова в антрето. Зърна жълтия си сак на един стол.

— Благодаря ти, Господи! — измърмори, грабна го мимоходом и се спусна към вратата.

Той я спря на малката веранда.

— Ще те придружа.

— Не, благодаря! И сама ще намеря пътя.

— Въпреки това, ще те придружа — повтори той.

Имаше неща за Чарли Стюарт, които беше твърдо решен да научи, и не можеше да ѝ позволи да се измъкне просто така. Взе сака от нея, примигна при тежестта му и го подаде на иконома. Чарли вече бе вън от къщата.

[1] Герой от книгата „Алиса в страната на чудесата“. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Навън всичко искреше до бяло от слънцето и Чарли примигна. Докато Трей я водеше надолу по пътеката, тя съсредоточи вниманието си върху капризите на полата, която сякаш я теглеше в друга посока.

— Глупави измишльотини — измърмори, когато един волан се закачи на оградата от ковано желязо. — Защо жените са позволявали да бъдат подложени на тези мъчения?

Не вдигна поглед, преди да достигнат тротоара или банкета, както беше чула, че го наричат нюорлианците. Отпусна кринолина, изправи се и се огледа. В следващия миг съжали, че го е направила. Цялото ѝ тяло се вцепени, замръзна неподвижно, с изключение на очите, които обхванаха безумната сцена пред нея.

Къде са колите? Къде са туристите с тесни панталони, които зяпаха по витрините на магазините във френския квартал по всяко време на денонощието? Къде са неоновите реклами на джаз — кафенетата, барчетата на открито, музиката, която се лееше от отворените врати и прозорци, въргалящите се по улиците пияници с празни чаши от бира „Дикси“? Къде е светът, който бе напуснала миналата нощ?

Естествено, имаше минувачи, но всеки един от тях беше облечен като нея и Трей Лавенд, в стил деветнадесети век. Улицата беше задръстена с коне, с каручки и с луксозни карети, различни по големина и външен вид, карани от чернокожи кочияши в ливреи. Вместо конфетите, натрошените мъниста и смачканите пластмасови чаши, с които би трябвало да е обсипана улицата след снощните пиршества, видях конски изпражнения, портокалови кори и вадичка, от която вонеше на мръсен канал и умряла риба. Дебела негърка с дълга червена пола премина, поклащайки се като патица. На главата си крепеше поднос и викаше с напевен глас:

— Пралини! Сладки като любов, златни като мед. Купете си от моите пресни пралини!

Чарли не можеше да помръдне, внезапно я побиха тръпки. Тук имаше нещо нередно, но не можеше да разбере какво. Пое си въздух и го изпусна на пресекулки, сякаш се беше задъхала от тичане, хълцане или и двете заедно. Гърдите я стягаха, задушаваше се.

— Мис Стюарт? — рече мъжът до нея.

Дочула гласа му, тя се изтръгна от вцепенението си, издърпа ръката си от неговата и отстъпи назад.

— Не ме докосвай — прошепна обезумяло, с разширени от ужас очи.

— Добре ли си? — гласът издаваше искрена загриженост.

— Не — прошепна младата жена. Отново погледна към забързаните минувачи. — Не, не съм добре. Мисля, че полудявам — сведе очи към широката рокля, сетне погледна към мъжа до нея и към едно куче, което притича с големи скокове. — Или съм мъртва.

Той отново се пресегна за ръката ѝ. При неговото докосване инстинкт и тренировки се сляха в една-едничка необходимост: да се защитава. С бързината на светкавица единият ѝ крак се изнесе назад, коленете ѝ се присвиха, лявата ръка се прибра към тялото, свита в юмрук, дясната се изстреля напред — право в стомаха на Трей Лавенд.

Той се отпусна на едно коляно с тихо стенание и остана така, дишайки тежко като риба на сухо.

Ръцете на Чарли полетяха към устата ѝ.

— Съжалявам. Нямах намерение... Извинявай.

Той вдигна поглед. Очите ѝ бяха като две огромни мастиленни езера върху преbledнялото ѝ лице. Тя все още трепереше. Очевидно искрено се разкайваше. Трей се изправи с усилие, все още трудно си поемаше въздух, и протегна ръка към нейната, толкова бавно и толкова плавно, сякаш се готвеше да докосне плашлив кон. Малката ѝ длан бе леденостудена. Той пое дълбоко въздух и се усмихна.

— Всичко е наред, ма'ам, но ми напомни да предупредя майка ми... и нейните клиенти.

— Аз... Какво... Не разбирам какво става?

— Преживя трудни мигове, мис Стюарт. Сигурен съм, че ще се почувстваш по-добре, когато се прибереш у дома, при твоето семейство — взе студената ѝ ръка и я потупа успокоително, също като на дете. Трябва да я отведе у дома ѝ, ако успее да разбере къде се намира той. Може би, ако я разведе из квартала, тя ще го разпознае.

Може би е близо до къщата на доктор Дюпре. — Каза „Тулуз стрийт“, нали? — тя кимна. — Точно зад ъгъла е.

Чарли се остави да я поведат по банкета, защото не знаеше какво друго да направи. Първоначалният шок и скованост бяха изчезнали и сега умът ѝ препускаше като кола в Инди 500^[1]. Трябва да има някакво обяснение за всичко това, напълно логично и разумно обяснение.

Спомни си, че миналата нощ нещо я бе ударило по главата, точно преди да я измъкнат от водата. Нима това беше халюцинация, резултат от сътресение на мозъка? Или пък все още се намира в безсъзнание, в някое чудесно и безопасно легло и всичко това е само сън?

Все пак изглеждаше прекалено реално. Тя долавяше упойващия аромат на олеандър. Виждаше как слънцето искри по натрошените стъкла, забити върху градинската стена, за да попречат на натрапниците да се прехвърлят през нея. Чуваше звъна на катедралните камбани, призоваващи вярващите на църковна служба. Всичко беше толкова реално. А най-реален беше мъжът до нея, топлата твърдост на ръката му, успокоителната нотка в гласа му, цитрусовият аромат на одеколона му.

И така, какво друго обяснение може да има? Защото сигурно има някакво.

По-рано се беше пошегувала с прислужницата, че е попаднала тук чрез изкривяване на времето. Ами ако наистина се бе случило?

Не, подобни неща не се случваха. Не и на Чарли Стюарт.

Но как иначе да си обясни облеклото и каретите, конските трамваи, които дрънчаха наблизко, липсата на каквито и да било съвременни стоки по витрините на магазините?

1858 — беше казала прислужницата. Преди сто тридесет и пет години. Нима е възможно?

Трей изричаше нежни, успокоителни безсмислици, с които очевидно целеше да я укроти, за да не го нападне пак. Но тя нямаше намерение да го удря отново. В момента той беше спасителното въже и тя се беше вкопчила в него като удавник, единствената ѝ тъничка връзка с действителността.

— Да, да — промълви Трей и отново потупа ръката ѝ. — Ще се почувстваш добре, щом отново си у дома. Ти...

— Ето го! — извика тя и посочи с пръст.

Това беше нейният хотел. Нямаше знак, а тя беше почти сигурна, че си спомня да е видяла такъв предишния ден, но това определено беше нейният хотел, същата розова боя, същите сиви капаци на прозорците, същият парапет от ковано желязо, във формата на житни стебла около балкона, дори същото магнолиеве дърво, отрупано с неразцъфнали цветове, макар че беше по-ниско от онова, което си спомняше.

С възклицание на облекчение тя се спусна към къщата и улови дръжката на вратата. Когато тя не се отвори, заблъска по нея и закрещя:

— Пуснете ме! Това е моят хотел. Пуснете ме!

След по-малко от минута вратата рязко се отвори и на прага застана чернокож иконом с побеляла коса. Когато видя Чарли, изненадано направи крачка напред.

Трей пристъпи към него и хвана ръката на младата жена.

— Добър ден, Руфус. Познаваш ли тази млада дама?

— Ами не, мистър Лавенд. С право казвам, не съм я виждал преди.

— И аз не съм те виждала никога — съгласи се тя, — но това е моят хотел и си искам багажа — отскубна се от ръката на Трей и се втурна край стреснатия иконом навътре в къщата.

Трей тихо запита негъра:

— Докторът вкъщи ли е? — икономът кимна. — Би ли го повикал?

В коридора Чарли се поколеба. Имаше промяна в обстановката. Беше сигурна, че тук, до дясната стена, се намираше бюро, където вчера се беше регистрирала. Бюро с телефон и компютър зад него. А вдясно бе ресторантът, но вчера в салона имаше около дузина малки кръгли масички с розови покривки и вазички с розови пъпки, не тази дълга маса, в центъра, на която се мъдреше огромна сребърна фруктиера.

Но стълбището бе същото, както и коридорът, водещ към задната част на къщата. Тя тръгна по него и влезе във вътрешния двор.

Да! Това си го спомняше! На върха на шадравана, от който бликаше вода, разпозна двойката чапли, изработена от ковано желязо. Същите бананови палми се полюшваха от лекия бриз. Забърза по тухлената пътека и нетърпеливо отвори вратата на своята стая.

При влизането ѝ четири стреснати, черни лица се обърнаха към нея. В единия от ъглите имаше хамак, където лежеше старец и пушеше лула. Край огнището се беше привела млада жена и разбъркваше нещо в желязно гърне. Две деца играеха на пода. Всички се вторачиха в Чарли.

Очите ѝ обходиха стаята. Беше тъмна, претъпкана с три легла и сбирщина от евтини мебели, стените бяха почернели от сажди. Вместо завеса на прозореца висеше парче избелял американ.

Нямаше легло с балдахин, нито телевизор, видео или климатична инсталация. И нито следа от багажа на Чарли.

Жената се изправи, сетне направи реверанс.

— Да ви услужа с нещо, ма'ам?

— Какво... — искаше да каже Чарли, но от гърлото ѝ излезе само хриптене. Тя преглътна и попита отново: — Коя година сме? — гласът ѝ беше само едва доловим шепот.

— Ами... 1858, ма'ам.

— Не — прошепна Чарли. — Боже, не! — извърна се и се затича назад към къщата, където Трей разговаряше с един червенокос мъж по риза, с лула в едната ръка и сгънат вестник в другата.

— Доктор Дюпре — рече Трей, — позволете да ви представя мис Стюарт. Тя...

Чарли го спря, като изтръгна вестника от ръката на доктора. Очите ѝ пробягнаха по заглавието „Дейли Пикаюн“ и датата: 28 февруари, 1858.

— Не! — изстена тя отново. После по-високо: — Не! Не, не, не! Не може да бъде! Няма да го позволя! — втренчи се в Трей, в доктора, в иконома, очите ѝ бяха подивели като на банши^[2]. После хвърли вестника на земята и се завтече навън през все още отворената врата, надолу по стъпалата. Единственото ѝ желание бе да избяга от този кошмар, да се върне в своя свят, в своя живот.

Препъна се в неудобната пола, замалко не падна, после я запретна до коленете. Продължи да тича надолу по улицата, през тълпата. Не беше изминала и двадесет метра, когато токът на ботата ѝ се закачи за един от обръчите на кринолина и тя се строполи на земята сред куп волани, телове и батиста с цвят на праскова. Остана неподвижна, обхванала глава с ръце и опитваща се да проумее

невероятното. Трей се приближи, изправи я много нежно на крака и я поведе към „Джаксън Скуеър“.

Там намери свободна пейка, настани я, самият той седна до нея, без да изпуска ръката ѝ. Една чернокожа бавачка мина покрай тях, бутайки бебешка количка от раката. Притича малко момиченце, търкалящо колело с пръчка. Кринолините на дамите докосваха банкетите с тих шепот, мъже допираха за поздрав високите си цилиндри.

Тя погледна Трей.

— Действително е 1858 — изрече, вече сигурна, че това не е сън.

— Разбира се. Ти коя година мислиш, че е?

Младата жена се разсмя, макар че смехът ѝ граничеше с истерия.

— Колко съм глупава, смятах, че е 1993.

— 1993! Откъде ти хрумна?

— О, може би съм извратена? Или луда — тя изучаваше лицето му, което едновременно изразяваше загриженост, объркване и недоверие. Но тези чувства бяха нищо в сравнение с нейната тревога и смущение. — Аз съм лудата тук, нали? А през цялото време си мислех, че си ти — поклати глава. — 1858 — разсмя се още по-силно.

— Имаш ли нещо против да споделиш шегата?

— Защо не? Определено не е лоша и касае само мен. Никога не съм била силна по история. За мен тя започва с Били Холидей и с Чарли Паркър. Аз съм жена, която не може да си направи сметката без калкулатор и да си стопли кафето без микровълнова печка.

— Микровълнова печка?

— Все още не е открита.

Сега действително я гледаше така, сякаш беше ненормална и това отново я накара да се разсмее високо. Припомни си класическия въпрос на психиатрите, използван като тест дали пациентът им има връзка с действителността.

— Кой е президент на Съединените щати? — запита.

— Не знаеш ли?

— Не, а ти?

— Президент, Бюкенън.

— Бюкенън? — тя се изкиска. — Бюкенън! — и тогава лудешки се разсмя, като едва си поемаше дъх.

Може да беше истерия, но я накара да се почувства по-добре.

[1] Става въпрос за пистата в Индианополис. — Б.пр. ↑

[2] Дух от ирландската митология, който предвещава смърт в дома. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Докато я наблюдаваше как се смее, Трей си помисли, че безспорно това е най-странната жена, която беше срещал. И какво да прави с нея? Докато обмисляше този въпрос, Чарли се поинтересува:

— Как попаднах тук? — излезе като едва доловим шепот и тя го придружи с поклащане на глава.

Много внимателно той я улови за ръката, припомняйки си ужасния удар по главата, който беше понесла.

— Не си ли спомняш как пристигна в Ню Орлиънз?

— О, това си спомням свършено точно. Летях.

— Летя?

— Със самолет — вдигна поглед към него, унило усмихната. — Но ти не си чувал за такова нещо, нали? Удивително колко много жизнено необходими неща все още не са изобретени.

— Говориш неразбираемо.

— И всичко останало е неразбираемо! — тя отново погледна нагоре към него и за момент той се почувства потопен в объркването, което явно се четеше в огромните, сини очи. — Все още не разбираш, нали?

— Какво? — запита тихо Трей.

— Че вчера сутринта, когато се събудих в Ню Йорк, годината беше 1993. Проведох няколко телефонни разговора и написах един договор на компютъра. До летището взех такси, не конска карета, а кола с двигател. Летях със самолет до Ню Орлиънз и се регистрирах в хотела, където някога е била къщата на доктор Дюпре. Отидох в един клуб, слушах музика, танцувах под съпровода на братята Невил. И когато скочих в реката след Роб Самс, все още бях в 1993. Но после ти ме измъкна навън и по някакъв начин се озовах в миналото.

Той пусна ръката ѝ. Изпитваше към нея съжаление и се чувстваше някак си отговорен, но тази история беше съвсем нелепа. Дори и травмата на главата ѝ не я оправдаваше.

— Това е абсурдно.

— Зная — промълви Чарли. Отново го погледна и в очите ѝ се четеше страх, неподправен, ужасяващ страх. — Не искам да съм тук. Не зная как попаднах тук. Искам да си ида у дома.

Почувства се привлечен от великолепните ѝ очи, блестящи от напиралите сълзи. Изпитваше усещането, че потъва в тях, че най-голямото му желание е да я успокои, да ѝ върне нейния свят... Трепна и се изтръгна от тези мисли.

— Много си добра — рече тихо и усмивката изчезна от лицето му. — Една от най-добрите, които съм виждал. Майка ми ще те наеме веднага. Такава съвършена актриса винаги ще ѝ свърши работа.

Тя преглътна едно ридание и се изправи на пейката.

— Да те вземат дяволите! Не се преструвам! — отново си пое дъх и той сякаш надникна в главата ѝ и видя как подрежда аргументите си. — Зная, че е трудно за вярване, за мен даже по-трудно, отколкото за теб. Но ако аз го вярвам, защо пък не и ти? Има прекалено много доказателства.

— Например?

— Ами, огледай се. Има... — тогава осъзна, че Трей Лавенд вижда само света, който очаква да види, света, който е свикнал да вижда всеки ден от живота си. Неговият свят не беше обърнат с главата надолу. После се сети: — Чантата ми! Къде ми е чантата?

— Имаш предвид онова блестящо жълто нещо?

— Да, разбира се, къде е? Каза, че ще я донесеш.

— Мис Стюарт, не съм впрегатен кон. Не съм свикнал да нося товари, достатъчно тежки да потопят някой от моите кораби. Какво има в онова нещо?

Тя се усмихна и за пореден път той беше привлечен от нея, почти пряко волята си. Усмивката ѝ беше изключително завладяваща.

— Доказателства! — обясни с несъмнено задоволство. — Доказателства. Къде е тя?

— В къщата на майка ми. Казах на Джейкъб да ти я донесе, когато узнаем къде живееш.

— Хайде! — изрече тя и се изправи толкова бързо, че обемистата пола отново се залюля като цвете под бурен вятър. Той беше удивен от нейната сила. На банкета Чарли се спря. — Откъде ще минем?

Трей се усмихна, странно очарован от неочаквания ѝ ентусиазъм, и ѝ предложи ръката си.

— Върви с мен — рече, — но няма да тичаш като някоя мъжкарана. Ще вървим, както вървят дамите и господата.

Тя отвърна на усмивката му.

— Добре. Но ще вървим като дами и господа, които бързат, става ли?

Нейната голяма жълта торба беше поставена на една странична масичка в антрето на Лизет Лавенд. С облекчение Чарли се спусна към нея. Една прислужница с куп бельо мина по коридора и се отправи нагоре по стълбите. Две от момичетата, които си бъбреха в предната приемна, точно до антрето, погледнаха и се усмихнаха на Трей. Джейкъб подаде глава иззад една врата.

— Тук е оживено като на пристанище — промърмори Трей и хвана Чарли под ръка. — Насам.

Поведе я надолу по коридора, към задната приемна, където я настана на тапициран с дамаска диван, край един малък роял.

— Добре. Къде са ти доказателствата?

— Ето ги — рече тя и повдигна торбата, като да беше трофей.

За пореден път чантата привлече вниманието му, както предишната нощ в каретата. Той протегна ръка и докосна гладката, лъскава повърхност. Не се изненада, че е студена под пръстите му.

— Какъв е този материал? Никога не съм виждал нещо подобно.

— Разбира се, че не си. Все още не е изобретен. Поне си мисля, че не е.

— Продължаваш да повтаряш това.

— Защото е истина. Нарича се винил. Вид пластмаса.

— Вид какво?

— Идеалът за красота на двадесети век — отговори тя. — Мисля, че се прави от нефт.

— От какво? — запита той, докато изучаваше хлъзгавата повърхност.

— Петрол.

Тя дръпна водонепроницаемия цип, а Трей смаяно я наблюдаваше, сетне нареди:

— Направи го пак.

Чарли се подчини. Трей взе чантата и съсредоточено започна да изучава пластмасовия цип. Няколко пъти го отвори и затвори, изпробва с нокът колко е стегнат, вдигна торбата към слънчевата светлина, дори я помириша.

— Това нещо е много хитроумно.

Тя се ухили.

— Приятелче, още нищо не си видял.

Отново отвори сака. Порови вътре, сетне измъкна гланцирана и цветна брошура. Големи, червени букви заемаха цялата корица: „Добре дошли в Биг Изи — градът забравен от грижите“ — гласяха те. Тя я отвори и му я подаде. Беше пълна с цветни фотографии — речният бряг, където няколко реставрирани веслови кораби бяха завързани редом с презокеанските танкери и крайцерите, нощна панорамна снимка с небостъргачите, осветени като коледни елхи, чернокожи джаз музиканти в клубове по „Бърбън стрийт“, бетонната чаша на „Сюпърдом“^[1]. Той заизучава брошурата толкова щателно, както преди малко — ципа.

— Това е създадено от много талантлив художник — изрече накрая, докато все още я разглеждаше. — И с много голямо въображение. Чудя се как е успял да достигне до някои от тези идеи.

Върна ѝ брошурата.

— Това не са рисунки, а фотографии на истински места.

— Както казах, мис Стюарт, художник с ум и въображение. Но е прекрачил границата на допустимото.

— Какво имаш предвид?

— Погледни тук — рече той и посочи една снимка на зяпачи по витрините на Френския квартал. Чарли не виждаше в нея нищо необичайно и му го каза. Той се разсмя. — Издал се е, когато е облякъл тези жени в панталони. С кюлоти номерът можеше и да мине, но с панталони...

Тя въздъхна и промърмори, докато измъкваше брошурата обратно:

— Де да имах сега едни панталони... — порови се отново в чантата, сетне заизважда предмети напосоки, като фокусник, който измъква заек от шапката. Трупаше на дивана до себе си, като назоваваше всеки, преди да го остави.

— Ключ от хотелска стая — обърни внимание на надписа върху ключодържателя: „Мезон Дюкаре, 787 Тулуз стрийт“, факс от моята секретарка, който ме чакаше вчера в хотела. Погледни датата. Самолетният ми билет, също с дата. Химикалка — тя я щракна няколко пъти в лицето му. — Пластмасова лъжица. Джобна книга, бележникът ми.

Смайването, изписано на лицето му, нарастваше с всеки следващ предмет. Едва взел нещо, за да го разгледа, тя му показваше друго. Това, което нарече факс, беше парче тънка, хлъзгава хартия, с нещо написано върху нея. Той веднага погледна датата — най-отгоре беше напечатано: 27 февруари 1993. Достатъчно лесно за подправяне. Но струваше ли си да си създаде човек толкова неприятности, само и само да го убеди в тази нелепа история. Същото се отнасяше и за парчето хартия, което тя нарече самолетен билет. Писалката определено беше интересна и той я щракна няколко пъти, върхът ѝ ту се показваше, ту се скриваше. Надраска името си на факсовата хартия и се удиви, че мастилото излиза от върха на писалката. Колко изобретателно!

Книгата беше съвсем обикновена книга, макар че никога не беше виждал такава, с меки корици. Не му изглеждаше много практично. И тя нехайно беше подгънала някои от ъглите на страниците, непростим грях за любител на книгите като Трей. Книгите бяха прекалено ценни, за да се отнасяш към тях така пренебрежително. Кожената вещ с щракащата закопчалка изглежда беше някаква комбинация между тетрадка и бележник за записки. Личеше, че качеството ѝ е доста добро, макар че беше прекалено обемиста, за да е действително полезна.

— А, не! — възкликна Чарли, когато измъкна малката, розова, пластмасова опаковка, която съдържаше хапчетата против забременяване, и отново я тикна вътре. — Няма нужда да виждаш това — тя порови още малко в наглед неизмеримите дълбини на торбата. — Аха! — извика и подаде някаква синя книжка.

— Какво е това?

— Паспортът ми — тя го отвори и го тикна под носа му. Вътре имаше снимка („оцветена и не много ласкателна“ — помисли си той) и нещо напечатано.

— Прочети датите — нареди Чарли.

Трей се подчини. Според документа, Шарлот Виктория Уейнрайт Стюарт беше родена в Ню Йорк, щат Ню Йорк, на пети август 1965. Пишеше също, че паспортът е издаден в Ню Йорк през януари 1988.

Отново погледна към нея.

— Както отбелязах преди малко, мис Стюарт, познавате много талантиливи художници или по-точно — фалшификатори.

— Защо, по дяволите, да си правя целия този труд?

Той стисна устни.

— И аз това се питам.

— Добре тогава! — възкликна тя и захвърли паспорта върху нарастващата купчина около себе си. — Нямах намерение да ти показвам това, защото се страхувах да не ме обвиниш във вуду или в нещо подобно, но ето го — тя измъкна от чантата една плоска, сиво — черна кутия. Трей наблюдаваше как я отваря. Кутията прие странна, триъгълна форма. Повдигна я към очите си и рече: — Кажи „зеле“ — и докосна един бутон на горната ѝ страна. Ярка светлина проблесна в очите му и временно го заслепи.

— Какво, по дяволите...! — възкликна той, докато ги разтъркваше.

— Това е „Полароид“. Вид фотоапарат.

— Не ставай смешна. Виждал съм фотоапарати и преди. Те са големи. И черни, поставени на стойка. Не е възможно този малък предмет да е фотоапарат — докато говореше, от долната част на кутията се появи малка бяла картичка. Тя я измъкна и му я подаде. — Тук няма нищо — заяви Трей загледан в празната картичка.

— Ще има — самодоволно изрече Чарли. — Почакай една секунда. Продължавай да я гледаш.

Докато младият мъж наблюдаваше картичката, пред очите му се случи нещо удивително. Отначало много бавно, а сетне с нарастваща яснота върху малкото квадратче в ръката му започна да се появява изображение. Пред погледа му контурите се очертаваха все по-добре, а цветовете се насищаха. След по-малко от минута се визираше в своя снимка. Изражението на лицето му беше стреснато, но не можеше да отрече, че това е той. Седеше на същия диван, носеше същите дрехи, зад гърба му стоеше същата саксия с папрат, а купчината необичайни вещи, които Чарли беше измъкнала от торбата, се виждаха на канапето до него.

Обърна картичката от другата страна, като очакваше да види посребрена основа. Това трябва да беше някакво хитроумно огледало. Но се оказа само хартия. Когато той се раздвижи, изображението не помръдна. Не беше огледало, а снимка, както твърдеше Чарли. И току-що я беше направила с необикновената малка, святкаща кутия!

— Не вярвам във вуду — тихо изрече Трей, като се взираше ту в снимката, ту в нея. — Но започвам да се убеждавам, че на света все още има магьосници.

Беше му намерила цаката. Не можеше да каже дали той ѝ вярва, че идва от бъдещето, но поне със сигурност знае, че няма работа с обикновена викторианска госпожица от Френския квартал. Кой знае защо, за нея бе ужасно важно Трей да ѝ повярва.

— Това е истината, разбираш ли? Аз действително съм от бъдещето.

— А пък аз съм Джордж Вашингтон — заяви той и ѝ отправи ослепителна усмивка.

Тя му отвърна с печална.

— Няма даже и далечна прилика. Не и с такива зъби. Знаеш ли, че неговите са били изкуствени, издялани от дърво.

— Наистина ли? Не е чудно, че на всички портрети изглежда така, сякаш изпитва болка.

— И аз винаги съм си мислела същото — рече тя, доволна, че за пръв път са на едно мнение. — Чудя се дали и с Линкълн е било същото. И той изглежда малко измъчен на портретите.

— Линкълн кой?

— Ейбръхъм Линкълн.

— Имаш предвид оня човек, който води спорове с Дъглас?

Тя се замисли за момент. Въпреки оскъдните си познания по история, беше чувала за дебати между Линкълн и Дъглас.

— Това сега ли става?

— Да. Глупав човек. Прилича на скелет с краста. Кандидатирал се е за сенатор в Илинойс.

Тя се изсмя.

— Сигурна съм, че това, което ще чуеш, няма да ти хареса, но този крастав скелет след няколко години ще бъде президент на Съединените щати.

Трей се присъедини към смеха ѝ с богатия си, плътен глас, който я накара да почувства топлина. Момичетата в предната приемна се озърнаха.

— Е, ако вярваш в това, мис Стюарт, нагоре по реката имам едно бластисто парче земя, което бих желал да ти продам.

Тя още веднъж се пресегна за торбата, порови из портмонето си и измъкна една петдоларова банкнота.

— Погледни — изрече с триумфална усмивка, като му връчи банкнотата — с изключение на Бенджамин Франклин, досега върху банкнотите отпечатваме само ликовете на президенти.

Той взе банкнотата и я заразглежда, не само лицето на костеливия, брадат Линкълн, но също и общото оформление: подписите, датата: 1990.

— Истинска е — заяви Чарли.

Искаше ѝ се той да повярва.

— По-склонен съм да приема това като доказателство за твоето безумие, отколкото на приказките ти, че си от бъдещето. Слушал съм за твоя господин Линкълн и знам какво желаят той и неговите републиканци. Знам също така, че никой нормален човек няма да гласува за неговото избиране за президент. Това би означавало незабавна война между Севера и Юга.

— Точно така — изрече тъжно тя, като си мислеше за ужасите, които беше видяла в сериите на PBS^[2] за Гражданската война. — Най-кръвавата война, която човек може да си представи.

Той ѝ върна банкнотата. Чарли я тикна в торбата и когато отново го погледна, младият мъж напрегнато се взираше в нея.

— Имаш много изразително лице — рече.

В гласа му се долавяше дрезгавост, каквато беше чувала и преди. Всъщност беше я чула точно предишната нощ в гласа на Роб Самс. Това беше гласът на мъж, който я желае.

Но сега, за разлика от случая с Роб, първата ѝ мисъл не беше как да го отблъсне, как да промени намеренията му, как да го отклони към друга тема. Първата ѝ мисъл бе, че той изглежда така, сякаш се готви да я целуне, и на нея ѝ се искаше да го направи по-бързо.

Така и стана. Внимателно, с един пръст той повдигна брадичката ѝ и леко докосна устните ѝ със своите. Бяха топли. Гъделичкаха я и я дразнеха. После станаха по-настойчиви. Езикът му проследи

очертанията на устните ѝ, подмамвайки ги да се открехнат. Нейният език отговори.

Целувката продължи безкрайно, като че светът около тях замря. От устните му се излъчваше топлина към раменете ѝ, към гърдите ѝ и по-надолу. Ако не беше седнала, вероятно щеше да се строполи на земята. Ръцете му вече я обгръщаха — толкова силни, почти груби, че тя разбра — няма да ѝ позволи да падне. Чарли здраво стисна реверите му, държеше го така, като че ли животът ѝ зависеше от това, или може би искаше да го задържи по-близо до себе си.

Неочаквано вече не я беше грижа коя е годината и как бе попаднала тук. Беше доволна, че се е случило. Не си спомняше кога за последен път някой я бе целувал толкова изкусно. Езикът му продължаваше атаките си, изучаваше, преплиташе се с нейния. Ръцете му се движеха по гърба ѝ, разтриваха лопатките през тънката тъкан на роклята и ризата. Внезапно се сети, че ако беше облечена по обичайния за нея начин — копринена тениска или широк пуловер, често без сутиен — той щеше да плъзне ръцете си отдолу по голата кожа към гърдите и зърната ѝ, които само при мисълта за това се бяха втвърдили.

Пръстите ѝ отпуснаха реверите и пропълзяха по фината, памучна материя на ризата му, докато неговите посегнаха към гърдите ѝ, за да се натъкнат на коравите банели. Тази глупава рокля!

Силата на реакцията ѝ спрямо този мъж, когото дори не познаваше, я порази. Искеше да го погълне, да го поеме в себе си, да се слее с него. Дълбоко в нея нещо се раздвижи, също като животно, което се събужда и изпитва глад. Кожата ѝ пламтеше. Коремът я болеше, сякаш я бе ритнал каратист с черен пояс. Тя, която се гордееше със строгата дисциплина над тялото си, беше загубила всякакъв контрол над него. Това я изплаши. Отдръпна се рязко като дълбоководолаз, който изплува на повърхността. Каза си, че може би се нуждае от камера за декомпресия.

Трей се взираше в нея със страст, изгаряща като целувката му. Изглеждаше толкова объркан, като самата нея.

— Коя си ти? — прошепна.

— Просто Чарли Стюарт.

— А коя е Чарли Стюарт?

— Момиче, което не знае как и защо е попаднало тук.

Тя скочи на крака. Трябваше да се успокои, да размисли, а за това беше необходимо между нея и Трей Лавенд да има известно разстояние.

Беше разтърсена от целувката му много повече, отколкото се осмеляваше да признае дори на самата себе си. Чувстваше, че напълно е загубила контрол над реакциите си по отношение на него и над положението, в което се намираше, а нищо на света не плашеше Чарли повече от мисълта, че е изгубила контрол. Това я правеше уязвима, а уязвимостта беше враг. Беше изградила целия си живот така, че никога отново да не изпита това чувство. А ето, че то я поглъщаше. И тя реагира по обичайния начин. Стана енергична и делова.

— Въпросът е — рече и закрачи между камината и пианото с желанието пулсът и дишането ѝ да се нормализират веднага, — че съм тук. И сега трябва да реша какво да правя.

Той се облегна назад, разпери ръце върху облегалката на дивана, а дългите му крака бяха протегнати напред и небрежно кръстосани в глезените. Но лицето му не беше безразлично. Чарли си помисли, че прилича на хищна птица, наблюдаваща пухкаво, сиво зайче.

— Но откъде да започна? — продължи тя, като се опитваше да пренебрегне пламенния му поглед, който изгаряше тялото ѝ. — Всичките ми приятели са в Ню Йорк, в 1993. Нямам пари, които някой тук би приел. Нямам дрехи и място, където да остана. Дори не се досещам как би трябвало да се държи една дама от деветнадесети век. Сега съм като изгубено куче, което не знае пътя към дома — опита се да се размее, докато го изричаше. Вселената определено ѝ беше изиграла добра шега, но явно напрежението ѝ беше проличало, защото когато той ѝ отговори, гласът му беше мил.

— Не си без приятели в Ню Орлиънз, мис Стюарт. Има хора, които ще ти помогнат — усмихна се. — Спасих ти живота. Може би си чувала ориенталското поверие, че ако си спасил нечий живот, завинаги оставаш отговорен за този човек?

— Чувала съм го — отвърна Чарли и го погледна. — Великолепна сентенция, но изцяло невярна. Никой не е отговорен за моя живот, освен самата аз. Никой.

— Необичайно мислене за жена.

— Прав си — продължи да крачи напред — назад още известно време, сетне се извърна и дълбоко пое въздух. — Добре, тук съм.

Приемаме това за даденост. Не зная как да се върна, поне засега. Ще го измисля, защото трябва. Междувременно ще ми се наложи да се храня, което означава, че се нуждая от работа.

Реакцията му при тези думи я обърка. Той рязко седна, затвори очи и въздъхна. Можеше да се закълне, че е разочарован, макар че не можеше да си представи защо.

— Така — рече той. — Най-сетне стигнахме до това.

— Какво искаш да кажеш?

— Почти успя да ме измамиш! — отвори очи и ѝ хвърли поглед, не по-малко властен от предишния, но съвсем различен. Сега изглеждаше отвратен. — Дори се надявам да казваш истината, колкото ѝ да е нелепа. Но явно, както отбелязах преди, си много добра актриса. По-добра, отколкото си представях. Сигурен съм, че майка ми ще е щастлива да те наеме.

— Искаш да кажеш, че тя ще ми даде работа? Каква?

— Точно каквато ти подхожда най-добре, мис Стюарт — заяви Трей, като се изправяше. — Да се преструваш — приближи се до пианото и стовари юмрука си отгоре му, достатъчно силно да събори нотите и да накара струните да завибрират.

Поведението му озадачи Чарли. Започваше да свиква с постоянното чувство на объркване. Определено не ѝ харесваше, но вече ставаше познато. Какво искаше да каже с думата „преструване“ и защо беше толкова разстроен при мисълта, че майка му може да ѝ предложи работа?

Докато се опитваше да намери ключа към всичко това, часовникът на полицата над камината — крехка, порцеланова вещ, затворена в стъклена кутия — мелодично удари четири пъти. Почти едновременно на вратата се позвъни.

Миг по-късно Чарли видя как в предната приемна влезе висок, добре облечен господин. Еме и Фелисите, нетърпеливи да го посрещнат, се изправиха. Първата той притисна фамилиарно, а втората целуна по устата. Те го хванаха под ръка и забъбриха оживено. Чарли се запита, дали той е друг роднина на това семейство, което започваше да ѝ се струва огромно и изключително любвеобилно.

В този момент мъжът вдигна очи и я забеляза да се взира в него. Отвърна на погледа ѝ, иронично повдигна едната си вежда и се

усмихна. Извини се на двете момичета и се отправи към задната приемна.

— Изглежда Лизет е открила ново съкровище — отбеляза той, като се усмихваше на Чарли с нескрито възхищение.

Огледа я похотливо, обхващайки всеки сантиметър и извивка от главата до петите ѝ. Тази просташка грубост удиви Чарли. Сетне той се извърна към Трей.

— Няма ли да ме представите, Лавенд?

— Не.

Учудването на Чарли нарасна от враждебната нотка в гласа на Трей и от изненадващо лошите му обноски. Никога не би го предположила за него.

Но господинът само са разсмя.

— Надявате се да я запазите за себе си, а? Съжалявам, стари приятелю, нямате никакъв шанс, не и с такава красавица — извърна се към Чарли. — След като този невъзпитан простак, ма'ам, отказва да ми окаже честта, ще трябва да го направя сам. Реми Соваж, на вашите услуги — поклони се плавно.

Когато тя му подаде ръка, той я пое, но вместо да я раздруса, както Чарли очакваше, леко я целуна. „Правилно“ — помисли си тя. Трябваше да свикне с това.

— Приятно ми е, мистър Соваж.

— И на мен, благодаря, а с ваша помощ съм сигурен, че в най-скоро време ще се чувствам още по-приятно. Свободна ли сте сега?

— Не, не е — отсече Трей, докато Чарли все още се опитваше да разбере какво иска да каже мъжът.

Соваж му се усмихна.

— Чувах, че обичате да обучавате новачките сам, Лавенд, но досега не бях сигурен, че е истина — отново се извърна към Чарли. Все още държеше ръката ѝ, като нежно я галеше с палец — удивително интимен жест, след като току-що се бяха запознали. Тя я издърпа. — Много лошо. Може би по-късно, скъпа. Когато ти омръзне лошото настроение на този приятел, ще се радваш да прекараш времето си с някой по-забавен. Гарантирам ти, че ще изпиташ удоволствие. Междувременно ще трябва да се задоволя с Фелисите. Но не ме издавайте, че съм го казал. Приятно ѝ е да си въобразява, че за

мен е главната атракция на дома, не една от многото. Но човек се нуждае от малко разнообразие, нали?

Наблюдаваше го как бавно се връща в предната приемна. Отново целуна Фелисите, улови я за ръката и я поведе нагоре по стълбите. Тя се извърна и изгледа Чарли с триумфална усмивка.

Внезапно в главата ѝ просветна, сякаш някой беше запалил електрическа крушка, също като в анимационните филми. Чарли разбра къде се намира и какво представлява домът на Лизет Лавенд. Колко невероятно глупава се беше показала! Колко непростимо тъпа! Сега вече знаеше какво имаше предвид Трей, когато казва, че майка му положително ще я наеме.

Тя се обърна и впери яростен поглед в него. Трей я изгледа също така гневно. И тогава Чарли стори нещо, което не беше правила никога през живота си и смяташе, че е патент на актьорите от слабите филми.

Замахна с ръка и с всичка сила зашлеви Трей Лавенд през лицето.

Вцепенен, той я наблюдаваше как грабва голямата жълта чанта, обръща се и поема горделиво през предната приемна. Чу входната врата да се затръшва. В гърдите му закипя смесица от противоречиви чувства: яд, безсилие, объркване, разочарование, вина... и надежда.

[1] Стадион в Ню Орлиънз. — Б.пр. ↑

[2] Американска телевизионна програма. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Чарли напусна дома на Лизет Лавенд бясна и тласкана от истинска ярост. С гневни, широки крачки се отправи надолу по улицата, пробиваше си път през тълпата, забравила за хора, коне и възмутени погледи. Не знаеше къде отива и не я беше грижа, стига да е далече. Далече от хубавата къща на Лизет, която поради глупостта си не разпозна като публичен дом, далеч от Трей Лавенд и от неговите лукави, самодоволни усмивки.

Как смее да си помисли такова нещо за нея! Че ще проституира за пари или по някаква друга причина. Никога няма да изпадне в такава безизходица.

Затова ли я беше целунал — да пробва стоката? От тази мисъл я заболя най-много. Тогава се бе почувствала толкова близо до него, толкова свързана. А той си е мислел „това“.

И така — зарежи го! Няма нужда от него. Няма нужда от никого. От осемнадесетгодишна се оправяше сама в непознати страни. Беше преуспяла в един мъжки бизнес. За бога, живееше в един от най-суровите градове на света и това не я беше сломило. Ще се справи и сега, при това сама.

Когато първият пристъп на ярост попремина, тя забеляза, че забързаната ѝ походка привлича доста внимание. Мъжете се взираха в нея. Дами в прекрасни рокли се отдръпваха шокирано. Няколко деца се изкискаха. Тя спря и се огледа.

Видя негърки, които бързаха да изпълнят възложените им поръчки, простичко облечени бели жени с кошници, отиваха или се връщаха от пазара. Мъже от всички възрасти и класи крачеха нагоре — надолу сами, на двойки или на групи и се провираха между претовареното улично движение.

Но Чарли скоро осъзна, че е единствената жена, облечена в скъпа и очевидно модерна рокля, която се движи сама по улицата. Не беше придружавана от прислужница, нито пък вървеше с някой мъж или жена с подобно на нейното облекло. Дамите пристъпваха с малки

крачки, почти ситнеха, обикновено облегнали се на ръката на своя кавалер, докато Чарли препускаше по улицата сякаш беше в Ню Йорк и по джинси. Те носеха миниатюрни дантелени или мънистени дамски чантички, не яркожълта, винилова торба, достатъчно голяма да побере стоките от половината пазар и достатъчно тежка да потопи „Титаник“. Предпазваха лицата си от южняшкото слънце с изящни слънчобрани. Нито една жена, която видя, независимо от класовата ѝ принадлежност, не беше гологлава. И нито една, доколкото можеше да се види, не беше с къса коса. Непокритите и подстригани късо, по мъжки, къдрици на Чарли се разпиляваха около лицето ѝ и танцуваха под топлия бриз.

Първоначално реакцията на хората около нея я накара да се разсмее. В съвременния Ню Йорк трябваше да си освидетелстван луд, да проклинаш небето, като му се заканваш с юмруци или да се нахвърлиш върху автобус, за да привлечеш нечие внимание. Дори тогава случайните минувачи бързат да извърнат очи и да избягат на безопасно разстояние от теб. Но в Ню Орлиънз от деветнадесети век сама жена, без шапка, беше истинска туристическа атракция.

Тя си помисли, че може би трябва да си купи боне. После се сети, че няма пари и предположи, че кредитните ѝ карти също няма да са ѝ от полза. Не лъжеше, когато каза на Трей, че се нуждае от работа.

Но какво умее да прави? Да води преговори за някакъв договор. Да борава с компютри и да сглоби внушителен листинг. Разбираше малко от техническата страна на саундмейкингa и динамиката на звукозаписа. Знаеше почти всичко за джаза. И можеше да повали на земята мъж, три пъти по-тежък от нея.

„Супер — помисли си. — Всичко все още не съществува.“

По времето, когато пееше, веднъж — два пъти беше работила като келнерка и отново с готовност би вършила същото. Точно когато ѝ мина тази мисъл, се оказа пред входа на „Туджак“. Удивително! Миналата, 1992 година се беше хранила в същия този ресторант, а сега от онова време я деляха сто тридесет и пет години. Тя дори си припомни, че името се произнася „Ту Джакс“. Това трябваше да е добра поличба.

Бутна вратата и се потопи във фантастичния и познат, остър аромат на типичните креолски ястия. Вътре беше тъмно и тя се взря в мрака. Едва успя да различи няколко маси, отгоре им стояха

незапалени лампи със зелени стъклени абажури, и блестящ, месингов плювалник недалеч. Няколко души се обърнаха и любопитно я изгледаха.

— Ма'ам? — гласът долетя иззад нея.

Тя се извърна.

— О, добър ден. Чудех се...

— Съжалявам, ма'ам — мъжът се държеше много надут и беше с официален, черен костюм. — В „Туджак“ не обслужваме дами без придружител — отвори вратата и почти я изтласка обратно навън. Но тя вече знаеше необходимото. Бе видяла достатъчно, за да разбере, че тук няма нито една сервитьорка, само мъже с кисели физиономии и сковани гръбнаци.

Надникна в още няколко заведения, включително в една чайна, която ѝ изглеждаше по-обещаваща, само за да си излезе разочарована. Не назначаваха жени.

И така, келнерството отпада. Какво друго ѝ остава?

Видя двойка елегантно облечени дами, които излязоха от един магазин, качиха се в открита карета и отпътуваха. Обърна се към магазина. На витрината бяха изложени няколко топа плат и рокли, панделки, редом с рисунки на нови модели, подпрени на стойка, наподобяваща попютър. Магазин за дрехи!

Е, ако имаше още нещо, от което Чарли да разбира, това бяха дрехите.

Звънчето над вратата дрънна, когато я отвори. Магазинът беше празен. Огледа се. Противно на очакванията ѝ, липсваха стойки с дрехи, само няколко варакосани столове и диван, подредени около маса, обсипана със скици на нови модели рокли. Полици с топове плат закриваха двете стени. Значи това беше шивашки магазин от деветнадесети век, всичко се правеше по поръчка.

Слаба като свирка жена се появи иззад една синя кадифена завеса и се приближи. Беше облечена в черна копринена рокля. Тя набързо огледа Чарли от главата до петите и се намръщи неодобрително от липсата на шапка, сетне побърза кисело да се усмихне.

— Мога ли да ви услужа с нещо, мадам? — зададе въпроса любезно, ръцете ѝ бяха скръстени отпред.

— Надявам се. Търся работа.

Жената явно остана слисана.

— Каква работа?

— Каквато и да е. Ще върша всичко.

Тя сви вежди.

— Умеете ли да шиете?

В интерес на истината Чарли не си спомняше кога за последен път си беше пришила копче, при това неумело, а не обичаше да лъже.

— Не съвсем, макар че мога да опитам. Бързо схващам — тя замълча. — Всъщност си мислех, че бих могла да продавам. Разбирам от дрехи и умея да убеждавам.

Жената изсумтя презрително.

— Млада госпожо, снабдявам с тоалети най-представителните дами в Ню Орлиънз, дами с много изискан и изтънчен вкус. И те очакват да бъдат обслужвани от дами със същата изисканост — докато говореше, незабелязано изтласкваше Чарли към вратата. — В моя магазин те не очакват да бъдат посрещани от разпуснати жени — многозначително изгледа късоподстриганата коса на Чарли. — Довиждане, мис — рече и отвори вратата. Малката камбанка иззвъня зад Чарли.

В следващите няколко магазина — парфюмериен, няколко бижутерски, сладкарница, даже мебелен, в които опита късмета си, също не ѝ провървя. Много малко от тях имаха служителки и не наемаха нови, особено млади жени, без шапки.

Отпусна се тежко върху една пейка от ковано желязо. Навярно бе еквивалент на автобусна спирка от 1858, тъй като неколцина души чакаха край нея, за да се качат на някой от конските трамваи — огромни карети, теглени от два коня и побиращи повече от дузина пътници — които периодично спираха пред нея.

Беше изтощена. Часове наред не бе подвила крак. Кожените ботуши, втвърдени от наkisването в реката, бяха направили на глезените ѝ неприятни мехури. Омарата, която се издигаше над реката, овлажняваше въздуха. Много скоро щеше да се мръкне.

Битката за поддържане на оптимизма най-накрая я изтощи. Беше объркана. Беше изплашена. И сама — в един свят, за който не знаеше нищо. С изключение на противния Трей Лавенд и неговата майка, съдържателка на публичен дом, не познаваше никого. Беше по-лошо дори от времето, когато беше пътувала сама през Турция, без да знае

нито дума от местния език. Онова беше лудория, приключение, защото знаеше, че може да се върне у дома, когато си поиска.

Е, сега искаше. Но тъй като не знаеше как се е озовала в миналото, нямаше абсолютно никакво понятие как да се върне в настоящето. Нейното настояще.

Затрепери още по-силно, едновременно от студ и от страх, тъй като всъщност не беше толкова хладно. Макар че февруарската виелица все още свистеше из улиците на Ню Йорк, в Ню Орлиънз вече беше пролет. Обгърна раменете си с ръце, но тръпките я разтърсваха все по-силно.

Отгоре на всичко бе гладна. Всъщност умираше от глад. Всичко наоколо, особено отрупаните сергии на Френския пазар ѝ напомняше, че не е хапвала нищо, освен кифличката, за закуска. Богатият букет миризми на риба и стриди, на сладък ананас и банани, на чесън, на зрял домати и прясно печен хляб, я доведе до полуприпадък.

А кафето! Ароматът на прясно смляно кафе я подлудяваше. Привличаше ѝ се блестящата кафе машина за капучино в дома ѝ в Ню Йорк, почти чуваше свистенето ѝ, усещаше вкуса на силното еспreso, пенливото, вдигащо пара мляко, поръсено с канела. Сега точно под носа ѝ продаваха страхотно кафе, а тя нямаше дори един цент, който търговец да приеме като законно платежно средство.

Усети някой да сяда до нея на пейката и се извърна. Беше мъж, твърде безличен, с тъмно сако върху жилетка на бели и зелени райета. Гледаше я втренчено и изразът на лицето му беше определено циничен.

— Мадмоазел? — тя въпросително повдигна вежда, когато погледът му се спусна до деколтето на роклята ѝ и по-надолу. — Вие сте сама?

Сляп ли беше? Разбира се, че беше сама.

— Не — излъга.

Погледът му мина покрай нея, той се усмихна и заяви:

— Без придружител сте! Ще се погрижа да не оставате повече сама! — за миг замълча, после добави: — Колко?

За негова изненада, а също и за нейна, тя се разсмя. Беше отхвърлила работа в най-представителния публичен дом в Ню Орлиънз, само за да ѝ бъде направено предложение на улицата. Не можеше да спре смеха, сложи ръце на кръста си и се запревива.

Очевидно обиден, мъжът гневно я изглежда и се отдалечи, като мърмореше под носа си нещо, което майка ѝ положително нямаше да одобри.

„Добре“ — помисли си тя. Поне не стана нужда да се бия с него, ако въобще мога да го сторя с тия абсурдни дрехи. Все още се разкайваше, че бе ударила плесница на Трей. Внезапно я обзе паника и първата ѝ реакция бе да удари най-близкия обект в противоречие с всичко, което бе научила на тренировките по карате. Това представляваше непростима загуба на контрол. Семпай Джое щеше да е разочарован от нея.

При следващото поемане на въздух спря дъха си и с усилие на волята престана да се смее. Трябва да се стегне, да възстанови самоконтрола си. Сега! Това беше най-важното, да запази контрол. Тогава ще се справи с всичко.

„Окей, Чарли, премисли положението отново!“ Предложените от мъжа пари бяха още едно напомняне, че не разполага с такива, а се нуждае от тях. И така, с какви възможни източници на средства разполага?

Изведнъж ѝ хрумна нещо. В необхватните дълбини на торбата ѝ имаше безброй вещи, каквито не притежаваше никой в Ню Орлиънз. Трей беше очарован от тях. Със сигурност и някой друг щеше да се заинтересува. Можеше да ги продаде.

Припомни си магазините, които беше посетила днес. Шивачницата без шансове за успех. Сладкарницата — също. Двата склада за стоки, мебелиста, аптекаря не бяха вероятни кандидати. Но почакай! Парфюмерийният! В торбата ѝ имаше почти пълно шише „Пойзън“. А бижутерът часовникар? Можеше да ѝ даде нещо за часовника.

Подтиквана от мисълта за чаша гъсто черно кафе, тя скочи от пейката и се отправи към „Дикейтър стрийт“.

Час по-късно се отпусна, благодарна, върху голямото, удобно легло в хотел „Сейнт Чарлз“. В камината весело пламтеше огън. Бижутерът ѝ предложи петнадесет долара за часовника. „Прилично“ — помисли си тя, тъй като не беше платила за него много повече, а парфюмеристът, след едно изпълнено със скептицизъм подушване, закупи шишето с „Пойзън“ за други десет, като при това я молене да донесе още. Двадесет и пет долара! Пресметна, че по стандарта на

1858 година би трябвало да е богата. Получи стая в най-добрия хотел в града само срещу два долара и половина на вечер, макар че се наложи да излъже. Непридружени жени, без багаж и без шапка, не подхождаха на представителния вид на това заведение. Но Чарли извика на помощ богатото си въображение и им разказа тъжна история за счупена карета, забавен багаж и ужасно семейство, изиграло този номер. Обстоятелството, че от глад и изтощение беше докарана до сълзи, подсили правдоподобността на разказа ѝ и помогна да получи стая.

„Добре съм — повтаряше си го непрекъснато наум като припев. — Добре съм. Имам легло. Имам пари. Няма да гладувам. И скоро ще намеря начин да си ида у дома. Ще взема червените си чехли, ще прилепя подметките им една към друга и докато изричам вълшебните думи: «Няма друго място като собствения дом», истински ще вярвам в тях. И после ще се събудя в Ню Йорк и Глен Одънс ще говори от телефонния секретар.“

А междувременно утре ще си купи шапка.

— Къде, по дяволите, би могла да отиде? — изрева на майка си Трей Лавенд на следващата сутрин. Прекара по-голямата част от изминалия ден и нощта в обикаляне на улиците в търсене на загадъчната мис Чарли Стюарт. — Едно момиче не може да изчезне в Ню Орлиънс просто така.

— Разбира се, че може — отвърна Лизет и приглади полата на най-новата си копринена парижка рокля. — Постоянно се случва. Ню Орлиънс е абсолютно претъпкан с места, в които да изчезнеш по собствено желание или насилствено.

— Точно от това се страхувам.

— И правилно. Какво каза на бедното момиче, Трей, та я накара да избяга? Аз гледах от стълбите и оттам изглеждаше така, сякаш самите фурии са по петите ѝ.

— Единственото, което ѝ казах, бе, че ще ѝ предложиш работа тук.

Лизет поклати глава, но не прекалено силно, та да развали великолепната си прическа.

— Е, нищо скъпи. Наистина, Трей, не мислех, че си тъп или сляп.

— Какво искаш да кажеш? Та нали това беше нейното желание?

— Първоначално и аз мислех същото, но много скоро очите ми се отвориха и се отказах от това хрумване. Ами че всеки глупак може да разбере, че това момиче не е обикновена проститутка. И честно казано, дори не е и необикновена проститутка. Жалко, защото мисля, че би се справила чудесно. Но тя не е такава.

— Сигурна ли си? — в гласа му се долови надежда.

Тя повдигна вежди.

— Скъпи, можеш да ми се довериш поне малко. В края на краищата, в Ню Орлиънз минавам за жената с най-точното око.

— Можеше да ме предупредиш.

— Би трябвало да го забележиш и сам, ако си беше дал труда да се вгледаш.

Втренчи се в сина си, който крачеше пред незапалената камина и прокарваше пръсти през тъмните си коси. От това скубане, продължаващо вече двадесет часа, те стърчаха във всички посоки. Обикновено бе гладко избръснат, но сега брадата му беше набола. Тъмните очи изглеждаха уморени. Отдавна Лизет не го беше виждала толкова възбуден, камо ли заради някоя жена. Ситуацията ставаше интересна.

Изправи се и копринената рокля, отрупана с волани и панделки, изшумоля.

— Е, сега въпросът е да я открием. Каза, че семейството ѝ не е в Ню Орлиънз?

— Съвсем определено подчерта, че всички се намират в Ню Йорк.

— Възможно ли е тогава да се е завърнала там?

— Няма пари — неочаквано припомняйки си нелепата петдоларова банкнота с още по-нелепия портрет на онова парвеню Линкълн, той се засмя под мустак. — Поне не такива, които някой би приел.

— А приятели?

— Не в настоящето.

Лизет си помисли, че отговорът е доста странен, но го остави без коментар. Много по-любопитно ѝ беше да наблюдава сменящите се чувства върху красивото му лице.

— Къде я търси?

— Точно там е въпросът. Нямам представа къде да я търся. Просто цял ден и цяла нощ безцелно обикалях улиците, търсех лицето ѝ под всеки слънчобран и под всяко боне. Дори заговорих две съвсем непознати жени само защото бяха тъмнокоси и облечени в розови рокли.

Тя се усмихна. Ставаше все по-интересно! Лизет познаваше мъжете, а своя син — особено добре. Пред очите ѝ беше изправен мъж, сякаш поразен от гръм. Не беше проявявал такава възбуда дори заради Корин, безцветната срамежливица, за която бе пожелал да се ожени. А вече му беше дошло времето. Кому би хрумнало, че едно толкова прямо, със странно поведение, тъмнокосо същество като Чарли Стюарт, би успяло да го постигне?

Но щом го беше постигнала, Лизет щеше да я насърчи. До болка ѝ се искаше да види сина си щастливо женен, макар че ненавиждаше мисълта да стане баба. Пресегна се и улови ръката му.

— Трябва да е някъде там, Трей. Върви и я открий. Намери я и я доведи у дома.

Той се изправи.

— Точно това възнамерявам да направя.

Грабна плоската, кастронена шапка, нахлупи и на главата си и отново се гмурна в уличната глъч, все още без определен план, но зареден с решителност.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Чарли се забавляваше отлично.

След като се наспа добре, се чувстваше преродена и готова да хвърли поглед на това минало, в което беше попаднала. Превърна се в турист във времето, а гледката си струваше. Не можеше да не се сети за разговора от едновременните събирания. „Ако можеш да се върнеш назад във времето, къде/кога би отишъл?“ Винаги си беше мислила, че неин избор ще са двадесетте години на века, когато джазът се е леел от всякъде като прииждаща река. Или може би петдесетте, като безсилен опит да докаже, че и майка ѝ някога е била малко, безгрижно момиче, с мръсни колене, което от време на време се е осмелявало да наруши правилата.

Със сигурност не би избрала времето и мястото, където се бе озовала. Но след като вече беше тук, реши, че може добре да се позабавлява.

Много трудно бе да се отърси от усещането, че участва в снимането на филм, да се убеди, че всичко това е напълно реално. Удивяваше се колко ярко е всичко, колко е колоритно, оживено и изпълнено с енергия, докато осъзна, че единствената ѝ представа за този период от миналото идва от избелелите и сковани черно — бели или сивкави фотографии и стари оферти. А светът, който сега я заобикаляше, беше изпълнен с цветове, движение и звуци.

Врявата на коне и карети съперничеше на тази, предизвикана от цяла флотилия нийоркски таксита. Дрехите бяха толкова пъстроцветни и привлекателни, както тези в магазините по „Пето авеню“. Суматохата по тротоарите съответстваше на лудницата, която наставаше в центъра в часовете в края на работния ден.

Първото нещо, което направи през тази първа, самостоятелна сутрин в Ню Орлиънз през 1858, беше да посети магазините. Не беше точно като да бродиш из етажите на „Блумингдейл“^[1] или да обикаляш галериите, но се оказа, че също доставя удоволствие. Най-напред си купи шапка, беше ѝ омръзнало да я зяпат. Беше смешен предмет от

слама и дантела, изкуствени череши, пъхнати наперено под лентата от едната страна. Когато се огледа в огледалото, шапката изглеждаше толкова несъвместима с разбърканите ѝ къдрици, че тутакси се влюби в нея. Цената, два долара и четвърт, я накара да премисли два пъти, но на третия път шапката вече бе кацнала дяволито на главата ѝ.

После си купи бельо. Тъй като разполагаше само с една рокля и не можеше да се надява на горещ душ, повече от всякога се нуждаеше от ново бельо.

Храненето се превърна в неочакван проблем, макар че можеше да го очаква от опита си при търсенето на работа. „Никакви непридружени дами“ — припяваха всички портиери и салонни управители, вирнали носове. Ако не бяха дюкянчетата на френския пазар, разносната търговия за плодове и пралини и сергиите, на които се съгласяваха да ѝ продадат купа гореща супа от бамя и чаша след чаша ароматично кафе, щеше да умре от глад.

Необичайността на положението известно време я забавляваше, но към края на третия ден Чарли бродеше печална по „Бърбън стрийт“ и се тревожеше за финансовото си състояние. Малкото, което притежаваше, се изпаряваше със застрашителна скорост.

Бижутерът, който купи часовника ѝ, тази сутрин плати по долар за големите, пластмасови обици и двата евтини гердана, плячка от карнавала по време на Марди Грас. Но парите нямаше да стигнат дълго. Предложи ѝ още петдесет за пръстена с аметиста, но тя дръпна ръката си като опарена. Никога нямаше да продаде пръстена на баба Шарлот.

Неговият интерес към пръстена ѝ напомни за Трей Лавенд. Всъщност не беше необходимо да ѝ се напомня за нейния спасител. Той изникваше в мислите ѝ възмутително често. Беше прекалено самоуверен и тъп като овца да си въобрази, че тя ще работи като проститутка, но присъствието му ѝ беше вдъхнало необяснима сигурност. А и тази целувка! Чарли имаше опит с мъжете, но никога не беше целувана така. Несъмнено у този мъж имаше нещо особено. И не можеше да отрече, че би желала да опита отново.

Може би изключителните му способности произтичаха от това, че бе израснал в публичен дом. Трябва да е имал възможност да се упражнява!

„Bels calas, bels calas, tout chauds!“^[2] — викаше продавачката на кала, докато заобикаляше ъгъла, крепейки на главата си голямата, дървена купа горещи кала. Чарли се бе влюбила в пирожките, приготвени от ориз, яйца, масло, захар. Подаде на огромната черна жена монета от пет цента за две от тези лакомства и ги захрупа, докато вървеше.

„Окей, Чарли — рече си наум. — Парите свършват, а нови не постъпват. Утре можеш да се преместиш в по-евтин хотел или дори да наемеш стая в някой пансион, но въпреки всичко се нуждаеш от работа. Само че каква?“

В собствения ѝ свят се успокояваше с мисълта, че винаги може да намери някаква работа. Можеше да пише на машина, да редактира, да работи като келнерка — беше вършила всичко това. Можеше да оцени способностите на даден певец и да подбере най-доброто подреждане за песните в някой албум. Нито едно от тези неща не ѝ вършеше работа сега. Беше свръх квалифицирана за този свят.

Но почакай! Спря се толкова неочаквано, че един мъж се блъсна в нея и започна да се извинява многословно. Тя разсеяно го отмина. Може да получи работа, вече ѝ бяха обещали такава. Ще накара Трей Лавенд да удържи думата си и да убеди майка си да я наеме! Но не като едно от нейните момичета.

Беше в състояние да осигури друг вид развлечение за клиентите на Лизет Лавенд. Припомни си красивото пиано „Бехщайн“ в задната приемна. Още първия път, когато го видя, я засърбяха пръстите да го опита. Това щеше да бъде входния ѝ билет. Щеше да убеди Лизет да наеме най-новата сензация на Ню Орлиънз — певицата Чарли Стюарт!

Трей обикаля из улиците, докато краката го заболяха, но без резултат. Все още не беше открил проклетата мис Стюарт. Сякаш се беше изпарила. Или отново бе паднала в реката, може би, за да се върне в тайнственото бъдеще, откъдето твърдеше, че идва.

Стигна чак до кея и дълго се взира в мястото, откъдето я беше извадил от водата. Беше ли скочила обратно в реката, в опит да се върне в своето време?

Отърси се от тази абсурдна мисъл. Жената почти го бе накарала да повярва в нещо невероятно. Със сигурност беше необикновена и

притежаваше странни вещи в онази нейна огромна торба, но бе невъзможно да е пропътувала назад почти век и половина. Невъзможно!

Ами ако все пак е скочила обратно в реката? Ами ако този път се е удавила?

Кой знае защо, стомахът му се сви при тази мисъл, при представата, че е мъртва, или още по-лошо — че лежи в някоя задънена уличка. Знаеше много добре, че Ню Орлиънз е опасно място за сама, млада жена. И тя не можеше да се справи в този град. Ако повярва в невероятната ѝ история, тя даже не знаеше да се оправи в този век! Отвсякъде я дебнеха опасности.

Но защо, по дяволите, се беше загрижил толкова? Едва я познаваше.

„Много добре знаеш защо си се загрижил — рече на себе си. — Загрижил си се, защото след оная целувка я желаеш повече, отколкото друга жена през живота си. Повече дори, отколкото някога си желал Корин, жената, за която се готвеше да се ожениш.“

Не знаеше защо я целуна. Нямахше такова намерение. Просто се случи. И веднъж започнало, той не беше в състояние да го спре. Тя притежаваше най-възхитителната уста, която някога бе вкусвал, толкова мека, така податлива. Начинът, по който отвърна на целувката му, запали у него неугасващ огън. Всеки път, когато си представеше, че я докосва, целият изтръпваше. Слабините му изгаряха при мисълта да легне с нея.

Това беше чисто и просто похот. Като мъж, израснал в публичен дом, определено беше запознат със сладострастието. И знаеше как да го угаси. Трябва да я намери. Трябва да я вкара в леглото. Само тогава ще е в състояние да я забрави. Поне така се надяваше.

По-рано същата вечер се бе опитал да се отърве от тази лудост, като посети Жустин, прекрасната любовница кварталонка, която поддържаше в една къща на „Рампърт стрийт“. Но за голямо объркване и разочарование на Жустин си тръгна след по-малко от час, без да направи нещо повече, освен да пийне от брендито ѝ и да се взира в огъня.

Желаеше Чарли Стюарт повече от всякога. Вече трети ден я търсеше без всякакъв резултат, като се изключат изтърканите подметки

и измъченото изражение на красивото лице. Колко ли ще продължи това?

Беше почти два през нощта, когато се отказа от издирването и се отправи към къщи. Но когато стигна до великолепия си дом на „Чартрстрийт“ откри, че няма желание да се прибере. Къщата изглеждаше толкова пуста. Ще спи отново у майка си. Може би дори ще позволи на някое от нейните момичета да притъпи абсурдната необходимост от Чарли Стюарт. Еме беше щедро надарена и винаги готова.

— Добър вечер, мастър Трей — поздрави го Джейкъб, докато поемаше шапката и бастуна му. — Пълна къща тази вечер.

— Виждам — отвърна Трей и надникна в предната приемна. Там седяха поне две дузини мъже, отпиваха от старото бренди, пушеха хубави пури и разговаряха с красиво облечени жени, които след малко щяха да ги поведат нагоре по стълбите и да се превърнат в голи красавици, толкова нетърпеливи и изобретателни, колкото може да си пожелае един мъж.

От пианото в далечния край на стаята се носеше музика, една песен, която Трей не разпозна. Скоро към нея се присъедини глас.

„Караш ме да изплача реки от сълзи за теб, караш ме да изплача реки от сълзи за теб“. Песента се лееше, изпълнявана от богат и страстен глас. Не приличаше на нищо, което някога бе чувал. Гласът сякаш галеше думите, които попадаха като стрели право в сърцето му. Тялото му реагира, сякаш докоснато на най-чувственото място.

С големи крачки се отправи натам, пробивайки си с лакти път сред тълпата мъже, заобиколили пианото. Забеляза, че един от тях е Реми Соваж и че на лицето му е изписана похот.

А там, пред пианото, почти неземно красива в рокля с голямо деколте, изработена от смарагдовозелена коприна, седеше Чарли Стюарт.

Тя погледна право в него и изпя:

— За теб изплаках реки от сълзи.

Години наред Чарли не се беше чувствала така щастлива. След като изостави изпълнителската дейност заради по-сигурните доходи на посредничеството, беше забравила колко обича да пее пред публика. А каква публика имаше!

Тъй като нейните слушатели от деветнадесети век не знаеха нищо за музиката на двадесети, която тя изпълняваше, и никога не бяха чували за джаз, кънтри или за рокендрол, тя пееше каквото ѝ хрумне. Една мечта се превърна в действителност. В онези далечни дни в Ню Йорк беше обявена за джаз певица и собствениците на клубовете не желяеха тя да изпълнява кънтри или рок. Но тази вечер всичко ѝ бе позволено. С лекота премина от кабаретна версия на Кол Портър към сантименталната „Мисля за теб“ на Зондхайм. Имитира съвършено изпълненията на Патси Клайн и на Елла Фицджералд, след което изпълни „Големи огнени кълба“, макар и не със себеотдаването на Джери Лий Луис. Публиката беше заплена.

Всичко това толкова ѝ хареса, че се запита дали пък съдбата не я е изпратила в това измерение на времето. Възможно ли е някаква висша сила да е прозряла стремежа ѝ да прави това, което смяташе за свое призвание, въпреки че не срещаше разбиране от нийоркските притежатели на звукозаписни фирми? Не е ли изтръгната от своето време, за да осъществи една мечта? Интересен въпрос, но точно сега, когато музиката се лееше от душата ѝ, нямаше намерение да го анализира. Беше прекалено заета с песните си.

Внезапно забеляза Трей Лавенд и се почувства още по-щастлива. Изглеждаше адски красив, въпреки безсънната нощ, която очевидно бе прекарал. Беше от мъжете, които изглеждат еднакво добре в смокинг и в джинси. Много жалко, че никога няма да го види облечен така. Дори наболата му брада не го загрозяваше.

Самата Чарли съзнаваше, че също изглежда прекрасно, благодарение на чудесната рокля, заета ѝ от Лизет Лавенд. Тоалетът с банели на всеки шев, правеше фигурата ѝ още по-стройна и подчертаваше формите ѝ.

Нищо чудно, че в онези дни жените били „за“ банелите. Дори Чарли би жертвала няколко часа удобство в замяна на пищен бюст, с който да се изфука пред Трей Лавенд.

Едва ли някога щеше да забрави изражението на лицето му. Искаше ѝ се да го фотографира, да го сложи в рамка и да го занесе у дома, ако намери начин да се пренесе в бъдещето. Всеки път, щом го погледне, ще изпитва трепета, изпитан в мига, когато го видя, застанал на прага на салона.

Господи, беше го целунала само веднъж, но тази целувка бе толкова паметна и разтърсваща, че беше достатъчно само да го погледне и да усети познатия трепет. Жадуваше за още една целувка, за допира на тялото му.

Тази мисъл я изненада толкова много, че се запъна на първите акорди на „Вечнозелено“. Когато запя за пламенна любов, мигом си припомни вкуса на устните му. Очите ѝ постоянно се отделяха от клавишите и се впиваха в неговите небесносини очи с тъмни мигли. Пламенният му поглед сякаш изгаряше плътта ѝ. Когато запя „Цялата аз“, напрежението се покачи, струваше ѝ се, че тялото ѝ ще се възпламени от огъня в очите му. Толкова явна бе страстта му.

Питаеше се дали и нейните очи изразяват чувствата ѝ, когато запя „Не се държа неприлично“ на Фетс Уолър, осъзна, че точно това иска да направи. Господи, от сърце копнееше да се „държи неприлично“ с Трей Лавенд.

Каза си, че реакцията ѝ е съвсем нормална. Беше истински красавец и целуваше майсторски. Освен това, отдавна не бе имала мъж. Но макар да бе преодоляла първоначалния шок от обидното му предположение, че е проститутка, вероятно той продължаваше да я мисли за такава. Докато това продължаваше, нямаше да му позволи да я докосне отново. Беше прекалено горда да преспи с мъж, който я смята за лека жена.

С огромно усилие откъсна очи от Трей. Беше уморена до смърт. Пееше от часове, гърлото ѝ беше пресъхнало. Още една песен, само още една и ще се качи в стаята, ще се отпусне в леглото, но сама.

За финал се опита да си припомни песен, която би могла да е позната на публиката. Внезапно ѝ хрумна за Стивън Фостър. С усмивка им поднесе една „О, Сузана“, каквато никога не бяха чували — ридание в стил блус, което накара всички присъстващи да се просълзят. Сетне с въздишка затвори капака на пианото и прие овациите.

— Encore! Encore!^[3] — викаха джентълмените и се тълпяха около пианото.

— Никога не съм слушал подобно изпълнение — рече един мъж до Трей. — Момичето пее с цялата си душа.

— Къде мислиш, че е научила тези песни? — запита друг.

— Винаги можеш да разчиташ на Лизет, че ще намери нещо по-различно — рече трети. — Питам се дали малката е толкова добра и в леглото?

Реми Соваж премести тънката пура в крайчеца на устата си и се усмихна.

— Възнамерявам да го открия.

Ръцете на Трей неволно се свиха в юмруци, изпита почти непреодолимо желание да повали човека на пода.

Когато Чарли се изправи, Реми пристъпи към нея.

— Наистина си оригинална, скъпа — за да го подчертае, положи ръка върху голото ѝ рамо. — Харесвам оригиналността у жената — изражението му беше почти похотливо. — Оригиналност и въображение — направи знак към стълбите. — Ще се качим ли горе?

— Мисля, че веднъж вече ви казах, Соваж — гласът на Трей беше леден като януарски вятър. — Дамата е заета.

— Не, не е — натъртено произнесе Чарли. Усмихваше се и гледаше право в Трей. — Нито ще бъде. Господа, благодаря ви за вниманието. Надявам се да ви видя отново в „Chez Lisette“. Лека нощ! — въпреки пристягащите я банели, тя се опита да направи приличен поклон. После се понесе нагоре по стълбите. Сама. Никой не я последва, включително Трей, и тя не беше сигурна дали е разочарована или не.

[1] Голям нюйоркски магазин. — Б.пр. ↑

[2] Хубави кала, хубави кала, всичките топли. — Б.пр. ↑

[3] Още, още. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трей спа лошо. Всеки път, щом затвореше очи, тя изникваше пред него. Чуваше я. Дори долавяше аромата ѝ — богат, остър парфюм, с непознат аромат. В осем вече беше станал, след по-малко от час се отправи към къщата на майка си. Това беше лудост. Никой в дома на Лизет Лавенд, с изключение на робите, не ставаше преди обяд.

Жената седеше на масата сама, пиеше кафе и четеше „Пикаюн“. Беше с гръб към него. Отначало Трей не я позна и се запита дали Лизет вече оставя клиентите да пренощуват. Но после я чу да си тананика една от онези непознати песни, които бе пяла предишната вечер.

— Какво, дявол го взел...? — възкликна, докато набързо прекоси стаята. Улови я за рамото и я обърна към себе си. — С какво си облечена?

Чарли сведе поглед към светлокафявите бричове и бялата, памучна риза с широки ръкави, които ѝ стояха по-добре, отколкото се бе надявала.

— Доста елегантно, а? — усмихна се тя. — Джейкъб ми ги даде.

Трей не отговори на усмивката ѝ.

— Какво възнамеряваш да правиш, облечена по този начин?

— Да изляза. Да се разходя. Да разгледам Ню Орлиънз, без да се препъвам в кринолин и да се притеснявам, че корсетът ще счупи ребрата ми.

— Това е абсурдно. Невъзможно.

Усмивката на Чарли помръкна и тя бавно остави чашата.

— Невъзможно според кого?

Ако Трей я познаваше по-добре, щеше да бъде нащрек от студеното спокойствие в гласа ѝ.

— Според мен. Няма да го позволя.

Известно време тя го гледаше втренчено, като дишаше бавно през носа, за да се успокои. После промълви:

— Радвам се, че нямаш думата по въпроса.

Това го спря. Колкото и да му беше неприятно да го признае, тя беше права. Какво основание имаше да ѝ казва как да живее живота си? Но въпреки това, да се облече като мъж! Искаше му се да извие дългия ѝ деликатен врат.

Идеята да накара Джейкъб да ѝ намери мъжко облекло, осени Чарли през изминалата нощ, точно преди да потъне в мъртвешки сън. В мига, когато заспиваше, един образ, бистър като пролетна вода, изникна в ума ѝ — Жорж Санд, писателката от деветнадесети век, която се разхождала из Париж в мъжки дрехи и при това се радвала на успех. А годината била само 1830, доста преди времето, в което се намираще сега.

— Освен това — продължи Чарли — не разбирам защо си скандализиран. Дори в твоето време има прецеденти.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Жорж Санд е носила мъжки дрехи.

— Жорж Санд е била известна или може да се каже скандално известна и с бурните си любовни истории...

— Вярно. Но всички се наслаждаваме на музиката на Шопен. А от портретите му личи, че е бил страхотно гадже.

— И — добави Трей — е написала отвратителни романи.

Чарли се усмихна.

— Доста булевардни, нали? А и толкова много на брой. Предполагам, че скандалната известност и изобретателността, взети заедно, не са достатъчни да гарантират истинския литературен талант — вдигна дясната си ръка. — Ето защо обещавам никога да не потапям перо в мастилницата и да не пиша отвратителни романи.

Трей неволно се засмя. Младата жена имаше възхитително чувство за хумор, което му допадаше.

Чарли лукаво се усмихна:

— Има и още нещо.

— Какво?

— Едно птиченце ми каза, че скандалната Лола Монтеу, дори аз съм чувала за нея, се е разхождала из Ню Орлиънз в мъжки дрехи преди по-малко от пет години и че ти, мистър Лавенд, си бил един от любимите ѝ придружители.

Една от тъмните му вежди се стрелна нагоре.

— Майка ми никога не е умеела да пази тайна. Лола е кокетка и с още по-лоша слава от тази на Жорж Санд. Нима искаш да си като нея?

— Защо не? — отговорът го стресна.

Подобно на Лола, тя като че не се интересуваше от хорското мнение. Внезапно се запита защо това го жегна. Не даваше пукната пара за Лола, но му доставяше удоволствие да ѝ кавалерства и дори я бе подтикнал към едно — две от най-ужасните ѝ изпълнения.

— Наистина ли не те е грижа за мнението на другите?

— Не, дори да възнамерявах да остана в този век завинаги. Отдавна не се притеснявам какво говорят или си мислят хората за мен — внимателно се избърса със снежнобялата салфетка и стана от масата. — Все пак признавам, че побеснях, когато ме помисли за някаква евтина пачавра.

Трей се изкашля.

— Мис Стюарт, струва ми се, че ти дължа извинение.

— Струва ти се?

— Е, добре, дължа ти извинение и сега го предлагам. Би трябвало веднага да разбера, че не си... че не си подходяща за дома на майка ми.

— В действителност се оказах дори много подходяща — изрече Чарли с усмивка. — Само че не в ролята, която ти очакваше.

— Точно така.

— Приемам извинението — заяви тя.

Чувстваше се странно щастлива от постъпката му. Трей я наблюдаваше как грациозно облича кафяв редингот. Човекът, от когото Джейкъб бе заел дрехите, очевидно имаше добър вкус.

— Признай, че не се съпротивляваше, когато те доведох тук. Какво очакваше да си помисля?

— Откъде можех да зная, че това е публичен дом? Не прилича на такъв — тя посочи с ръка светлата и просторна стая, мебелирана елегантно и с отличен вкус.

— А как точно изглежда един публичен дом?

— Е, нали знаеш, като онзи от „Тайния каталог на Виктория“: много червено, плюш и релефни тапети. Навсякъде тежка, тъмна мебел, дивани, застлани с кашмирени покривки, и китайски вази, пълни с паунови пера. Мраморни статуи на любовници в сексуални

пози и картини, изобразяващи голи жени. Маси с масивни крака, с червени лампи върху тях, в ъглите — саксии с палми и прочие.

— Звучи ужасно.

— Дяволски ужасно — съгласи се тя. — Но не съм очаквала публичният дом да прилича на снимка от поостарял брой на „Архитекчъръл дайджест“^[1].

Пристъпи към огледалото над камината и се залови с ръждивокафявата копринена връзка. При третия опит измърмори недоволно.

— Почакай! — той приближи до нея. — След малко ще заприлича на парцал — пресегна се и с умели движения започна да завързва коприната.

— Откъде да знам как се връзва папийонка, шалче, вратовръзка или както там го наричат? Единственото нещо, с което се налагаше да се справям по-рано, беше уиндзорският възел на баща ми, а това беше преди много години.

Когато свърши, Трей отстъпи назад и се взря в нея. Гледката го накара да си поеме дълбоко дъх. Миналата нощ, в онази зелена копринена рокля, тя беше най-желаната жена, която бе виждал. Днес, когато стоеше пред очите му в прилепнали по бедрата бричове и с елегантен редингот, той се опасяваше, че ще загуби всякакъв контрол и ще я обладае тук, върху масата, в дома на майка му.

— Трябва ти шапка — гласът му беше дрезгав.

— Чувала съм го и преди. Никой ли не тръгва някъде без шапка в тези дни и в този век?

— Никога. Ще бъде крайно неприлично.

— Дори в леглото?

Той се усмихна.

— Мога да ти помогна да откриеш това сама.

— Хващам се на бас, че можеш — тя отвърна на усмивката му, — но мисля, че ще се задоволя с думата ти.

Джейкъб бе изпратен да намери шапка от някой от кочияшите или конярите и не след дълго Чарли нагласяше високия цилиндър върху къдриците си.

— В моето време шапката е екстравагантност, неприличие — оплака се тя.

— Непрекъснато го повтаряш. Все още ли се надяваш да ме убедиш, че действително си от бъдещето?

— Нима не ми вярваш? След всичките предмети от чантата, които ти показах?

— Признавам, че притежаваш някои странни вещи, но това е прекалено невероятно. Кой би повярвал на такова нещо?

— Аз нямам друг избор. Случва се с мен. И ако аз мога да го повярвам, не виждам защо и ти да не можеш.

— Това не е разумен отговор.

— Това не е разумна ситуация! — изкрещя тя. — Освен това, мразя разума. Винаги съм го мразила. Прекалено много ми напомня за майка ми — пресегна се към жълтата торба, оставена на пода край стола ѝ, и се разрови в нея, докато откри ролка с бонбони. Пусна един в устата си и му ги предложи. — Животоспасител?

— Какво, по дяволите...? — пое ярко оцветеното пакетче и го заизучава, очарован от станиолената вътрешна опаковка.

— „Уинтъргрийн“^[2]. Опитай един.

Той взе белия бонбон с два пръста и го пхна в устата си.

— Доста лютив, но вкусен. И толкова хитроумен начин за опаковка на бонбони!

Чарли отново ровеше в чантата. Измъкна съвременна карта на Ню Орлиънз.

— Разбира се, обстановката се е променила, но това все пак ще ми помогне, да се ориентирам.

Хрумна ѝ още нещо и извади брошурата с многото снимки на модерния град.

— Идваш ли? — попита почти безразлично, докато се отправя към вратата.

Той грабна шапката си и я последва.

— Имам страхотна идея. Ти ще ми покажеш твоя Ню Орлиънз, а аз моя — размаха брошурата пред него. — Ще ти покажа какъв ще стане.

Уф! Чарли въздъхна с облекчение, когато закрачи по тротоара редом с Трей. Толкова прекрасно е да крачи нормално, вместо да ситни като някое бебе, за да не настъпи кринолина. Движеше се свободно и

размахваше ръце край тялото си. За първи път от оная нощ, когато скочи в Мисисипи, се чувстваше наистина удобно. Джейкъб дори беше намазал ботушите ѝ с някаква мазнина и те отново бяха станали меки и еластични. Край на мехурите! Беше ги боядисал в кафяво, да подходат на облеклото. О, кой ли пък носи жълти ботуши за езда?

Вървеше редом с Трей, като подтичваше, защото не искаше да изостава. Дишаше дълбоко. Въздухът бе напоен с миризми, хубави и неприятни, но поне нямаше бензинови пари, които да задавят човека. Покрай тях премина млекарски фургон. Мулето, което го теглеше, крачеше бавно и тежко, месинговите гюмове подрънкваха. Когато завиха по „Конти стрийт“, преминаха край араби със златни халки на ушите, покрай войници, улични хлапета и фини дами в елегантни рокли. Двойка монахини — урсулинки със сиви одежди — отминаха плавно. Белите им шапки кимаха, броениците се полюшваха. Чарли си помисли, че гледката почти не се различава от тази в „Гринич Вилидж“. По улиците и на двата квартала сякаш се играеше постоянно променящо се и вечно интересно представление.

За нейна изненада, тоалетът ѝ не привличаше голямо внимание. Всъщност сега погледите се спираха върху нея много по-рядко, отколкото когато се разхождаше облечена като дама, но без шапка. Възможно ли е да я мислят за мъж?

Изобщо не ѝ бе минало през ум, че може да се случи. В подобно облекло никой в Ню Йорк не би се усъмнил, че тя е жена. Но когато се размисли, реши, че е логично. В края на краищата, повечето минувачи никога не бяха виждали жена в панталони. Когато пред погледа им попаднеше човек в бричове и редингот, и вратовръзка със съвършен възел, предполагаха, че е джентълмен.

Усмихна се. Можеше да се окаже по-забавно, отколкото бе очаквала.

Почувства се толкова добре, че разпери ръце, сякаш искаше да прегърне света.

Трей се усмихна.

— Всички жени ли, твои съвременнички, са така необикновени?

— Все едно, че чувам майка ми — отвърна тя и също се разсмя. — Всъщност според нея всяка ексцентричност е равностойна на преклонение пред дявола — после добави: — Нека просто кажем, че не съм единствената. Има много други като мен, сестри по дух, които

сами си определят правилата. За щастие във времето, в което живея, това е много по-лесно, отколкото през 1858, макар че навярно, ще се удивиш, ако разбереш колко много жени тайно желаят да подражават на твоята Лола Монтеу, колко биха обожавали моя начин на живот в Ню Йорк, в моето време, по моите правила.

— И въпреки това не се разхождат по улиците в панталони.

— Повярвай, че това облекло ще е адски модерно в Ню Йорк на бъдещето.

— То е модерно и в Ню Орлиънз. Само че не за дами. Подразбирам, че всичките „модерни жени“ сте последователки на мисис Блумър^[3].

— Точно така. Тази жена ми е по сърце. Само че бих отишла още по-нататък от нея.

— Вече го направи — огледа я от главата до петите.

— Да, направих го, нали? — гласът ѝ бе изпълнен с гордост и радост от свободата. — Защо не? Огледай се — посочи към отсрещната страна на улицата, където две жени с огромни кринолини се бяха загледали в една витрина. — Би ли желал да прекараш живота си препариран, омотан в дантела и поставен в кафез от момента, в който станеш от леглото сутрин, до мига, в който се вмъкнеш в него за нощта?

— Не, но...

— Без „но“. Разбира се, че не би желал. Едва ли би се примирил с такова облекло, дори и за пет минути. Защо тогава от нас се очаква да го носим?

— Повечето жени го правят.

— Няма да продължи вечно — тя отново погледна към пристегнатите в корсети и кринолини жени. — Това е нелепо. Дори не могат дълбоко да си поемат въздух. Не могат да тичат, ако им се наложи. Никога не биха могли да се отбраняват, да отвърнат на удара.

— Често ли се налага на жените от бъдещето да се отбраняват? — запита Трей с подигравателна усмивка, която я вбеси.

— За съжаление, да — тя решително стисна устни. Отново хвърли поглед към жените и добави. — И се справяме.

— Не звучи много примамливо.

— През деветдесетте години на следващия век поне имаме избор какво да облечем. Високи токчета или маратонки, бюстие тип Мадона

или тениска.

Той се спря и я изгледа.

— Говориш английски, мис Стюарт, но понякога не разбирам и дума от това, което казваш.

— Зная — въздъхна Чарли — Понякога ми се струва, че трудно ще свикна с твоята действителност — все едно, че уча чужд език.

— Нима? — измърмори младият мъж. — Знаеш ли, че дългите долни гащи, ала мис Блумър не спечелиха никаква популярност тук, на Юг? Прекомерно са северняшки за нашите красавици.

— Не харесваш ли северняците?

— Напротив. Много ги харесвам. Учих на Север.

— Наистина ли? Къде?

— Йейл.

Чарли се извърна към него и се усмихна.

— И аз!

Той замръзна на място, изгледа я, после избухна в смях.

— Хайде де, мис Стюарт. Трябвало е да станеш комедийна актриса, вместо певица. Идват ти на ум толкова забавни хрумвания.

— Какво толкова смешно казах? — тя беше искрено объркана.

— Йейл. Учила си в Йейл! Нито една жена не е украсявала онези свещени задушни зали. Сигурен съм, че това не ще се случи никога.

— Грещиш. Аз учих в Йейл. Основен предмет — литература, втори — музика. И завърших с отличие. Випуск '87.

— 1787? 1887? — лицето му изразяваше подигравателен присмех.

— 1987, глупчо. Да не би да си от Мисури?

— Знаеш, че не съм. Защо задаваш толкова глупав въпрос?

— Защото е наречен щат — Неверни Тома. От нежеланието ти да приемеш възможността, че казвам истината, започва да ми писва.

— Ти си виновна. Тъкмо когато започнах да си мисля колкото и да не е за вярване, че действително идваш от бъдещето, и ти ми сервираш нещо свършено безсмислено, като студентки жени в Йейл. Как да ти повярвам?

— Значи се съмняваш, а? Ще ти дам и други доказателства. Е, да видим — замисли се за момент. — Какво ще кажеш за това: настоящият губернатор на щата Тексас е жена. Мога да го докажа, защото в самолета четох списание, в което имаше интервю с нея.

Списанието е в сака ми. Губернаторът на Орегон също е жена. Допреди известно време министър — председател на Великобритания беше жена. Тя заемаше този пост повече от десет години.

— Хайде де, мис Стюарт — започна Трей.

Но тя побърза да го прекъсне:

— Съединените щати водиха война в Саудитска Арабия и Ирак неотдавна. Много от войниците и пилотите от Военновъздушните сили бяха жени. Поне две попаднаха в плен. Не след дълго и Мария Кюри ще спечели Нобеловата награда за физика. И...

— Достатъчно! — извика той и вдигна ръце в знак, че се предава. — Извинявам се, че се усъмних в теб.

От високомерния му тон ставаше ясно, че той все още не вярва и дума от това, което беше казала, че ѝ се подиграва, за да я накара да замълчи. Чарли се сепна и замълча. Нима очакваше един мъж от деветнадесети век да го възприеме? Щеше да ѝ отнеме време, може би много време, да го убеди. Питаше се с колко време разполага самата тя, колко време ще остане с Трей Лавенд? За първи път изпита лека неохота незабавно да се върне в уютния нюйоркски апартамент, при клиентите, часовете по карате и към подредения ѝ свят.

— Все още не ми вярваш — от все сърце искаше това да стане.

— Не — призна Трей, — но ако реша да обмисля тази възможност, ще можем ли да се насладим на остатъка от деня?

За момента това беше достатъчно. Тя кимна.

— Съгласна съм.

Трей се усмихна. Този приятел наистина имаше убийствена усмивка, която те принуждава да ѝ отвърнеш, независимо дали си в настроение за това или не. Без нея беше само един страхотно изглеждащ мъж. Прибавеше ли я, създаваше впечатление за избухнала пред очите ти атомна бомба, която те заслепява и кара да забравиш къде се намиращ. Тя тръсна глава, сякаш да я проясни, и двамата отново закрачиха по тротоара.

Когато достигнаха „Чартр стрийт“, Чарли се спря да погледне картата, но Трей вече завиваше наляво.

— Насам.

— Къде отиваме?

— Да се насладим на най-красивата гледка в града.

Искаше ѝ се да го попита още нещо, но Трей се усмихваше като малко момче, криещо някаква тайна, и тя не пожела да развали удоволствието му, така че просто го последва.

Докато вървяха, Чарли „попиваше“ всичко наоколо, забелязваше подробности, които бе пропуснала при по-раншните си странствания: звукът, издаван от железните колела, трополещи по покритите с калдъръм улици, или песента на червеношийката, кацнала на близкото евкалиптово дърво. Много от минувачите говореха френски — Ню Орлиънз все още беше френски град — но тя забеляза, че произнасят думите по-бавно и по-мелодично от парижаните.

Точно когато достигнаха голям тухлен склад, теглен от муле фургон се изравни с тях, сетне влезе вътре през огромната порта.

— Какво е това? — тя посочи сградата с ръка.

— Складът за лед.

— Лед? — беше удивена. — Откъде идва?

— Докарват го по реката. Не го ли знаеше? Някъде от Минеаполис, взимат го от тамошните езера. После го опаковат в слама и зебло, за да не се стопи.

— Оо. След няколко години няма да имате грижа за това.

— Как така? Няма ли да използваме лед?

— Разбира се, че ще ви е необходим, но ние го произвеждаме сами. В моята кухня има огромен суперделукс хладилник с две врати, който прави лед. Работи с електричество. По всяко време на денонощието мога да отворя вратата и да си взема няколко ледени кубчета, замразено ядене, или галон^[4] сладолед.

Той поклати глава.

— Това би било чудесно.

— Дааа — изрече тя замислено. — Но аз го приемам за даденост. Приемах много неща за даденост — извърна поглед към склада за лед, който току-що бяха отминали. — Но не и сега.

Изминаха няколко преки и се озоваха на „Джаксън скуеър“, където местните художници бяха накачили картини за продан по железните огради, точно както щяха да правят сто тридесет и пет години по-късно. Трей се насочи към катедралата. Когато влязоха вътре, той се доближи до свещеник в черно расо, размени няколко думи с него, кимна и поведе Чарли към една вратичка. Погледна към нея.

— Уморена ли си? Предстои ни малко изкачване.

— Нима приличам на някоя от изнежените ти викториански красавици?

— Не. Ела!

Заизкачваха се по стълбището, което се виеше все по-нагоре. След четири етажа на Чарли ѝ се искаше да спре и да почине за минута, но предпочиташе да умре, отколкото да го помоли за това.

— Не можеха ли да поставят ескалатор? — промърмори под нос.

— Какво?

— Движеща се стълба. Просто заставааш върху нея, хващаш се за перилата и потегляш нагоре.

Той скептично се усмихна.

— Аха — сетне добави: — Обикновено не допускат хора тук, горе, но монсеньорът ми е приятел.

— Естествено! — тя продължи да се изкачва. Стълбището се стесни и Чарли за сетен път благодари на Бога, че не е заклещена в полюшваща се пола с широчина метър и тридесет. След минути достигнаха камбанарията. Трей отвори капака на един прозорец и тя впери поглед в синьото небе.

— Не се навеждай много — предупреди я той. — Няма парапет.

Чарли се подпря с една ръка на ниския перваз на прозореца. С другата придържаше шапката си, за да не я отнесе силният вятър. Погледна надолу, към града. В действителност не бяха чак толкова високо, особено за човек, изкачвал се с високоскоростния асансьор на върха на кулите на Световната търговска организация^[5], но през 1858 катедралата беше най-високата постройка в Ню Орлиънз. От нея човек сякаш наблюдаваше някакъв град играчка.

В подножието ѝ, в средата на „Джаксън скуеър“, се намираше статуята на Андрю Джаксън, яхнал коня си върху каменния пиедестал. Площадът бе обграден от току-що разлистили се дървета, лалета и нарциси подчертаваха зеленината с пъстротата си. Шпалирът от дървета, по средата на „Кенъл стрийт“, кубетата и камбанариите на църквите, надничаха над покривите на къщите, а още по-нататък, от другата страна на кея, речните кораби бяха строени в три редици край пристаните.

Усмихна се през рамо към Трей.

— Великолепно е.

— Знаех, че ще ти хареса. Където и да пътувам, винаги се изкачвам на най-високата постройка. Това е най-добрият начин да се ориентираш.

— Точно така постъпвам и аз! — възкликна младата жена, доволна, че е открила нещо общо помежду им.

— Спомням си първия ми ден в Париж — продължи той. — Гледах надолу, към покривите, от северната кула на Нотр Дам. Никога не бях виждал толкова красота.

Тя се обърна и го погледна в очите, на лицето ѝ беше изписана възбуда.

— Надвеси ли се навън да погледнеш водосточните тръби с фантастичните фигури?

— Да. А ти...

— Излегна ли се после на полегатия покрив, за да се насладиш на небето?

— Да! — сега вече се усмихваше широко. — Разбирам, че си била в Париж, мис Стюарт.

— Да — въздъхна тя. — И поне Нотр Дам не се е променила.

Отново се извърна към прозорчето. Той постави ръка на перваза редом с нейната и се приведе, докато лицето му се озова до нейното. Посочваше Кабилдо, Презвитере, стръмния, червен покрив на френския пазар, а тя се наслаждаваше на топлината, аромата и близостта му.

— А там, от другата страната на реката, е Алгиер! — разказваше той, но Чарли почти не слушаше.

Ако леко извърнеше глава, устните ѝ щяха да се окажат до неговите. Не я извърна. Не беше необходимо, защото той го направи вместо нея. Повдигна брадичката ѝ, сетне устните се прилепиха към нейните.

Тази целувка се различаваше от онази в приемната на майка му, не бе така пламенна и настойчива, но беше също толкова възбуждаща. Беше нежна, мека, чувствена, езикът му едва докосваше устните ѝ, като че бяха зрели ягоди. „Така се целува любима“ — помисли тя и после беше готова да се разсмее над собственото си въображение. Трей не я обичаше, едва я познаваше. Освен това тя не желаше любовта му. Нямахше да бъде тук достатъчно дълго, за да му отвърне със същото.

Трей се усмихна и сложи край на мислите ѝ.

— Може би е по-добре да прекратим, преди някой да е погледнал нагоре и да ме е видял как целувам един много прелестен... млад мъж. Теб може и да не те е грижа за репутацията ти, но аз държа на моята.

— Нима! — тя се извърна обратно към панорамата, без да вижда нищо. Господи, как целува този приятел! Питаше се с какво я привлича толкова много, сетне реши да не разсъждава излишно. Единственото ѝ желание бе отново да впие устни в неговите.

Но той не я целуна, а попита:

— Кажи ми, жено от бъдещето, какво виждаш, когато погледнеш от тук към Ню Орлиънз?

Тя пое дълбоко въздух, овладя се и се загледа през прозореца.

— Точно там отсреща — посочи южния ъгъл на площада — се намира бившата пивоварна на Джаксън, където има бутици, магазини и кафенета. Искам да кажа, ще има. Изглежда, че обърквам времената — изрече го и се разсмя, защото всъщност имаше проблеми не с глаголните времена, а с обърканите си сетива. — До нея се намира Конгресният център — погледна в брошурата. — И според моите източници, хей там, на края на „Кенъл стрийт“, е Аквариумът на Америките, където ще видиш, цитирам: „амазонска джунгла, ято чернокраки пингвини, няколко акули и подводен изглед към Карибско море“.

— Разбира се, че виждам всичко това, даже ми се струва, че чувам писъците на пингвините.

— Точно така. Това е защото акулите ги изяждат един по един.

Той се разсмя и тя осъзна, че е влюбена в гласа му, напомнящ най-плътния басов тон на добре акордирано пиано.

С изключение на смеха му и на воя на вятъра тук, горе, беше тихо. Отново погледна към града. Наслаждаваше се на нормалните мащаби, толкова различни от тези на Ню Йорк или на който и да било друг съвременен град. Вдигна очи към небето, такава прозрачна синева, без покрива на смога, който се спускаше над повечето градове.

— Има нещо странно във времето и в прогреса. От твоето време насетне сме направили огромна крачка напред, но сега осъзнавам, че сме загубили доста.

— Например?

— Трудно е да се каже. Например чувството за равновесие, за пропорции. Рядко преценяваме кое е важното. Станали сме прекалено

алчни.

— Повярвай ми, мис Стюарт, алчността не е нещо ново — премести се на следващия прозорец и го отвори. — Кажи ми какво виждаш?

— Супердом.

— Супер какво?

— Точно там. Виждаш ли? — показва му една фотография от брошурата, която изобразяваше гигантския стадион с огромен, бетонен купол. — В него ще седят хиляди хора и ще наблюдават как група плещести мъже се повалят един друг, за да се докопат до малка яйцевидна кожена топка.

Той се разсмя, точно както се бе надявала.

— В това ли се изразява прогресът?

— Сигурно, в очите на потомците.

Посочи му къде ще се намират небостъргачите, а после му показва техни снимки, описва колите, автобусите и камионите, които един ден щяха да препускат по автострадата над кея, гигантските товарни кораби, които щяха да превозват товари нагоре по реката.

— Бих искала да ти покажа Ню Йорк от върха на Емпайър Стейт Билдинг — завърши тя. — Невероятно е, Сентръл парк, Крайслер Билдинг, мостовете над Йист Ривър, „Джърси Пелисейд“. Сградите стигат до хоризонта.

— Тази „Джърси“ трябва да е много висока.

— Е, не е най-високата сграда в града. Мисля, че е малко под сто етажа.

— Сто...! Наистина, мис Стюарт, никога не съм срещал жена с толкова живо въображение.

— О, мога и по-добре — иронично промълви тя. — По-късно, когато те опозная по-добре, ще ти разкажа за пеницилина и за совалката. Ще ти опиша замразеното кисело мляко и нес кафето. Дори ще ти обясня за моя компютър.

Докато изричаше тези думи, се опита да си го представи седнал зад компютъра, облечен в поло и избелели джинси, с мокасини на бос крак, с коса, паднала в очите, разсеяно гризе солети.

Въображаемата картина ѝ се стори адски забавна.

Нещо повече, можеше да си го представи в развлечено сако на Джорджо Армани, зад волана на червено ферари, което фучи по

завоите на планински път. Или в черно, кожено облекло и слънчеви очила, яхнал мотоциклета, докато тя се качва зад него. Или да скача от мост, опасан с гумено въже — любимият спорт на съвременните американци. Все още не беше имала смелост да го опита, но с Трей Лавенд до себе си, можеше и да го направи.

Беше удивена, когато осъзна колко много иска да го види в своя свят, да посещават джаз — концерти, да се разхождат из улиците на Гринич Вилидж, да спят в голямото, бяло легло в просторния апартамент...

Но това не беше 1993, не беше Ню Йорк и той определено не беше мъжът на мечтите ѝ. Това беше един властолюбив, шовинистичен, скован викториански джентълмен.

Докато слизаха по тясното стълбище, погледна през рамо към него. С въздишка осъзна, че беше мъж, който дори майка ѝ би одобрила.

[1] Списание за архитектура и вътрешен дизайн. — Б.пр. ↑

[2] Вечнозелено канадско растение. — Б.пр. ↑

[3] Емили Блумър — радетелка на феминизма. — Б.пр. ↑

[4] Американска мярка за обем = 3.78 л. — Б.пр. ↑

[5] Небостъргачи близнаци в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прекараха остатъка от деня, бродейки из френския пазар. Хапнаха от всичко, което изглеждаше годно за ядене, и изпиха почти цял галон кафе. Чарли беше разстроена от гледката на спънати кози и овце, завързани за колчета пуйки и патки, всички обречени на неизбежна смърт.

— Откъде си мислиш, че се е взело последното ти ядене? — запита Трей, удивен от реакцията ѝ.

— От супермаркета — измърмори тя. — Всичко внимателно изчистено, одрано и пакетирано в найлонови опаковки, за да забравиш, че някога е било живо.

Трей купи лимони, кокосови орехи, ананаси и нарове. После нае едно малко негърче да ги занесе до къщата на Лизет. Не се наложи да изпраща гофретите — тънки, сладки вафли, все още топли от печта, — защото веднага ги изядоха.

По-късно се разхождаха из улиците на Вьо Каре, разговаряха безкрай и се наслаждаваха на взаимната си компания.

Чарли реши, че „Бърбън стрийт“ е изключително очарователна. Без потискащата атмосфера на деветдесетте, без проблясващия неон, без уличните кафенета и клубовете за стриптийз, без нито един магазин за тениски, тя беше много, много приятна улица. Един латернаджия я развесели. Латерната висеше като топуз на шията му и от нея със скрибуцане се разнасяше триумфалният марш от „Аида“, а през това време маймунката просеше пари от насъбралата се малка тълпа.

Описа му модерните джаз клубове и се разсмя, когато Трей изтъкна, че благодарение на операта на ъгъла с „Тулуз“, „Бърбън стрийт“ вече е сърцето и душата на градската музикална общественост. Търговията процъфтяваше благодарение на операта. Имаше магазин за костюми, магазин за гримове, къщи, които даваха стаи под наеми, чиито табели гласяха: „Певци и сценични работници — добре дошли“. Музика се лееше от отворените прозорци и врати:

арии от „Трубадур“, „Дон Паскуале“, „Лучия ди Ламермур“. И сякаш кафенетата и ресторантите, които обслужваха работещите в операта, бяха повече от една дузина.

Макар че беше ранен следобед, хора от всяка класа и цвят вече се бяха наредили пред голямата мраморна сграда на операта, за да си купят трето — и четвъртокласни билети срещу четвърт долар.

Когато чу един младеж, който вървеше по улицата, да си подсвирква увертюрата на „Вилхелм Тел“, Чарли се изкикоти. Трей я изгледа, сякаш беше луда.

На ъгъла на „Биенвил стрийт“ се отбиха в „Абсинт хауз“, сумрачно заведение, с ламперия от тъмно дърво, където Чарли бе единствената жена. И ако някой се бе вгледал достатъчно добре в нея, за да разбере, че не е това, за което се представя, тя нямаше да бъде допусната вътре. Изпиха по чашка от силния, зеленикав на цвят ликьор с аромат на анасон и си излязоха.

Малко по-късно, когато минаваха покрай „Антоан“, Чарли се удиви. Надникна през прозореца на прочутия ресторант.

— Заведението изобщо не е променено. Би ли повярвал, че един ресторант може да просъществува сто и петдесет години? А аз съм се хранила в „Антоан“ миналата година... 1992, искам да кажа. Умирам за стридите „Рокфелер“.

— Чудат израз — рече сухо Трей, — но доста нагледен. Макар че не съм опитвал точно това ястие, мога да се закълна, че *vol au vents langues du chat* са определено „да умреш за тях“.

— *Langues du chat*? Ядете котешки езици?

— Това са бисквити, божествено пръхкави и крехки — целуна пръстите си, за да го подчертае.

— Олала! — подразни го тя, като изимитира жеста. — Колко парижанско!

— „Антоан“ е от класата на всеки парижки ресторант, може би дори по-добър. Някоя вечер ще те заведе там.

— Наистина ли? Ще ми бъде много приятно.

— Ако обещаеш да облечеш рокля.

— О, глупости, развали ми цялото удоволствие.

— Гарантирам ти, че ще се забавляваш, дори с рокля.

Усмихна му се.

— Сигурна съм.

Когато свиха по „Роял стрийт“, на Трей му хрумна нещо. Той се обърна към Чарли.

— Дай ми за момент пръстена си.

— Пръстена ли?

— Само за няколко минути.

— Последния път се опита да го задържиш — изрече го, подозрително намръщена.

— Мис Стюарт, не твърдя, че разбирам откъде си се сдобила с този пръстен, но вече не мисля, че си го откраднала, и обещавам да ти го върна. Моля те, довери ми се.

Точно това ѝ се искаше и то много. Погледна го право в тъмните очи и там прочете само искреност. Свали пръстена и му го подаде.

— Благодаря.

— Къде ще го носиш?

— Ела с мен и ще видиш.

Той влезе в един елегантен магазин, където в няколко стъклени витринки бяха изложени прекрасни бижута.

— Мистър Лавенд! — възкликна собственикът, дребен издокаран мъж с лъскаво черно сако, и излезе иззад тезгяха, за да раздрусва сърдечно ръката на Трей. — Радвам се да ви видя отново.

С усмивка Трей представи Чарли като „мистър Стюарт“, бижутерът се здрависа с нея и рече:

— Добре дошъл, сър.

Чарли едва сдържа смеха си. Трей подаде пръстена на бижутера.

— Мистър Блекстоун, това ли е пръстенът, който ми изработихте преди няколко години?

Бижутерът го взе, мина зад тезгяха, на който гореше газена лампа с огледало, и взе една лупа.

— Да, разбира се. Вие създадохте модела за прекрасната мис Дюкло — изрече, докато го изучаваше. — Бих го познал навсякъде. Няма втори като него — той се намръщи. — Но какво сте сторили с него? — вдигна очи към Трей, после отново погледна пръстена. — Ако не знаех кога е направен, бих се заклел, че е старинен. Носи патината на времето, сякаш е украсявал ръцете на няколко поколения жени. На някои места се е изтъркал.

Чарли изгледа победоносно Трей, а бижутерът продължи:

— Сър, унищожил сте моето бижу или... — стисна пръстена в дланта си, сякаш се наслаждаваше на топлината му. — Не зная какво сте направили с него, но сега е дори по-хубав. В него има дух, сякаш е пропит със спомените на жените, които са го носили.

— Благодаря ви, мистър Блекстоун — Трей взе пръстена обратно.

— Моля да ми обясните... — започна бижутерът.

— Може би някой друг път — отвърна Трей и излезе, следван по петите от Чарли. Оставиха дребния човечец напълно объркан.

— Сега вярваш ли ми? — запита тя, взе пръстена и го сложи обратно на ръката си.

— Не зная — Трей поклати глава. — Просто не зная.

Завърнаха се в къщата на Лизет. Чарли беше изтощена, но щастлива. Не си спомняше откога не се е наслаждавала така на разходка... или на компанията на някой мъж.

Трей се чувстваше по същия начин и кой знае защо това го плашеше. Тази тъмнокоса, синеока и възмутителна жена започваше да му влиза под кожата. След като я изпрати до къщата на Лизет, прекара следващия час в безцелно обикаляне из улиците, като си припомняше всичко, което бе изрекла, всичко, което бяха правили, гъстите ѝ мигли, мириса на косите ѝ, стройните ѝ бедра, очертани от бричовете. Усещаше мекотата и вкуса на устните ѝ и копнееше отново да я целуне. Опасяваше се, че е започнал да се влюбва в малката кокетка.

А точно сега това беше последното, от което се нуждаеше. Имаше други грижи, върху които трябваше да се съсредоточи. Отгоре на всичко природеният му брат Лорънс затъваше все повече в дългове и с нарастваща бързина разпродаваше вещите от „Райв Дус“. По-късно, когато му дойде времето за задомяване, ще си избере подходяща съпруга. Някоя от висшето общество на основателите на Ню Орлиънз, която ще допринесе за издигането му и ще бъде свършена домакиня на внушителния плантаторски дом, който скоро щеше да е негов. Беше го планирал до най-малката подробност.

Междувременно можеше да се задоволи и с прекрасната Жустин, с кожа с цвят на кафе с мляко, с абаносова коса и винаги щастлива да го приеме в леглото си.

Въпреки това не си спомняше друг ден, в който да се е смял толкова, в който да се е чувствал така съвършено освободен в нечия компания, още по-малко — дамска.

Нито пък някога бе желал жена повече от тази вечер, когато влезе в къщата на майка си и видя Чарли да се появява в задната приемна, вече не като млад джентълмен, а като жена от главата до петите, привлекателно облечена във виненочервено кадифе, поръбено с черно.

Младата жена седна на пианото и запя за радост на нетърпеливите клиенти.

По дяволите, той не искаше Чарли да забавлява клиентите. Искаше я само за себе си, в собствената си спалня, в дома си, далеч от всички тези мъже, които ѝ отправяха нежни погледи, докато тя седеше кокетно свела глава, и изпълняваше шокиращо двусмислени песни в един момент с въздържаността на монахиня, в следващия — с дяволит блясък в очите, който го предизвикваше да я отнесе в леглото и да я обладава до зори.

Подобни чувства очевидно вълнуваха и Реми Соваж, който се беше облегал на пианото с неизменната пура в уста и с още по-неизменното похотливо изражение. Трей изпитваше желание да му размаже лицето. Но това беше къщата на майка му и той трябваше да пази репутацията ѝ. Така че наблюдаваше, мълчалив и кипящ от гняв, как Чарли възпламенява половината мъже на Ню Орлиънз, а после ги изпраща в стаите на горния етаж да потушат избухналият пожар с някое от другите момичета.

Но нищо не можеше да угаси пожара в сърцето на Трей. Ако не можеше да я има, предпочиташе да изгори.

Тази вечер Чарли се наслаждаваше на пеенето дори повече от предишната. Може би защото Трей Лавенд остана през цялата нощ и не стоеше на вратата, а до пианото. Наблюдаваше я така пламенно, че я обливаха горещи вълни.

Всеки път, когато прекъснеше, за да си почине, той беше там преди всички останали, нетърпеливи да привлечат вниманието ѝ, мъже, подаваше ѝ чаша шампанско, придружаваше я до вътрешния двор да се освежи, закриляше я от по-нахалните клиенти. Тя и сама можеше да се справи с последното, та нали го вършеше от години, но откри, че е удивително приятно да повери това другиму. Харесваха ѝ дори собственическите му маниери и се намрази за това.

Този човек ѝ въздействаше както никой мъж преди, или поне не от както бе седемнадесетгодишна и сигурна, че ще умре, ако Кларк Дженсън не ѝ кавалерства на дебютантския бал. А Трей Лавенд беше много по-хубав от Кларк Дженсън.

Не можеше да отрече, че чувства физическо влечение към него. Това беше всичко, нали?

Но защо, когато отново седна пред пианото и запя „Обичам те, Порги“, гласът ѝ пресекна от вълнение? Защо любовните стихове в „Розата“ караха сърцето ѝ да затупти по-силно? И защо „Изпълнено със сълзи“ я просълзи повече от всякога? Нима е възможно да се влюби в този мъж? Та тя едва го познаваше.

В главата ѝ прозвучаха предупредителни сигнали. „Ела на себе си, Шарлот — започна да се поучава. — Все още си в много уязвимо положение. Ще трябва да живееш сред свършено непознато обкръжение, докато измислиш как да се завърнеш у дома. Нямах право да се разконцентрираш и да мечтаеш за едно красиво лице и тяло. Моментално се овладей!“

Успя да възвърне самоконтрола си с огромно усилие, но тутакси отново го загуби, когато Трей пожела да я изпрати до стаята ѝ, след като бе приключила работата си за вечерта. Очите на Реми Соваж сякаш прогориха дупка в гърба ѝ, когато двамата се отправиха нагоре по стълбата.

На площадката минаха покрай Джърмейн. Тя слизаше в приемната. Държеше под ръка някакъв клиент, очевидно доволен, съдейки по широката му усмивка. Но изражението на лицето ѝ сепна Чарли. След като се усмихна на Трей, проститутката набързо, но внимателно, огледа Чарли от глава до пети, сетне удивено повдигна изписаните си вежди и отмина.

Чарли се питаше от какво е продиктувано удивлението ѝ. Не беше ли обичайният тип жена за Трей? Може би той харесва едрогърди, русокоси красавици като Джърмейн? Или високи момичета с порцеланова кожа като Еме? Или пък крехки, червенокоси дами като Доминик? Момичетата на Лизет бяха много красиви и внезапно Чарли се почувства ужасно обикновена.

Стигнаха до вратата на стаята ѝ. Чарли чувстваше, че той иска да я последва вътре и в самото легло. Тя също го желаше, но не би могла да се люби с мъж, дори с Трей Лавенд, в публичен дом. Защото домът

на Лизет беше точно това, независимо от елегантната обстановка и изисканата клиента.

Когато се обърна да му пожелае лека нощ, той вдигна ръце и я притисна до затворената врата. Наклони се към нея и я загледа с такава настойчивост, че тя очакваше всеки миг махагоновата врата да пламне.

— Трей... — започна, но той не ѝ даде възможност да изрече нито дума повече. Устните му се притиснаха към нейните в целувка, толкова гореща и жадна, какъвто беше взорът му преди миг. Чарли му върна със същата настойчивост, устните ѝ плениха неговите, езикът ѝ милваше неговия. Вдигна ръце и силно го притисна до себе си, за да му попречи да промени решението си и да се отдръпне.

Той очевидно нямаше такова намерение. Едната му ръка посегна към деколтето на кадифената рокля, толкова дълбоко, че не поставяше никакви прегради пред изучаващите му пръсти.

Те галеха кожата, гъделичкаха я около ключицата, милваха малката вдлъбнатина в основата на шията. После се плъзнаха надолу, промъкнаха се по черното копринено бельо и откриха целта си. Само след секунди държеше едната ѝ закръглена гърда, а палецът му галеше настоятелно зърното, което бързо се втвърди.

Господи, ръцете му я влудяваха! Чувстваше се като неоновите реклами, окичили съвременната „Бърбън стрийт“ — пулсираща и искряща, докато милувките му я разтърсваха.

А той продължаваше да я целува, от време на време изоставяше устните, за да изучи други места от лицето ѝ — клепачите, слепоочията, чувствителната кожа под ушите. Тя се облегна върху вратата, благодарна за нейната опора, и се отдаде на невероятните усещания, които този мъж събуждаше в тялото ѝ.

Устните му отново напуснаха нейните, проследиха едно след друго брадичката, шията, рамото, отпратили се, тя знаеше това, към онова място, което под докосването на галещия палец изгаряше от желание.

Някъде отдалеч се разнесе женски смях, дълбок, страстен звук, последван в отговор от мъжко изхилване. Чарли отвори очи и видя Фелисите да достига върха на стълбището и да се отправя по коридора в противоположната посока. Реми Соваж я следваше по петите, но вместо да завие след нея, той се спря, очите му се втренчиха в голата гръд на Чарли в ръката на Трей и в притворените ѝ от страст очи.

Отново се изкиска подигравателно, с престорена учтивост поздрави Чарли, сетне последва Фелисите в стаята ѝ.

Магията беше развалена. Тя сграбчи Трей за яката и неохотно го отблъсна. Ръката му пусна гърдата ѝ, която веднага се вледени.

Докато той я гледаше объркано, младата жена пипнешком откри дръжката на вратата. Отвори я и едва не падна в стаята. Успя да запази равновесие, точно навреме, за да не повлече Трей заедно със себе си.

— Лека нощ, Трей — успя да промълви. — Благодаря ти за прекрасния ден.

Той се втренчи в лицето ѝ, после я дари с една полуусмивка.

— Лека нощ, мое славейче — гласът му беше дрезгав. — Спи добре... докато имаш тази възможност.

Разбира се, тя не спа добре. Всъщност почти не затвори очи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По негласно споразумение на следващата сутрин се срещнаха отново. Трей влезе точно когато Чарли привършваше закуската си, много преди другите обитатели на дома да са станали.

— Добро утро, Шарлот.

Беше леко засегната от обръщението. Никой, освен майка ѝ, не я наричаше Шарлот, винаги беше мразила това име, но в устата на Трей то звучеше елегантно, дори мелодично. Всъщност, звучеше прекрасно.

— Добро утро, Трей — наля му кафе и добави същото количество горещо мляко, каквото го бе видяла да си налива вчера. — Какви чудеса си намислил да ми покажеш днес?

Когато видя комично подсиленото изражение на похот по лицето му, тя се разсмя.

— Имам предвид в Ню Орлиънз.

— За нещастие, знаех съвсем точно какво имаш предвид.

— И така?

— Яздиш ли?

Усмихна се.

— От седемгодишна.

Огледа я от главата до петите. Беше облечена в същите мъжки дрехи от предишния ден, ризата бе изпрана и изгладена, рединготът — идеално изчеткан.

— Сигурно ще искаш да се преоблечеш.

— Защо?

— С панталони няма да ти е удобно да яздиш на странично седло.

— С каквото и да съм облечена, не мога да яздя на странично седло и нямам намерение да опитвам. Намирам го адски неудобно. Удивена съм, че всяка жена, която се качва на коня, не си счупва врата.

— Нима ще яздиш по мъжки?

— Защо не? Както казах, правя го от седемгодишна.

Той поклати глава. Вече беше наясно, че не трябва да се скандализира от всичките ѝ ужасни постъпки. Потрепери при мисълта, какво би могло да ѝ хрумне следващия път, сетне заяви:

— Смятам да отидем до езерото — не добави, че беше планирал романтичен пикник за двама. Подготвил бе кошница, съдържаща огромно количество студени аспержи, за които се говореше, че действат възбуждащо, и две бутилки шампанско. След обяда щеше да наеме стая в една от спретнатите малки къщички на брега, да примами там Чарли и да я люби часове наред. Как обаче да се отпусне на тревата с глава, положена в скута на някой, който всеки минувач може да вземе за млад мъж. Или да го целува под някое сенчесто дърво, без значение колко дискретно? Освен това не можеше да наеме стая в пансион, придружаван от някой, издокаран с панталони. Проклетата вещица — добре го бе измислила!

— С най-голямо удоволствие ще разгледам езерото! — възкликна тя. — Никога не съм била там.

Трей въздъхна.

— Тогава да вървим.

За началото на март денят беше горещ, слънцето напичаше, а влагата подсилваше топлината, но за Чарли ездата беше истинско удоволствие. Отдавна не се беше качвала на кон и се наслаждаваше на усещането.

Трей се удиви на умелата ѝ езда. Беше ѝ дал добър и енергичен кон, но не очакваше от нея да запази самообладание, когато достигнаха един открит, прав участък от пътя и изминаха последната миля до езерото в галоп.

Дръпнаха юздите и спряха един до друг само на няколко стъпки от брега.

Чарли вдишваше свежия въздух, по-хладен, защото идваше от езерото. Погледът ѝ се рееше над безкрайната водна шир, оцветена в синьо — сиво, тук-там — с белите зайчета на вълните.

Откритото пространство запълни някаква празнина, която младата жена даже и не подозираше, че съществува. Неочаквано тя си даде сметка, че душата ѝ е жадна за перспектива, за пространство. В Ню Йорк, когато погледнеше през прозореца, най-често виждаше тухлена стена. Разстояние, по-голямо от десет метра, вече се считаше за изглед. Действително от нейния апартамент се виждаше Емпайър

Стейт Билдинг, но чувството, че градът те задушаваше, никога не изчезваше напълно. А тук нищо не ограничаваше погледа.

— Някъде наоколо трябва да се намира естакадата — посочи към брега.

— Естакада?

— Нещо подобно на мост, прехвърлен през езерото.

— Мост? Шарлот, езерото Понтшартрен е широко повече от двадесет мили. Никакъв мост не може да свърже бреговете му.

— Все пак естакадата е-хей там — тя махна по посока на срещуположния бряг, който чезнеше в омарата. — Самата аз никога не съм се качвала на нея, но онзи ден я видях от въздуха.

— Видя я от въздуха? — повтори Трей покровителствено, сякаш говореше с бавноразвиващо се дете.

— Да, докато самолетът се приземяваше. Предполагам, че това е още нещо, което ще се наложи да ти обяснявам, макар че се питам защо си правя този труд. Поредното обяснение, в което няма да повярваш.

Подигравателното му изражение изчезна и той сериозно запита:

— Искаш да кажеш, че хората могат да летят?

— Някъде от 1912 — усмихна се възбудено, когато видя, че този път действително я слуша внимателно. — Само си помисли, Трей, когато си посетил Париж, е трябвало да пътуваш с параход. Сигурно е траяло векове.

— Четири седмици.

— Господи, какъв ужас. Преди няколко месеца пътувах до Лондон с Конкорд. Това е самолет, който се движи със скорост, по-голяма от тази на звука. Пътуването ми отне само четири часа и половина.

— Четири и половина...! — той бавно поклати глава — Невероятно!

— Отидох там за края на седмицата. Във вторник сутринта вече бях отново на работа.

При тези думи по лицето му се изписа удивление.

— На работа? Да, като стара мома сигурно ти се налага да работиш и в Ню Йорк, както работиш тук.

— Стара мома! — възкликна Чарли. — Това е най-старомодният, да не кажа най-обиден израз, който съм чула от теб досега.

— Съжалявам, но нямах намерение да те засегна. Трябва да си най-малко на двадесет и шест.

— Двадесет и седем — поправи го тя, — което в моето време далеч не означава да си безнадеждно стара мома. Много жени, които познавам, не се омъжват до тридесетата си година или пък не раждат деца до четиридесетата. Вероятно някои от нас никога не ще се осмелят да направят някоя от тези две решителни крачки.

— Какво ѝ остава на една жена, ако не се омъжи?

— Всичко, каквото си пожелае. Да копае канали. Да проектира мостове. Да стане секретарка и да редактира книги. Да има свой бизнес. Същите неща, които би вършила и когато реши да се омъжи. Ако някога го сторя, положително ще продължа да работя.

— Предполагам, че все пак ще поискаш съгласие от съпруга си? — гласът му беше леден.

— Мнението му едва ли ще ме интересува — също толкова ледено отвърна Чарли.

— Очевидно си суфражетка, мис Стюарт.

— Слава богу, че не ми се налага. Тази битка я спечелихме преди повече от седемдесет години. Или както казват в рекламите: „Изминали сме дълъг път, малката“, макар че не е толкова дълъг, колкото биха искали някои от нас.

Когато обърнаха конете, той я гледаше с нови очи.

— Разкажи ми за твоята работа.

Очевидно изпитваше искрен интерес, покровителственият израз се бе изпарил. Докато язدهа по брега на езерото Понтшартрен и ветрецът разрошваше косите им, а птиците се стрелкаха към водата, Чарли разказваше на Трей за съвременния свят и за модерните жени в него, за Ню Йорк, за своята работа, за джаза.

Когато настъпи време да се отправят обратно към града, беше почти убедена, че е започнал да ѝ вярва, че е повярвал в нея.

Денят, прекаран край езерото, беше прекрасен. Вечерта Трей Лавенд отново бе в дома на майка си, за да чуе изпълнението на Чарли, а също /тя не можеше да избегне този извод/, за да я наблюдава. Беше най-добрият телохранител, на който би могла да се надява в подобно място.

Когато програмата ѝ приключи, той още веднъж се приближи към нея, за да я съпроводи нагоре по стълбите. Но този път Чарли го спря.

— Защо не? — попита Трей.

Очите му пламтяха от страст.

— Не още, Трей — отвърна тихо тя, положила ръка на гърдите му. Огледа антрето на къщата на Лизет. — И не тук. Това... ти... много ми дойде и прекалено бързо. Имам чувството, че главата ми е отделена от тялото и се носи във времето и в пространството. Може би никога няма да се настигнат. Може би просто ще направя „пуф“ и ще се озова в моя Ню Йорк.

— Не казвай това! — възкликна Трей.

Пламенното му възклицание изненада еднакво и двамата. Младата жена безмълвно поклати глава. Необяснимо защо, но при мисълта, че ще напусне света на Трей Лавенд, ѝ се доплака. Обърна се и го остави.

— Ще те видя утре сутринта — извика той и, докато Чарли изкачваше стълбите, тези думи възвърнаха усмивката на лицето ѝ.

На следващата сутрин Чарли се събуди, заредена с чувство на въодушевление и очакване, каквито не си спомняше да е изпитвала от години. И само защото знаеше, че отново ще прекара деня с Трей Лавенд.

Усещането бе малко страшничко. Не ѝ беше известно накъде я води и докъде може да стигне, но реши за момента да не се безпокои за това.

Отново облече мъжките дрехи, макар да знаеше, че Трей би предпочел да я види в рокля. Тези ежедневни часове на физическа свобода ѝ бяха необходими. Тялото и духът ѝ ги изискваха.

— Къде отиваме? — попита тя, когато се отправиха надолу по улицата. Не че имаше особено значение: беше щастлива да го следва дори до края на света.

— Трябва да се отбия в канцеларията си. Не съм стъпвал там цели четири дни. Имаш ли нещо против?

— Съвсем не. Нямам определена програма. Защо не си ходил на работа четири дни?

Погледна я с иронична усмивка.

— Бях зает с друго.

— О — младата жена почувства вина, когато осъзна, че бе станала причина той да занемари работата си. — С какво се занимаваш?

— Занимавам?

— С какво изкарваш прехраната си? Работата ти — тя се разсмя.
— Странно, познавам те от толкова време, но не съм се интересувала. У дома това е първият въпрос, който се задава на непознати.

— Очевидно хората в твоя свят са много невъзпитани.

— Съвсем не. Просто откровени.

Той се усмихна.

— С една дума — северняци.

Тя сви рамене.

В този момент достигнаха кея и Чарли спря, за да се възхити на гледката, разкриваща се пред нея. Дузина огромни бели параходи, чиито комини стърчаха в небето като гора от покрити със сажди дънери, бяха привързани по три, по четири един след друг по продължение на дългите дървени пристани. Под лъчите на утринното слънце бялата им боя блестеше. Имената „Червена река“, „Циганката“, „Турчинът“, „Завръщането на Морган“ бяха изписани по продължение на горните палуби и върху кабините на кормчиите, много от които бяха украсени с претенциозни рисунки, природни картини, красиви жени, сцени от мелодрами.

Лебедки разтоварваха много от корабите. Каруци и тежки платформи кръстосваха района, бълваха стоки, които трябваше да се отправят нагоре по реката или поемаха онези, които току-що бяха пристигнали. Стотици широкоплещести чернокожи хамали, голи до кръста, товареха и разтоварваха корабите, повдигаха бали памук, тютюн и зърно, варели с меласа, ром, барут и пирони, гроздове банани, топове плат, кафези, съдържащи всичко, което човек може да си представи. Амбулантни търговци предлагаха стоката си, просящи протягаха ръка за милостиня. Жени продаваха супа от бамя в купи, а един знахар продаваше мехлем от змийска отрова.

Преди Чарли да успее да възприеме картината пред очите си, Трей продължи нататък по кея и тя трябваше да подтичва, за да го настигне. След няколко минути се озоваха пред голяма тухлена

постройка, отстрани, на която с големи червени букви бе изписано: „Лавенд и съдружници“. Младата жена последва спътника си и двамата влязоха в сградата.

— Това твое ли е? — запита, докато крачеха през подобното на пещера пространство, запълнено до тавана с различни видове стоки.

— Да — той й се усмихна. — Това е, с което се занимавам, или поне част от него. Ще ти покажа останалото... най-хубавата част.

— Мистър Лавенд, сър! — извика един млад мъж, който слезе тичешком по откритото стълбище от стая, която напомняше на канцелария.

— Здравей, Джони — Трей се усмихна и посочи към Чарли. — Бих искал да се запознаеш с Чарли Стюарт. Чарли, това е Джон Джонсън, един от моите помощници.

— Как сте, сър? — изрече младежът и раздруса ръката на Чарли, преди тутакси да се извърне отново към Трей.

— Сър, мистър Придо ви търси навсякъде. Казва, че трябва да ви съобщи нещо много важно.

Докато Трей и Джон Джонсън разговаряха, Чарли се огледа. Измежду загадъчните сандъци и варели, които съдържаха бог знае какво, успя да различи бъчвички с пирони, куп кожи, опаковани в кафези френски мебели, фин английски порцелан, испанско шери и немски ризлинг. Най-накрая Джон рече:

— Да, сър, ще го изпратя, веднага щом се върне.

Трей подхвана Чарли за лакътя, но като осъзна, че помощникът му го гледа, я пусна като опарен.

— Оттук — изрече рязко.

— Сега къде отиваме?

— Ще ти покажа с какво точно се занимавам.

Изведе я обратно на улицата и двамата се запромъкваха сред навалищата от хора, които се трупаха по доковете, товареха и разтоварваха, движеха се, теглеха, блъскаха се, купуваха и продаваха, крадяха или се опитваха да откраднат.

Отминаха няколко от огромните, наподобяващи сватбени торти кораби, и достигнаха до един от най-големите — „Корин“, гласеше името, изписано с блестящи червени букви. Трей премина по мостчето и Чарли го последва.

Почти мигновено осъзна, че вече е била на този кораб. Паднала бе точно от неговата палуба, а Трей Лавенд я бе измъкнал от реката и бе спасил живота ѝ.

— Не е ли това един не много изтънчен начин да ми напомниш, че ти дължа живота си?

Той изглеждаше стреснат.

— Съвсем не. Питаше ме за работата ми. Искях да ти покажа моята най-голяма гордост.

Тя се огледа. На дневна светлина можеше да оцени пълното великолепие, което ѝ бе убягнало в мрака и в онова състояние на обърканост и измръзване.

— Искаш да кажеш, че корабът ти принадлежи?

Той сияеше.

— Да — протегна ръка и с любов я прокара по блестящия месингов парапет. — Пристигна миналата нощ и ще отплува отново днес следобед. Това е моят най-нов и най-съвършен морски съд, гордостта на флотилията ми.

— Флотилия? Искаш да кажеш, че имаш и други?

— За други кораби ли питаш? Да, в момента притежавам дванадесет. Разбира се, повечето са много по-малки от „Корин“, стабилни кораби, главно за превоз на стоки, макар че три или четири превозват и пътници. Искаш ли да го разгледаш?

— Разбира се — съгласи се с въодушевление Чарли и огледа възбудено палубата. Тук-там работеха членове на екипажа: широкоплещести моряци товареха дърва, прислужнички мулатки подготвяха каютите, носачи бързаха за някъде с неведоми задачи. Но корабът си оставаше полупразен и това му придаваше тайнственост.

Докато наблюдаваше мъжа, който се хвалеше с прекрасния си кораб, Чарли си представяше какъв е бил като дете. Той изпитваше детинско удоволствие от всеки детайл, от изкусната спираловидна резба на пасажерската палуба до мощта на осемте огромни пещи в машинното отделение. Показа ѝ каютите, обзаведени разточително, но при все това — с вкус. На вратата на всяка имаше рисунка. Изглежда съществуваше някакво особено предпочитание към полянки и потоци, населени с млади еленчета и други горски обитатели с големи очи. Преминаха по коридор, осветен от полилеи със стъклени висулки, и през салон, облицован в червено кадифе. Слънчевата светлина се

процеждаше през прозорците със стъклопис. По продължение на едната стена се простираше бар, дълъг около тридесет метра, чиято махагонова повърхност беше излъскана до блясък.

Трей обясни, че каютите са обзаведени с прекрасни пухени легла.

— В трапезарията — твърдеше той — храната съперничи, на което и да е ястие в „Антоан“.

Но най-голямата му гордост беше балната зала. Въведе я в нея с широка усмивка. Това бе помещението, където в онази съдбовна нощ Чарли бе видяла двойки, облечени, както си бе помислила тогава, в карнавални костюми, да танцуват под искрящите полилеи. Сега съвършено празно, то изглеждаше още по-голямо. Добре излъсканият под грееше топло под слънчевата светлина, която пропускаха разположените по цялата дължина френски врати. Огледала с позлатени рамки висяха между прозорците. Докато прекосяваха празната зала, стъпките им отекваха по паркета.

Чарли се насочи право към най-красивия бял роял, който бе виждала някога. Още един „Бехщайн“! Човекът определено имаше вкус и средствата да го поддържа. Полираната повърхност на рояла блестеше. Тя повдигна капака и удари един акорд. Звукът бе съвършен.

— Може ли? — попита, като посочи с ръка инструмента.

— Разбира се — отвърна Трей и тя се настани пред пианото.

Опита няколко акорда, сви и разпусна пръстите си, после засвири Шопенов валс. За нейно удивление, чу Трей да приглася.

— Обичаш Шопен?

— Много. Изпълняваш го добре — добави изненадан. После красивото му лице се преобрази от усмивка. — Не е чудно, че една подражателка на печално известната Жорж Санд е почитателка на романтичния поляк.

Чарли се разсмя.

— Почитателка — да, но за разлика от нея, нямам намерение да се впускам в изпепеляваща любовна история с него.

— И да искаш, не би могла, защото той е мъртъв.

— Така ли? Бедната Жорж Санд! — посвири още малко. — Наистина обожавам неговата музика, особено валсовете.

— Сега никой не свири на този роял — тъжно изрече той. После й протегна ръка. — Ще танцуваме ли? — затаганика мелодията по-високо.

Тя сложи ръката си в неговата, а той ѝ помогна да стане и затанцуваха изящен, стремителен валс из цялата зала.

Чарли му се усмихна.

— Също като Фред и Джинджър — после сведе поглед към дрехите, с които бе облечена и добави: — Или може би Фред и Фред — разсмя се, но когато вдигна очи към него, смехът ѝ замря.

Той я наблюдаваше толкова настойчиво, че тя забрави за облеклото, забрави за Шопен и Жорж Санд, забрави всичко, с изключение на мъжа в прегръдките ѝ, изражението на лицето му, допира на ръката му върху гърба ѝ, ритъма на техните стъпки, тихото тананикане на мелодичния глас.

Неуморно се въртяха из огромната бална зала, погледите им бяха все така приковани един в друг. Той беше по-висок от нея, но при все това бяха отлична двойка. Главата ѝ беше отметната назад, за да го гледа. Шапката ѝ падна и се изтърколи под пианото. Чарли протегна ръка и грабна неговата, сетне я запрати под рояла. Въздухът помежду им като че ли стана по-плътен и по-топъл и сякаш недостигаше. Чарли имаше проблеми с дишането, въпреки че не носеше корсет. Трей я притисна по-близо, завъртя я по-бързо. Зави ѝ се свят, но не можеше да разбере дали е от танца, или от погледа му.

Видя жадният му взор и смутено осъзна, че и тя сигурно изглежда така. Желаете този мъж, колко много го желаете!

Неочаквано той спря да танцува. За миг ѝ се стори, че дори спря да диша. Защото тя не дишаше. После бавно, красиво очертаните устни, украсени с елегантни меки мустаци, се прилепиха към нейните. Когато се докоснаха, пламна искра.

От нежна и подкупваща, устата му веднага се превърна в настоятелна и изискваща отговора, който самата тя копнееше нетърпеливо да даде. Устните му се разтвориха, езикът му нареди на нейния да направи същото. Когато Чарли се подчини, той завладя устата ѝ, не остави нито кътче непобедено. Ръцете му я обгърнаха, дланите притиснаха гърба ѝ, после се плъзнаха под редингота. Пръстите му замилваха гърдта ѝ. Сетне — по-нагоре. Зърната на гърдите ѝ опънаха копринената риза, жадуващи докосването. Най-накрая той отстъпи. Пръстите му откриха жаждата и я превърнаха в пламък, който обхвана цялото ѝ тяло. През цялото време устата му бе притисната към нейната с най-властната целувка на света.

Неволно Чарли изстена — не можеше да се въздържи. Ръцете ѝ обгърнаха шията му, сграбчиха черната му коса, притеглиха го по-близо и по-близо!

— Трей, слава богу! Търсих те навсякъде... — един глас прекъсна техния унес, отдели ги един от друг, после смутено секна.

Сякаш през бавно разсейваща се мъгла Чарли видя млад мъж с шоколадова кожа да стои на няколко крачки от тях. Беше приятен на външен вид, добре облечен и крайно притеснен.

— Извинете, аз... ако... аз не... извинете! — той понечи да излезе.

— Робърт! — възкликна Трей. — Позволи ми да ти представя Чарли Стюарт. Мис Чарли Стюарт.

При тези думи младият мъж се обърна, устата му беше отворена, очите изхвъркнали, по лицето му се изписа очевидно облекчение.

— Това е Робърт Придо, мой управител и генерален пълномощник — добави Трей.

Чарли се разсмя на изражението на мъжа, който смаяно се взираше в облеклото ѝ.

— Бих ви обяснила, но няма да ми повярвате — изрече и му протегна ръка.

— Здравейте.

Той промърмори нещо, а Трей попита:

— Какво толкова важно има, та ме преследваш из целия град, наместо да изпратиш Джон, или някое от момчетата?

Робърт Придо си беше възвърнал способността да говори. Рече само:

— Лорънс.

Ръката на Трей, която все още почиваше върху кръста на Чарли, се напрегна.

— Какво? — запита тихо, в гласа му прозвучаха метални нотки.

— Днес има търг. Най-малко двадесет парчета. Открих едва тази сутрин.

Трей отпусна ръката си.

— Добре. Ще бъда там.

— Мислех, че ще искаш да отидеш — извърна се към Чарли, докосна шапката си с два пръста и леко се поклони.

— Мис Стюарт — после се обърна и излезе.

— За какво става дума? — попита тя.

— Нещо, за което трябва да се погрижа — измъкна от джоба на сако златен часовник, отвори капака и го погледна. — Страхувам се, че трябва да тръгвам веднага.

— Мога ли да дойда и аз? — течно сега не можеше да понесе раздялата с него.

Огледа я от главата до пети с такава усмивка, че тя започна да проклина Робърт Придо за нахлуването. После се извърна, взе шапката ѝ и я постави на главата, като леко я тупна отгоре.

— Да, но само ако останеш с шапка и си държиш устата затворена.

Отдаде му подигравателно чест.

— Тъй вярно, капитане!

— И само ако обещаеш да ме плеснеш през ръцете, в случай че забравя къде се намираме и те докосна така, както ми се иска.

Тя се усмихна.

— По този въпрос не давам обещания.

Той я сграбчи за раменете, целуна я бързо и силно и я отблъсна. После изстена и рече:

— Да вървим.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Напуснаха кораба и се отправиха обратно към Френския квартал.

По улиците Трей вървеше пред Чарли, крачката му бе широка и решителна, очевидно бе нетърпелив да достигне предназначенията цел. Когато катедралните камбани оповестиха, че е пладне, той ускори стъпките си.

— Хей! — тя бързаше, за да не изостане. — Къде има пожар?

— Закъсняваме.

— За какво?

Той не отговори на въпроса ѝ. Свърна в малка уличка, където триетажни сгради обграждаха тесен проход. От отворените прозорци долиташе дрънчене и звънтене, което напомни на Чарли уроци по фехтовка. Последваха го заповеди: „Riposte!“, „Parry!“, „En garde!“^[1]

В края на уличката се озоваха пред огромна постройка, която заемаше цялата пряка от „Роял“ до „Чартр стрийт“ — хотел „Сейнт Луис“. Беше го забелязала при самотните си скитания из града.

Влязоха през колонадата на главния вход и се отправиха към най-хубавата ротонда, която Чарли бе виждала. Тя предположи, че височината на купола, изписан с фрески на танцуващи богове, нимфи и животни, е около тридесет метра. Мъже и жени се тълпяха наоколо. Един мъж се покачи на нещо като подиум в средата на кръглото помещение и удари с малко чукче. Звукът отекна в огромната зала.

— Какво е това? — шепнешком запитва Чарли, защото изведнъж залата утихна.

— Търг — невъзмутимо отвърна Трей.

Тя го погледна. Зъбите му бяха стиснати, квадратната брадичка — решително издадена напред. Изглеждаше яростен или най-малкото — крайно непоколебим, макар тя да нямаше представа защо.

— Дами и господа — извика аукционерът, — моля за вашето внимание. Търгът ще започне всеки момент — отново удари с чукчето и извика: — Първи номер.

Един помощник внесе малка декоративна масичка от черешово дърво и я сложи на подиума. Дори от разстояние Чарли забеляза, че независимо от прекрасната изработка, тази вещ се нуждае от поправка. Единият крак беше издраскан, а дръжката на чекмеджето липсваше.

— От „Райв Дус“ — продължи аукционерът. — Прекрасна, френска маса, отлична изработка. Отварям с пет долара.

Трей тутакси повдигна бастуна си със златна топка, сигнализирайки своята оферта, и процедурата започна. При всяко наддаване от страна на някой друг Трей отново повдигаше бастуна, докато най-накрая получи масичката за тридесет долара. Чарли се запита защо му е притрябвала.

Следващият предмет беше друга маса, подобна по модел, но много по-красива и в отлично състояние. Чарли знаеше, че за тази вещ майка ѝ би дала мило и драго. В съответствие с по-високото качество, наддаването започна от петнадесет долара. Чарли очакваше, че Трей ще опита да се домогне до тази вещ, но той остана съвършено неподвижен, като тигър, който се готви за скок. Елегантната масичка беше продадена на някого за двадесет и пет долара.

— Защо не участва в наддаването за нея? — попита го тя. — Много по-хубава е от онази, която купи, и струва по-евтино.

— Не е моя — отвърна тихо Трей, един отговор, който беше без смисъл, но преди Чарли да поиска обяснение, той отново повдигаше бастуна си и наддаваше за каса вино.

Това продължи поне един час. За някои вещи Трей наддаваше безумно, докато към други, много по-красиви, не проявяваше никакъв интерес. В някои случаи продължаваше да наддава, дори когато цената ставаше абсурдно висока. Друг път беше единственият, интересуващ се от предмета.

Изглеждаше така, сякаш покупките му не следват никаква схема. Купи различни съдове, топове коприна, една картина от английски художник, загубила блясъка си сребърна фруктиера, огромен полилей, от който липсваха няколко висулки, дори едно рало и четиринадесет бурета с пирони. Всеки път, когато Чарли се опитваше да поиска обяснение, той отговаряше едносрично или въобще не отговаряше. Цялото му внимание беше съсредоточено върху аукционера на подиума.

Най-накрая тя все пак откри някаква система в покупките му. Когато започна да следи внимателно, установи, че всяка вещ, за която Трей наддава лудешки, докато я получи, независимо от цената, се предшества от думите: „От «Райв Дус»“. Забеляза също, че някакъв млад мъж, застанал в дъното на помещението, се беше вторачил кръвнишки в Трей. Изражението му можеше да се определи само като ненавист. Беше по-нисък и по-набит от Трей, със светли коси и очи, с отпуснати мускули. Но между двамата мъже имаше известна прилика. Нещо в очертанието на брадичката и в наклона на очите ѝ напомняше за Трей, независимо от бакенбардите и натруфените дрехи. Чарли отбеляза, че мъжът прокарва пръсти през косата си, жест, абсолютно еднакъв с този, който бе видяла у Трей тази сутрин.

Всеки път, когато аукционерът извикваше: От „Райв Дус“, втренченият поглед на русия мъж се приковаваше в Трей, сините очи искряха от омраза. Трей отвърна на погледа, на лицето му бе изписано тържество. Несъмнено тържество.

Стоките за продан бяха натрупани на безразборна купчина в единия ъгъл на помещението. Когато купчината взе бавно да се стопява, пред очите ѝ се разкри гледка, от която първоначално Чарли се обърка, а после ѝ призля.

В единия край на помещението, зад ниска дървена преграда, около дузина негри, жените — облечени в бели памучни рокли и тюрбани, омотани около главите, мъжете — голи до кръста, чакаха да бъдат продадени на онзи, който предложи най-висока цена. Господи, разпродажба на роби! Точно когато го осъзна, първият мъж, огромен негър с белег на гърдите и оковани с верига крака, беше избутан напред. Някакъв червендалест мъж с широкопола шапка пристъпи към него и насилствено му отвори устата да огледа зъбите.

— Не мога да гледам това — рече Чарли и задърпа Трей за ръката. — Да вървим!

— Още не — той не се помръдна.

Младата жена го дръпна отново, но все едно, че се опитваше да изкорени гигантска секвоя.

— Как можеш да търпиш това? — чу аукционерът да изрежда качествата на едрия негър, който се намираше на подиума за продажби, и наистина се уплаши, че ще повърне. — Трябва да се махна от тук. Веднага! — обърна се и започна да си проправя път през тълпата.

Когато чу аукционерът да се провиква: „Продаден за петстотин долара“, стомахът ѝ се преобърна. Изпитваше лудешка нужда от пресен въздух. Но точно когато достигна вратата, го чу да казва „От «Райв Дус»“ и тутакси се спря. Трей нямаше... не можеше...! Тя трябваше да узнае!

Точно до вратата имаше мраморна пейка. Скочи отгоре ѝ, за да може да наблюдава над главите на тълпата.

В този миг видя как Трей Лавенд повдига бастуна със златната дръжка и кимва леко. Погледът ѝ литна към подиума. Край аукционера стоеше едно тринадесетгодишно момиче. Беше красиво, но изглеждаше изтощено и безкрайно изплашено. Тюрбанът подскачаше от треперенето на тялото ѝ, ръцете ѝ бяха здраво вкопчени една в друга. Чарли не можеше да понесе гледката на Трей, купувач роб, но нямаше сили да напусне.

Всичко приключи за няколко минути. Той купи разтрепераното момиче за триста шестдесет и пет долара. Преди Чарли да успее да помръдне, видя мъжа, който приличаше на Трей, да се втурва навън. Тя също се стрелна към вратата, имаше чувството, че всеки момент ще повърне.

Когато излезе на улицата, побърза да се облегна на стената и започна да поема големи глътки студен въздух. Когато стомахът ѝ се поуспокои, тя вдигна поглед. Навсякъде по улиците имаше хора и една трета от тях бяха негри. Всички ли бяха роби? Възможно ли е всеки един от тях да се озове на подиума за продажба, без да знае в чии ръце ще попадне и какво ще работи? Да попадне под властта на онзи, платил най-висока цена за тялото му? Беше отвратително!

Внезапно Чарли от все сърце пожела да си отиде у дома, в Ню Йорк, в своето жилище и при своите клиенти, в 1993 година.

Почувства ръката на Трей на рамото си, преди да го види.

— Добре ли си?

Тя грубо я отблъсна.

— Ти я купи. В действителност ти купи едно човешко същество!

— Ако не бях аз, щеше да го направи някой друг.

— Това е най-старото оправдание на света.

— Но при все това е вярно. Момичето е робиня. Аз не съм създал системата, дори не я харесвам. Но тя все пак съществува.

— И е отвратителна!

— Всеки друг купувач би бил по-жесток господар от мен — отново улови Чарли за рамото и я поведе през движението, което задръстваше улицата.

— Не заради това купи момичето — рече Чарли и отново се измъкна от неговата хватка, но този път, без да спира. — Купи я, защото е от „Райв Дус“.

Лицето му остана безизразно.

— Робинята принадлежеше на Лорънс. Сега е моя.

Тя достигна отсрещния тротоар, спря се и се извърна към него.

— Кой е Лорънс? — сетне си припомни русия мъж.

— Струва ми се, че имаш нужда от глътка алкохол, аз — също — избегна въпроса ѝ и я насочи към вратата на близкия бар. Отправиха се към една маса с мраморен плот, разположена в ъгъла. — Тук едва ли разполагат с напитки, подходящи за дами.

— Но сигурно имат отличен бърбън от Кентъки?

— Разбира се.

— Добре, защото в настоящия момент тази дама се нуждае точно от подобно питие.

Трей пристъпи към бара, за да даде поръчката, а тя се отпусна на стола. Честно казано, радваше се, че може да седне. Краката ѝ трепереха. Край витрината премина един стар негър, превит под тежка кошница. Трей се върна и седна срещу нея.

— Робърт, мъжът от парахода, и той ли е един от твоите роби?

— Не ставай смешна! Робърт е мой управител. Принадлежи към една от най-старите фамилии в Ню Орлиънс. Той е *gen du couleur libre*.

— Свободен, цветнокож мъж — преведе тя. — Какъв странен израз.

— Виж — Трей прокара пръсти през косите си със същия жест, който видя да използва русия мъж вътре. — Не аз съм измислил законите.

— Лесно ти е да говориш!

„Разбира се, Трей беше прав“ — каза си Чарли. — „Не той бе написал законите. Всъщност какво право има да го съди? Знаеше толкова малко за това общество, за този свят, в който бе попаднала, той също не познаваше нейния. Беше израснал в общество, където робството бе нещо нормално, напълно прието, даже се подразбираше от сами себе си.“

— Вече му идва краят — рече тихо тя. — Слава богу!

— За какво говориш?

— За робството. Още няколко години, всъщност по-малко от десет. Единственото условие, за да настъпи краят му, е една от най-кървавите войни, познати на света.

— Война? Невъзможно. Не сме толкова глупави.

— О, напротив! — отвърна на погледа му. — И ще продължаваме да бъдем точно толкова глупави още поне сто тридесет и пет години. Ще се удивиш на гениалните способности, които ще измислим, за да се убиваме един друг, и на глупавите причини, заради които ще го правим.

Появи се един келнер с питиетата им. Втренчи се удивено в Чарли, очевидно разпозна под дрехите женската фигура. Явно се готвеше да запротестира, но когато видя намръщеното лице на Трей, размисли и се отдалечи със свиване на рамене.

Чарли вече се чувстваше по-добре и парливото питие приятно загря стомаха ѝ. Тя остави чашата, облегна се върху масата и отново запита:

— Кой е Лорънс? Какво е „Райв Дус“?

Известно време Трей не отвърна нищо. Вместо това вдигна чашата си, изпи я на един дъх и даде знак на келнера за още едно.

— Лорънс ми е брат — пое си дълбоко въздух. — Природен брат. А „Райв Дус“ е плантацията, която трябваше да бъде моя.

Изминаха два часа, през които Трей изпи още няколко питиета, докато Чарли научи цялата история. За много от подробностите трябваше да се досеща и да ги допълва с въображението си. Трей беше склонен да изложи само голите факти.

Той бил незаконният син, по-големият, на Артър Кемпбъл, богат собственик на плантация за захарна тръстика, която се намирала нагоре по реката — „Райв Дус“. След раждането на Трей, баща му предоставил на Лизет, неговата любовница, голяма сума пари. Против волята на Артър, тя ги използвала, за да създаде един от най-елегантните „домове за отдих“ в Ню Орлиънз, достъпен само за най-богатите плантатори и най-преуспяващите бизнесмени, способни да платят таксата от сто и петдесет долара.

Артър Кемпбъл посещавал публичния дом безплатно. Отбивал се често, присъствието му в живота на сина му било осезаемо. Виждал, че Трей е добре облечен, добре нахранен, добре обучаван. Изпратил го в Йейл, а после — и в Европа на едно голямо пътешествие. Дори обичал момчето по свой собствен начин. Но никога не му позволил да забрави, че не е Кемпбъл.

Само веднъж, в юношеските му години, Трей бил допуснат в „Райв Дус“. Това се случило през лятото, когато навършил четиринадесет. Докато „законното“ семейство прекарвало лятото в Саратога, Артър завел незаконния си син у дома, да обхождат с конете тръстиковите полета, да обиколят стаите, да разгледат *garçonnière*, която обитавали младите ергени на семейството, преди да се оженят. Трей видял стаята, където живеел Лорънс Кемпбъл, законният син на Артър: купищата оловни войничета, рафтовете, отрупани с книги, захвърленото в един ъгъл люлеещо се конче. Взрял се в портрета на Летиша Кемпбъл, съпругата на баща му, изобразена в скромна рокля с волани и ветрило от слонова кост, повесено на китката ѝ. Преминал между редиците колиби на робите, наблюдаван от стотици очи, които положително забелязали изумителната му прилика с господаря. Нямало човек, който да погледне Трей Лавенд и да не разбере веднага чий син е той.

Трей пожелал всичко това. Бил убеден, че то по право му принадлежи, а не можел никога да го притежава.

Но сега всичко се бе променило. Артър Кемпбъл бе мъртъв, отнесен преди три години от жълтата треска, и Лорънс Кемпбъл прахосваше наследството. Неговото влечение към комара и красивите жени му струваше „Райв Дус“. През последната година четири пъти бе принуден да продава покъщнина, опитвайки се да запази самата земя. И Трей неизменно купуваше всеки един предмет, който Лорънс продаваше. Имаше намерение да го прави, докато получи всичко: последната лъжица и табакера за емфие, последната мебел, последния роб, последния акър земя от „Райв Дус“.

Чарли наблюдаваше красивия мъж, за когото тайно бленуваше от няколко дни, и виждаше едно малко, наранено момче, за което я болеше. Когато разказваше за баща си и за „Райв Дус“, той сякаш надничаше през витрината на сладкарница към бонбоните, които не можеше да получи. Но младата жена забеляза безскрупулността, която

щеше да го ръководи, докато закупи последния камък от наследството на своя полубрат, дори това да му струва и последния цент.

— Защо не си купиш своя собствена плантация?

— Няма да е „Райв Дус“ — той остави поредната изпразнена чаша. — Трябваше да е моя по право. Вместо това ще я купя.

— Не те ли тревожи, че парите ти отиват в джоба на Лорънс?

Треј поклати глава и ѝ отпрати печална усмивка.

— Няма да ги притежава дълго. Очевидно, Лорънс не задържа нито стотинка в джоба си — изправи се рязко, извади няколко монети и ги хвърли на масата. — Да вървим.

— Къде отиваме? — попита тя, но също се изправи и нахлупи шапката си. Питаше се дали ще я държат краката. Двата бърбъна, които бе изгълтала, я бяха замаяли леко, а Треј бе изпил три пъти повече от нея.

— У дома — заяви Треј.

— О! — той вече се бе отправил към вратата и тя го последва, което правеше през целия ден.

Чарли се учуди като видя, че слънцето е доста ниско. Бяха прекарали в бара няколко часа, но те изглеждаха като минути. До къщата на Треј на „Чартр стрийт“ имаше само две преки. Тя си каза, че трябва да го придружи, за да го види да се прибира невредим. Странно, изобщо не изглеждаше пиян, не се олюляваше, нито се препъваше, само дето пристъпваше предпазливо.

Домът му беше постройка с красиви пропорции, боядисана в червеникавооранжево, парапетите на верандите бяха от ковано желязо, оформено като житен клас. Той почука решително на вратата с дръжката на бастуна и тя осъзна, че един бастун може да се окаже полезен за много неща, дори ако не ти е необходим за ходене. Иконом негър отвори вратата и пое шапката ѝ с учтива усмивка.

Треј я насочи към една стая, която се оказа библиотеката — типично мъжко помещение, изпълнено с книги от пода до тавана, с удобен кожен стол, разположен пред камината, и масивно бюро. Това беше стая по нейния вкус.

Над камината висеше голям портрет на Артър Кемпбъл, красив, тъмнокос мъж, с прошарени слепоочия. „Навярно така ще изглежда Треј след двадесет години“ — помисли си Чарли. Установи, че е

завладяна от него, искаше ѝ се да го разгледа по-обстойно, да разбере точно какъв щеше да стане.

— Първото, което Лорънс продаде, когато закъса за пари — рече Трей с горчива усмивка. — Платих доста добра цена.

Той се приближи до бюфета и наля две питиета, сетне се върна и ѝ подаде едното.

— Знаеш ли, че ти си най-красивият джентълмен, с когото някога съм пил.

Гласът му беше съвсем леко надебелял от уискито. Тя повдигна чаша за наздравица.

— Аз също.

— Върху теб рединготът и ризата изглеждат по-женствени от най-фееричната рокля, създадена някога от мистър Уърт в Париж.

Тя не знаеше какво да каже, така че сръбна от напитката и запита:

— Бренди?

— Един джентълмен не би могъл да прелъсти дама с бърбън от Кентъки.

Тя се закашля над брендите.

— Това ли се готвиш да направиш? Да ме прелъстиш?

— О, да, ма'ам. Определено.

Внезапно, с всяка фибра на тялото си, Чарли почувства, че той не се шегува.

[1] Отпор! Раздели се! Пази се! — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трей пристъпи към нея, взе внимателно чашата от ръката ѝ и я остави на близката маса. През това време Чарли сякаш не беше в състояние да се помръдне. Можеше само да наблюдава действията му като на забавен кадър: как се приближава, как протяга ръце към шалчето на шията ѝ. Безкрайно бавно го развърза, дръпна единия му край, то се изви около врата ѝ като змия, сетне падна на пода. Той се залови с копчетата на ризата ѝ. През коприната пръстите му я изгаряха, сякаш бяха нажежени железа.

— Никога не съм предполагал, че събличането на ризата на млад джентълмен би могло да е толкова приятно — очите му бяха приковани в нейните, пръстите му непоколебимо се придвижваха надолу. От докосването им коприната се разтвори. Хладният въздух погали пламтящата ѝ кожа и тя потръпна. Младият мъж се усмихна.

— Аз предполагам — Чарли отвърна на усмивката му и се пресегна към неговите копчета.

За момент той стана сериозен и пръстите му се спряха, но само за момент. Когато подновиха действията си, бяха още по-нетърпеливи, още по-настойчиви. Очите му потъмняха, когато едната му ръка преодоля с лекота копринената бариера и намери нежната кожа на шията ѝ и закръглената ѝ гръд. Достигнал дантеления сутиен, той откъсна погледа си от нейния и го сведе надолу.

— Възхитително! — опипваше прозрачната дантела, която едва прикриваше зърната на гърдите ѝ. — Изобретение на двадесети век, а?

— Аха — отвърна Чарли. Не беше в състояние да изрече нищо повече, защото точно в този миг той посегна и ловко измъкна едната ѝ гръд от чашката. Докосването му беше като удар от електрически ток, който премина през нея и накара всеки нерв да изтръпне от желание.

— Още по-възхитително — измърмори той и измъкна другата гърда. Докосна зърната им, които напиреха под копринената материя.

Чарли никога не беше реагирала с такава бързина и с такава сила на докосването на някой мъж. Тя отпусна назад глава и се остави

усещането да я залее, също като вълна, която гали брега, спокойна и при все това настойчива и с нарастваща мощ, докато на хоризонта се задава буря. Тази „буря“ се развихри, когато Трей захапа едното ѝ зърно. Езикът му го боготвореше, меките косми на мустаците му го гъделичкаха, зъбите го наказваха, а през цялото време ръката му милваше другата ѝ гръд. Тя се задъха.

— Да — промърмори той, дъхът му пареше кожата ѝ. — Кажими кога.

Тя не беше в състояние да го направи, толкова стремително я бе отнесъл отвъд съзнателния контрол на поведението ѝ. Тялото ѝ реагираше по своя собствена воля, изгаряше, потръпваше, гърчеше се под докосването му. Тя искаше още. Искеше да го усеща така, както той я усещаше. Пръстите ѝ заразкопчаваха ризата му, непохватни от нетърпение да отстранят преградата, която разделяше плът от плът. Задърпа възела на вратовръзката му, докато най-накрая я смъкна. Пръстите ѝ жадно се спуснаха надолу. Малко перлено копче се скъса и падна на пода.

Ето го, най-сетне изложен на показ пред жадните ѝ очи. Гърдите му бяха гладки, с цвета на излъскан бронз, всеки мускул беше очертан. Едва забележима линия меки, черни косми се спускаше по средата. „Прекрасен е“ — помисли тя, защото никога не бе харесвала космати мъже. Но сякаш винаги бе осъзнавала, че Трей ще се окаже съвършен.

Притисна лицето си към загорялата му кожа и вдъхна дълбоко. Той миришеше фантастично, неговият естествен аромат наподобяваше най-изтънчен одеколон с дъх на мускус, съчетан с миризмата на хубав сапун и солен въздух. Вкусът му беше още по-добър: установи това, когато близна дясното му зърно, беше неизмеримо доволна да го усети как потръпва в отговор на докосването на устните ѝ. Той стисна още по-силно гърдите ѝ.

Сетне я отблъсна, не грубо, но настоятелно, и тя направи крачка назад. Защо я отблъскваше? „Моля те, Боже, не му позволявай точно сега да ме отблъсне.“ Но не, докато отстъпваше, той я следваше, внезапно усети зад себе си кадифения ръб на тясната, тапицирана пейка, която бе забелязала по-рано. Трей я хвана за раменете и нежно я сложи да седне. После коленичи пред нея и с език и зъби отдаде цялото си обожание на гърдите ѝ.

Пръстите ѝ обхванаха главата му, придърпаха я още по-близо, заплетоха се в черната коса, насърчаваха го.

Но той не се нуждаеше от насърчение. Устата му усещаше навсякъде — върху гърлото си, заоблените гърди, върху корема. Езикът му вкуси пъпа ѝ, обходи го, преди да се спусне по-нататък. Отново и отново нежно захапваше чувствителната кожа на корема, докато тя се чу да издава звуци като някое изгладняло коте.

Пръстите ѝ отпуснаха косите му, плъзнаха се надолу и разгърнаха ризата му, за да разголят изцяло гърдите. Той я пусна само колкото да я изхлузи и ризата падна встрани. После направи същото с нейната, като я метна на пода върху неговата. След няколко мига откри предната закопчалка на сутиена, скрита под малката копринена роза, и тази дреха се присъедини към останалите.

И двамата бяха напълно голи до кръста. Трей я сграбчи и притисна към себе си. Тя се наслади на допира на кожата си до неговата. Пръстите му докосваха, нежни като перушинки, гръбнака ѝ и оставяха отпечатък на всяко място, като от нажежено желязо. После той я целуна грубо, почти жестоко, потопа езика си в нея, проникна в дълбините на устата ѝ. И Чарли се предаде изцяло, защото искаше да го поеме, да го зароби, да го погълне.

Той прекъсна целувката и я погледна с такова изгарящо желание, каквото тя никога не бе усещала да е насочвано към нея. Знаеше, че навярно на лицето ѝ е изписано същото.

Почувства се съкрушена, когато той отдръпна ръце, но Трей само се наведе и смъкна ботушите ѝ. Сетне започна да сваля чорапите ѝ, толкова бавно, че ѝ се прииска да закрепци. Когато краката ѝ бяха боси, той повдигна най-напред единия, после другия до устата си и зацелува нежната кожа от долната страна, гризеше палците, галеше с кръгообразни движения глезените. Никога не бе предполагала, че стъпалата могат да бъдат ерогенни зони. Чувстваше се така, сякаш Трей целува най-съкровено то ѝ място.

Младият мъж изстена, един звук, в който тя тутакси се влюби, и се изправи. Внимателно, но настойчиво я обърна, после я сложи да легне върху пейката. Пръстите му се заеха с панталоните ѝ, смъкнаха ги и ги захвърлиха на пода. За миг се спря и се усмихна, когато видя миниатюрните, силно изрязани бикини — смешна ивица от червена

панделка и дантела, но после и те се присъединиха към купчината дрехи на пода.

Чарли беше съвършено гола, лежеше върху тапицираната скамейка, изложена пред погледа му. Известно време той я наблюдаваше жадно, както гладен човек се взира в отрупана с храна маса. После свали ботушите си, смъкна панталоните си и ги захвърли встрани. Прехвърли единия си крак през тясната скамейка и стъпи на пода от другата страна. Беше я обкрачил, извисяваше се над нея като гранитен колос.

Но не, не беше от гранит, защото докато се взираше нагоре към него, възхитена от красотата му, онази прекрасна част от тялото му, изправена, горда и нетърпелива колкото самата нея, потръпна в очакване. Тя се пресегна и го пое. При нейното докосване той подскочи и това предизвика у нея прелестно усещане. Чарли повдигна глава и целуна меката като кадифе кожа.

Трей почувства как стон се надига дълбоко в гърлото му. Не можеше да повярва на това, което момичето правеше с него. Беше притежавал много жени, но нито една не беше карала кръвта му да кипи така. Страхуваше се, че ако не я обладае веднага, ще експлодира. Но изчакването беше такова изтънчено изтезание. Със съвсем леки докосвания езикът ѝ се придвижваше по члена му и оставяше след себе си пътека от избухнали фойерверки.

Не можеше да издържи повече. Повали я отново назад и легна отгоре ѝ. Зарови лице в прекрасните ѝ закръглени гърди. Краката ѝ под него се разтвориха: една покана, за която бе копнял почти от мига, когато я бе измъкнал от реката. И сега го направи.

Надвиснал отгоре ѝ, той за момент се спря, за да я погледне в лицето. Очите ѝ бяха полупритворени, натежали от страстта, която я бе накарал да изпита. Прониза го чувство за могъщество, смекчено от нежност. Няма да чака повече. Трябва да я има. Сега.

Потопи се в онова потайно място, за което мъжете са убивали, и откри, че то е по-сладко, отколкото е пчелната пита за пчелите, по-примамливо от беседката на Титания за Оберон, упоително като подправено с наркотик вино, подканящо като пухена завивка. Чувстваше се така, сякаш си е пристигнал у дома.

Цялото тяло на Чарли стремително се повдигна, за да посрещне неговото, докато Трей проникваше в нея. Тя си помисли колко на

мястото си бе той, също като някое неочаквано намерено, липсвало доскоро парче от картинна мозайка, като сиамски близнаци, разделени някога, а сега открили се наново, като топлината на огъня в студена самотна нощ. Трей я изпълваше и сътворяваше от нея едно завършено цяло. Чувстваше се така, сякаш си бе пристигнала у дома.

За миг останаха да лежат със слети сърца и тела, а после страстта им отново се разгоря. Когато Трей започна да се движи, тя се раздвижи заедно с него, хармонията между телата им беше съвършена. Той забиваше, а тя поемаше, тя се надигаше да го посрещне, а той я приемаше. И бурята, която се задаваше на хоризонта, неочаквано връхлетя върху Чарли с цялата си ожесточеност. Само след миг беше понесена от вълни на наслада, които я подмятаха нагоре — надолу по своя приумица, докато ѝ се стори, че ще се удави, но това не я плашеше. Все по-високо и по-високо я изкачваха вълните, разпъваха всеки мускул и нерв до скъсване, докато тя се чу да изкрещява името му и да го моли да я освободи от удоволствието, което вече бе станало непоносимо.

Освобождението дойде, избухна в самия център на тялото ѝ, завихри се спираловидно навън, запълни всяка клетка, проблесна като огън, обхванал я навсякъде, вълна след вълна, и още, и още, и още, докато тя чу името си, чу го от устните на Трей — един вик, който съответстваше на нейния. Усети го да се напруга в нея, всеки мускул — опънат до крайност. Двамата яхнаха гребена на вълната и преминаха от другата страна, където можеха отново да се опитат да си поемат дъх.

„Добре — помисли си Чарли, докато биенето на сърцето ѝ бавно се нормализираше. — Когато този мъж каже, че се готви да те прелъсти, явно не се шегува.“ Никога в живота си не бе изпитвала нещо подобно. Беше я завел на земя, за чието съществуване тя и не подозираше, една земя, за която бе мислила, че може да бъде открита единствено в царството на мечтите. Проблемът беше дали, след като веднъж си преживял фантазията, можеш отново да се удовлетвориш с действителността?

А в действителност ставаше късно. Навън бе паднал мрак, а тя трябваше да работи. Погледна китката си, забравила за момент, че е продала часовника. Като по поръчка малкият часовник на полицата удари седем.

Докато Чарли си мислеше, че трябва да върви, младият мъж се пресегна към близкия стол, взе одеялото, пусна го на пода и леко я смъкна отгоре му. После я настани удобно в извивката на едната си ръка, а с другата небрежно милваше рамото и гърдите ѝ. Съвсем обикновен и въпреки това деликатен жест, но странно защо, накара очите ѝ да се насълзят. Нелепо!

Но тя отвърна на милувката му, ръката ѝ се плъзна по широките му гърди, докосна зърната.

В същия миг Трей шумно си пое дъх и сграбчи китката ѝ.

— Идеята ти все още не е подходяща — изрече с дрезгав глас. — Дай ми няколко минути.

Тя си изкикоти.

— Не това имах предвид.

Трей повдигна пленената ѝ ръка към устните си и целуна дланта. Докосването му предизвика усещане, което прониза цялото ѝ тяло, и тя почти забрави, че се кани да си отиде.

— Трябва да вървя — в гласа ѝ прозвучаха ясно доловими нотки на съжаление.

— Какво искаш да кажеш? — попита Трей, докато лениво смучеше пръстите ѝ.

— Престани! — тя издърпа ръката си. Знаеше, че ако не го направи, никога няма да си тръгне. — Казах ти, че трябва да вървя.

— Защо искаш да го направиш?

— Не съм казала, че искам. Налага се.

— Не трябва да правиш каквото и да било, Шарлот, освен да останеш до мен.

Отново взе ръката ѝ и леко започна да смуче кутрето. Усещането беше хубаво, толкова хубаво, че ѝ се прииска не пръста, а някоя друга част от тялото ѝ да бъде обект на вниманието му.

Със стенание тя седна в леглото и го отблъсна.

— В случай че си забравил, налага се да работя, за да изкарвам прехраната си.

— Работа! Каква работа?

— Събуди се, мистър Лавенд. Майка ти ме очаква, вече съм закъсняла. Невероятно много време отнема да намъкнеш тези дрехи, на които толкова много държите.

— Това ли е всичко? — той се разсмя. — Не се безпокой. Ще обясня на мама, че ще трябва да си намери друга певица. Имаме много по-хубави занимания, с които да запълваме вечерите.

Отново я прегърна, понечи да я целуне, но тя го отблъсна. Знаеше, че докоснеха ли я веднъж тези разкошни и изобретателни устни, с нея е свършено. Ето защо протегна ръка и го отстрани.

— Трябва да вървя — повтори и се измъкна от хватката му. — Нуждая се от тази работа.

Той също седна и със сърдито изражение прокара пръсти през косата си.

— Не ставай смешна.

— Нима е смешно да не искаш да гладуваш? Ако не си забелязал, не се намират много неща, които би могла да върши една жена в този твой шовинистичен век. След като си намерих работа, няма да я изпусна. Случайно обичам да се храня редовно и да имам покрив над главата си — зарови се в купчината дрехи на пода и най-накрая измъкна сутиена.

— Ще останеш тук с мен — изрече Трей с дразнеща самоувереност, като понечи да разкопчее сутиена, който тя току-що бе сложила.

— Категорично не! — Чарли се разсмя и го шляпна през ръката, после продължи да се облича.

— Защо не? Тази къща не ти ли се струва достатъчно удобна?

— Разбира се, но не е моя — тя грабна ризата си.

— Къщата на майка ми също не ти принадлежи.

— Но там си изкарвам прехраната.

Той се усмихна така завладяващо, че Чарли извърна глава, сетне се пресегна за панталоните си.

— Съвсем лесно можеш да си я изкарваш и при мен.

Думите му я накараха да се вкамени, накараха я да забрави, че само преди минути са се любили. Беше удивена колко много я нараниха. Пусна панталоните, които току-що бе вдигнала, и се изправи да го погледне в лицето. Когато проговори, думите ѝ плющяха като куршуми.

— За втори път ме наричаш едва ли не курва. Но разбери, Трей Лавенд, аз не съм за продан, на каквато и да било цена и на когото и да било, включително на тебе. Особено на тебе! Ще върша честна работа

срещу честно заплащане, когато и където аз избира. А моят избор, дявол да го вземе, не е твоя работа.

Навлече набързо останалите дрехи, като през цялото време усещаше погледа му върху себе си.

Когато Трей проговори, тя с удивление осъзна, че е разгневен, колкото самата нея. За какво, по дяволите, имаше да се ядосва?

— Току-що ти предложих нещо, което не съм предлагал на никоя жена досега. Удобствата и закрилата на собствения ми дом.

— Благодаря, но не ги искам — тя обу ботушите, навлече редингота и натика вратовръзката в джоба. Посегна към шапката.

— По дяволите! — младият мъж се изправи и се пресегна за панталоните. — Почакай да се облека, за да те придружа до къщата на майка ми. За една дама е опасно да бъде сама на улицата в този час.

— Едва ли някой ще ме закачи, защото не си личи, че съм жена. Освен това, със сигурност съм по-добре подготвена от тебе да се отбранявам. Честно казано, ще бъда в по-голяма безопасност, ако съм сама, благодаря ти много.

Отправи се към вратата. Последното, което чу, докато излизаше, бе счупването на кристалната чаша и едно ожесточено: „По дяволите!“

Час по-късно, издокарана в елегантна рокля, напудрена и напарфюмирана, Чарли седеше пред пианото и пееше за онеправданата любов. Въпреки че професионализмът ѝ не позволяваше на публиката да го разбере, умът ѝ бе на хиляди километри оттук, не е вярно, умът ѝ беше само на няколко преки, в прекрасния дом на френския квартал, в чиято библиотека се намираме една много специална тапицирана скамейка.

Питах се какво се беше случило в къщата на Трей. Как беше възможно да му се отдаде толкова бързо и изцяло? Слава богу, че миналата година, за да регулира менструалния ѝ цикъл, нейният лекар ѝ бе предписал противозачатъчни таблетки. Одеве бе изпаднала в пълна забрава, ако трябваше да разчита на паметта си, за да си постави спиралата, най-вероятно вече щеше да е бременна.

Несъзнателно тя прокара пръсти по клавишите и с плачлив глас запя „Детско лице“.

Бременна. Идеята да носи дете от Трей Лавенд определено имаше известно очарование. Можеше да се получи доста забележителна комбинация от гени. И ако Мърфи Браун успееше да излезе от неудобното положение...

Какви ги мисли? Този приятел се превръща в идея — фикс. Заблъска ожесточено по клавишите и засвири маршова версия на „Катманду“ на Боб Сигър. Дяволски ѝ се прииска още в същия миг да се озове там.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трей стоеше под арката на входа и я наблюдаваше, точно както вечерта, когато тя за първи път пъх тук. Желаше я както тогава, дори по-силно. Дявол да го вземе! Не очакваше страстта му да пламне толкова. Планът беше да я има и да я забрави. Вместо това я желаше още повече. Бе толкова възхитителна в ръцете му, толкова ласкаво отстъпчива и в същото време така огнено страстна. Колко пъти трябваше да притежава Чарли Стюарт, преди тялото му да престане да изтръпва от желание? Колко пъти, преди да може да слуша кадифения глас, с който тя заплениваше всичките тези разгонени господа, и да не пожелае да убие всеки присъстващ в стаята? Колко пъти, за да се освободи от нея?

Не знаеше какво да мисли за нея. Чарли не попадеше в нито една от неговите внимателно премислени категории за жените. Независимо от необичайното му възпитание (или може би до известна степен точно поради него), той се придържаше упорито към съвременните критерии по отношение на жените. Приемаше, че има два типа жени — дами и курви. С курвите отиваш в леглото, за дамите се жениш. На курвите понякога им харесваше, на дамите — никога.

На Чарли определено ѝ беше харесало. Нейният отговор беше непосредствен, жаден и несъмнено — искрен. Беше притежавал достатъчно жени, за да не може лесно да бъде излъган, макар че някои се бяха опитвали, като предполагаха, че това ще му достави удоволствие. В действителност Трей се вбесяваше от жена, която симулира страст, без да изпитва нищо. Чарли не се преструваше.

И той не ѝ беше първият, в това беше сигурен. Чарли не беше свенлива девственица, каквато със сигурност бе Корин и каквато щеше да си остане до брачната им нощ. Любеше го по начин, напълно непознат за някоя благопристойна дама. Това го накара да се запита дали беше оставила някого в нейния нюйоркски свят — любовник, низ от любовници или може би дори съпруг. От тази мисъл стомахът му се сви и той изпита физическа болка.

Независимо от реакцията ѝ по отношение на него, не можеше да си мисли за нея като за обиграна проститутка. Беше прекалено пряма в отговора си, прекалено искрена в емоциите, които не направи никакъв опит да прикрие. Очевидно знаеше цената си, което се отразяваше в независимия ѝ нрав. Доста приличаше на майка му и това още повече го объркваше.

Когато тя се усмихна на един от господата край пианото, юмрукът му се сви и той усети почти непреодолимо желание да смаже лицето на непознатия.

Мислено, отново зададе въпроса, който ѝ беше поставил, когато я целуна за първи път. „Коя си ти?“ Тази мисъл не му даваше покой, докато разсеяно слушаше песента ѝ. „Коя си ти? И как трябва да постъпя с теб?“

Едно беше ясно — тя беше опасна. Като си припомняше случилото се преди няколко часа...

Още в младостта си Трей се бе зарекъл никога да не даде живот на незаконно дете. Беше го преживял и отказваше да го причини на някой друг. Жустин, любовницата квартиеронка, която държеше в една къща на „Рампърт стрийт“, беше подбрана измежду многото на разположение, само защото знаеше, че е безплодна. А с други жени бе винаги много внимателен. Постоянно носеше у себе си презерватив от агнешка кожа.

Но миналата нощ не беше взел никакви предпазни мерки. Точно обратното. В ръцете на Чарли Стюарт забрави всичко, с изключение на фантастичното усещане, което тя събуждаше у него, щом само го погледнеше. Когато най-накрая го докосна, той си помисли, че ще изкрещи от удоволствие. Когато се плъзна в приканващата ѝ топлина, една поразителна мисъл премина през ума му: „Моя“.

И презервативът остана забравен.

Ами ако беше посял семето си в нея? Ами ако в този момент беше бременна с негово дете? Тогава какво? Единственото разрешение бе да се ожени за нея, а независимо от цялата ѝ прелест и заинтригуващо поведение, не беше за него. Той се нуждаеше от жена, която ще бъде достолепна домакиня на „Райв Дус“, жена със съвършено възпитание и неопетнено потекло, жена, която ще му помогне да довърши издигането си в нюорлианското общество, чието начало той вече усърдно беше положил. Нуждаеше се от дама.

Неговите деца щяха да бъдат законни наследници на „Райв Дус“ и той трябваше да се погрижи да са достойни за това.

Корин Дюкло щеше да бъде точно такава съпруга — мила, любезна, нежна, истинска южняшка красавица. Ако се вярва на историята на Чарли за това как се е добрала до пръстена на Корин, те двете бяха роднини. Каква ирония! В действителност едва ли съществуваха по-различни жени. Разбира се, Чарли произхождаше от сестрата на Корин, Шарлот, а последната беше недисциплинирана. Дяволски независима и с труден характер! Ами че тя дори беше суфражистка. В много отношения Чарли Стюарт страхотно приличаше на Шарлот Дюкло.

Край него мина Джейкъб със сребърен поднос и пълни с шампанско чаши. Трей грабна една, пресуши я, остави я обратно на подноса и взе друга. Чарли поде нова песен, чийто припев го молеше „да се опита да бъде поне малко нежен“.

Е, нима не го беше сторил? Беше я поканил да се премести в неговата къща. В неговата къща! Това беше още едно от нещата, които не можеше да разбере. Да живее открито с нея би било проява на абсолютен идиотизъм, подходящ начин да унищожи каквато и репутация да бе успял да си изгради в закостенялото общество на този град. Но сякаш не го беше грижа за това!

А тя беше отказала! Тя, сама жена, без пари, без семейство, без приятели, която дори не знаеше как да разговаря, да върви и да разсъждава като жена от средата на деветнадесети век, му беше отказала да се грижи за нея. Беше му хвърлила предложението обратно в лицето, решена да се справи сама. Сама!

Нейният отказ го беше вбесил. Беше го накарал да пожелае да сломи съпротивата ѝ, да я застави да се подчини, също като необязден кон, да я принуди да реши, че няма по-важно нещо от това да е в неговата къща, в неговото легло.

Разбира се, тайната беше в това да не ѝ остави избор. Той съзря майка му да обикаля клиентите и да проверява дали всеки е намерил жената, за която е дошъл и дали е доволен от нея. С решителна усмивка Трей се отправи към нея.

Половин час по-късно Лизет Лавенд откри Чарли в кухнята. Младата жена си почиваше от свиренето и от умоляващите клиенти с тяхното: „Ела горе само веднъж! Ще те накарам да се чувстваш добре, обещавам.“

Лизет наля по чаша от най-хубавото вино и седна до Чарли. Вгледа се в младата жена, която беше подействала така особено на сина ѝ. Не можеше да си припомни кога за последен път го е виждала толкова възбуден от някоя жена.

— Трей помоли да те уволня, скъпа — наблюдаваше внимателно реакцията на Чарли.

Чарли се вцепени, чашата ѝ се спря на половината път към устата.

— Ще го направите ли? — изражението на лицето ѝ подсказа на Лизет, че чувствата ѝ са застинали в очакване, колебаещи се между страха и яростта.

— Интересен въпрос. По-скоро очаквах нещо от рода на: „Как смее!“

— Имам чувството, че вашият син би се решил на много неща, само за да постигне своето.

Лизет се разсмя дълбоко и гърлено.

— Колко добре го познаваш вече, скъпа моя! Разбира се, че би се решил. И знаеш ли, обикновено го прави. Искам да кажа, постига своето.

— Но невинаги — Чарли остави чашата вино върху блестящата порцеланова повърхност на масата. — Ще ме уволните ли?

— Не съм сигурна — отвърна Лизет. — Знаеш ли защо иска да го направя? Той не пожела да ми каже.

— О, да, зная. Така ще може да ме притежава. Изглежда не разбира, че не мога да бъда притежавана, да бъда закупена на търг като някой от робите му.

— Разбира се, че не го осъзнава. Естествено, че не може да те притежава.

— Защо вие го проумявате, а той не може?

— Той е мъж, Чарли, при това не особено наблюдателен, поне в случаите, когато истината не му отърва — Лизет се възхищаваше от момичето. Казваше си, че може би най-накрая синът ѝ си е намерил майстора. И в тази игра на нея ѝ беше даден коз. Тя се колебаеше как

най-добре да го изиграе, така че накрая всички да спечелят. — Какво ще правиш, ако те уволня?

Отговорът, който последва беше непосредствен и решителен.

— Ще си намеря друга работа.

— Трудно, но разбира се, не невъзможно, особено с уникалните ти таланти.

— Благодаря.

— Няма защо — Лизет се изправи. — А сега, може би е най-добре да се върнем при нашите клиенти. Ще обмисля молбата на сина ми и ще те уведомя.

Най-накрая Лизет реши, че ще бъде много по-интересно, ако се държи настрана и наблюдава представлението, което двамата млади бяха твърдо решени да устроят. Тя не уволни Чарли.

Нямаше нужда да го прави. Преди последният от клиентите да бе изчезнал нагоре по стълбите или да се бе отправил със залитане към дома си, Чарли си подаде оставката. И го направи пред Трей.

— Много добре — рече той още преди да беше завършила. — Радвам се, че реши да не се инатиш повече. Да вървим — понечи да я хване за ръката, но тя го отблъсна и попита с невинна усмивка:

— Да вървим? Къде ще вървим?

— У дома — отвърна той и направи знак на Джейкъб да му донесе палтото и шапката.

Младата жена се престори, че не го чува, и се извърна към Лизет.

— Съжалявам, че ви напускам по този начин и се надявам, че няма да ме помислите за неблагодарна. Помогнахте ми в момент, когато нямаше къде да отида, и аз никога няма да забравя това. Но няма да е честно от моя страна да ви карам да избирате между мен и собствения си син. За всички ще бъде най-добре, ако си отида. Ще го направя още утре сутринта.

— Разбирам те, скъпа — рече Лизет и взе ръката ѝ. — Но къде ще отидеш?

— Предложиха ми друга работа — тя се усмихна на Лизет и последната ѝ отвърна. Тази усмивка беше определено затворническа, от онези, които си разменят само две жени съзаклятнички. Преди Трей

да успее да изрече и дума, Чарли се извърна и изтича нагоре по стълбите.

Точно когато затвори вратата на спалнята си и се наведе, за да събуе тесните копринени пантофки, вратата отново се отвори и той застана на прага. Беше толкова прекрасен в яда си, че на Чарли ѝ се искаше да се хвърли в прегръдките му и да преживее отново щастието, което бяха изпитали следобеда.

Докато се наслаждаваше на тази мисъл, той прекоси стаята, сграбчи я и я целуна така, че тя се задъха, потръпна и го пожела още по-силно. Преди да успее да се възпре, отвръщаше на целувката му.

Ръцете му се плъзнаха по гладкия ѝ, топъл гръб и сякаш стопиха кожата, както съпротивата ѝ... Тя се отдръпна.

— Не — изрече тихо. — Не, Трей.

— Ти ме желаеш. Не можеш да го отречеш. Чувствам го в топлината на кожата ти, в мекотата на устните. Искаш ме, Шарлот.

— Разбира се, че те искам — тя се отдръпна още по-назад, опитвайки се да създаде безопасно разстояние помежду им. — Какво общо има това с всичко останало?

Той я наблюдаваше объркан.

— Няма никакво значение, че те желая — продължи тя. — Искам да ям фонданов сладолед с плодове всеки ден от живота си. Искам отново да започна да пуша. Искам да лежа на някой плаж под тропическото слънце и да се пека, докато придобия цвета на тиково дърво. Но няма да направя нито едно от тези неща, защото колкото и добре да се чувствам в момента, те определено са вредни за мен. По същата причина няма повторно да легна с тебе. Ти си вреден за мене, Трей Лавенд. Ти объркваш ума ми така, че не мога да мисля. Караш ме да забравям кое е важно. Караш ме да губя контрол.

Той отново я притегли към себе си и ухапа ухото ѝ.

— Загуби контрол, Шарлот. Загуби го заради мене.

— Не! — тя се изтръгна от ръцете му, отиде до камината и се загледа в огъня. — През последната седмица прекалено много губих контрол. Време е отново да се взема в ръце.

— Но защо се отказваш от една добра работа?

— Вече ти казах. Получих друга.

Той се подсмихна.

— Кой би ти предложил работа? Какво би могла да вършиш?

Тя се обърна и го погледна в лицето.

— Преценката ти за мене е затрогваща. Слава богу, че мистър Соваж ми има по-голямо доверие.

— Соваж! Реми Соваж? Какво е направил този негодник?

— Предложи ми да работя като певица на един от неговите речни кораби и аз приех.

— Невъзможно. Няма да го позволя.

— Крайно време е да се отървеш от този твой гаден навик да казваш на хората, над които нямаш никаква власт, какво да вършат и какво — не. Сигурно се чувстваш отвратително безпомощен, когато те все пак го направят.

— Защо искаш да работиш за него? — в гласа му звучеше почти умолителна нотка.

— Защото той се различава от тебе — каза го, колкото беше възможно най-невинно — И от майка ти.

— Не! — гласът му се извиси във вик. Прекрачи към нея, сграбчи я и я заблъска, докато гърбът ѝ се опря в стената. — Не — повтори. Сега гласът му беше много тих, но при това заплашителен и вибрираше от решителност. — Няма да работиш за Реми Соваж, нито за майка ми, нито за когото и да било. Идваш с мен вкъщи. Ти си моя.

Отново я целуна решително, почти безмилостно. Целувката му беше настоятелна, от нея сякаш извираше повик за притежание. Една целувка, която тя желаше, за която копнееше. Една целувка, на която отговори.

Докато поглъщаше устата ѝ, дясната му ръка, толкова решителна, колкото и устните му, умело се промъкна под деколтето на роклята и докосна гърдите ѝ, не толкова нежно, но, боже, толкова възбуждащо. Когато устните му изоставиха нейните и се отправиха надолу към разголеното зърно, Чарли възкликна от удоволствие.

— Видя ли — промърмори той, като вдигна глава от розовата пъпка само за да ѝ се усмихне. — Моя си.

Думите му подействаха като леден душ върху разпалените ѝ страсти.

— Не, Трей, не съм твоя. Разбра ли го? Не принадлежа никому и никой няма да ме притежава. Никой, освен мен, не определя как да живея.

— Шарлот — изрече тихо той и я притегли към себе си.

Чарли си пое дълбоко въздух, сетне с непоколебим глас изрече:

— Трябва да те предупредя, че ако възнамеряваш да ме изнасилиш, ще те спра.

Да я изнасили! Никога през живота си не беше имал жена, която да не изгаря от желание да го докосне. А тя изпитваше такова желание. Сигурен бе. Усещаше го във всеки неин дъх, в потръпването на плътта ѝ под устните му. Загледа се в нея.

— Зная как да те спра — продължи тя — и ти обещавам, че адски ще боли.

Трей се изправи.

— Сериозно се съмнявам, че можеш да ме спреш, Шарлот, но никога не ми се е налагало да насилвам жена. Нямам намерение да започвам сега.

— Радвам се, защото последствията нямаше да ти харесат.

Младият мъж се извърна и се запрепъва към вратата. Всеки мускул, който само до преди миг бе потръпвал от страст към нея, сега вибрираше от ярост. Точно преди да излезе, той се извърна и я погледна в очите.

— Питам се дали ще харесат на Реми Соваж?

На следващия следобед, за първи път откак Роб Самс бе паднал в Мисисипи, Чарли се чувстваше така, сякаш изцяло и напълно владее положението. Намираше се в ситуация, която ѝ беше позната, в която знаеше, че е господар. Преговаряше за сключване на договор с Реми Соваж.

Оказа се не по-труден противник от дузината управители на клубове, с които се бе препирала. Беше по-малко твърдоглав от добре познатите ѝ изпълнителни директори на звукозаписни компании. Развеселено си помисли, че положението ѝ е завидно. Когато ставаше въпрос да се пеят джазови и блусови мелодии от двадесети век на пасажерите, пътуващи по Мисисипи, само тя в целия град беше готова за това.

Разрешиха спорните въпроси за заплащането, часовете и квартирата ѝ на борда на речния кораб, който пухтеше усърдно по Голямата Кал^[1] от Ню Орлиънз до Висксбърг. Тя дори успя да си

издейства процент от нарастването на бизнеса му, което би могло да бъде отдадено на присъствието ѝ.

— Великолепно — рече, когато Соваж написа условията. — Остава една последна точка.

— Та какво още остана, cher? — запита Реми. — Ти вече ме накара да се съглася на условия, на каквито не би могъл да се надява никой мъж. Сигурно съм замаян от красотата ти.

— Точно това имам предвид. Искам го черно на бяло, че няма да ми създаваш трудности, да се опитваш да ме примамаш в твоята каюта, нито да ме натискаш по ъглите. Накратко, Реми Соваж, този договор ще гласи, че обещавах да не правиш опити да ме прелъстиш.

— О, cher! — извика Реми Соваж и захвърли писалката. — Не си честна, скъпа.

— Това влиза в договора, скъпи — тя изрече последната дума с усмивка. — Една грешка, едно неприлично предложение, дори едно намигване, и на следващата спирка слизам, с двуседмично обезщетение в джоба.

— Хайде, cher, погледни се в огледалото. Никой нормален мъж няма да подпише подобен договор с теб.

— Ти ще го направиш, ако искаш да пея на борда на „Belle Brigitte“ и да те направя още по-богат. Едва ли е необходимо да ти напомням, че за краткото време, през което пях у Лизет Лавенд, нейният бизнес се увеличи трикратно.

Той тикна пурата в устата си, а ръцете — в джобовете на жилетката, докато наклонил стола си на задните му крака, се взираше в нея през полупритворени клепачи.

— Налагаш тежки условия, cher. Никога не съм познавал жена, която толкова да разбира от сделки. Ако не бях видял със собствените си очи колко си страхотна и секси, бих се запитал дали не си преоблечен мъж.

— Думи на типичен викториански мъжкар — измърмори тя и се разсмя на объркания му израз. — Споразумяхме ли се?

Той всмукна дълбоко от пурата, примирително издиха дима и кимна:

— Да, скъпа, споразумяхме се.

— Прекрасно.

Соваж написа продиктуваните от нея условия и постави отдолу подписа си. После ѝ подаде перодръжката.

Тя я натопи в мастилницата, капна голямо черно петно върху хартията, второ, когато се опита да надраска името си под договора, и прокле по не твърде викториански и неподходящ за дама начин.

— Изглежда не умея да боравя с това нещо — каза и бръкна в жълтия си сак. Измъкна черна химикалка, натисна я и написа името си със замах.

Реми посегна към химикалката и я разгледа.

— Хитро — изрече накрая, след като се подписа няколко пъти с нея.

— Никога не съм виждал нещо подобно. Откъде е?

— Улуърт^[2] — изрече тя през смях: много добре знаеше, че няма да я разбере. Изправи се, той я последва.

— И така, cher, добре дошла на борда на „Belle Brigitte“. Първото ти представление започва след... — той погледна часовника, който измъкна от джоба на жилетката — двадесет и две минути.

— Добре, шефе — рече тя и раздруса ръката му по делови начин, който очевидно го учуди толкова, колкото и изискванията ѝ по отношение на договора. — Ще бъда там.

Беше там и изглеждаше великолепно, секси, с една дума — адски привлекателна в една от роклите, които ѝ бе заела Лизет — с разголени рамене, от синьо — виолетов крепдешин, поръбена с гълъбовосива дантела, току-що пристигнала от новата модна къща на Уърт в Париж. В косите си бе закичила две блестящи, черни щраусови пера, които се поклащаха закачливо при всяко нейно движение.

Публиката, също като в дома на Лизет Лавенд, беше поразена — от гласа ѝ, от песните ѝ, от самата нея. Никога не бяха виждали или чували нещо подобно и не можеха да му се наситят. Дори жените тутакси бяха завладени от тази нова сензация, нищо че момичето беше янки и много по-красиво, отколкото им се искаше.

Само двама души в елегантния салон на речния кораб не бяха слисани и то само защото я бяха чували и преди.

Реми Соваж стоеше в един ъгъл, пушеше пура, прекалено доволен от сделката, която беше направил, и се чудеше как би могъл да

я вкара в леглото си, без да наруши техния договор и без тя да го напусне. Колкото и много да я желаше, още повече искаше парите, които щеше да му донесе. Въпреки това...

Трей Лавенд наблюдаваше Чарли от една маса в дъното на големия салон. Беше я подбрал много внимателно, точно защото се намираше в един сумрачен ъгъл и засега му се искаше да остане незабелязан. Но все пак жадуваше да я зърне. Проклинаше се заради това, но не можеше да стои надалеч от нея. Тя беше като опиум, засегнал мозъка му, а друга част от неговата анатомия реагираше на лицето ѝ, на гласа ѝ, на млечнобелите ѝ гърди, изложени на показ от виолетовата рокля по начин, който го караше да се чувства още по-доволен, че се намира в сянка.

Чарли пееше, Реми Соваж пресмяташе бъдещата печалба, а Трей пиеше хубавия френски коняк и се мръщеше, докато корабът плуваше в нощта. Малко след полунощ, когато спряха, за да натоварят дърва за пещите, Трей скочи на брега и нае кон за дългото и удивително самотно обратно пътуване надолу по реката, към Ню Орлиънз.

Чарли го наблюдаваше как се отдалечава. Беше го зърнала в мига, в който бе влязъл в помещението. Сякаш го бе доловила със сетивата си още преди очите ѝ да го открият, макар че не се издаде. И когато си тръгна, без да я заговори, сърцето ѝ се сви. Изпя „Димът влиза в очите ти“ с особена трогателност.

Защо този мъж я привличаше толкова много? Защо се чувстваше по-жива, когато Трей бе в стаята, и в същото време жадуваше той да си тръгне, а после беше съкрушена, когато го направи? Та тя едва го познаваше!

Всъщност бе точно обратното. Помисли си, че вероятно от първия миг, когато го зърна, знае всичко необходимо за него. И това ѝ харесваше. Освен че беше умопомрачително красив, той бе интелигентен, находчив и много мил. Притежаваше подчертано усещане кой е и какво иска. Тя дори се възхищаваше на целенасочеността му в преследването на „Райв Дус“, макар че не беше сигурна, дали това е най-доброто за него. И имаше чувство за хумор, беше склонен да се надсмива над същите абсурдни неща в този свят, на които се подиграваше и тя.

Знаеше също, че е опасен. Всеки мъж, който можеше да я накара да се самозабрави до такава степен, не биваше да бъде допуснат в

живота ѝ, особено сега, когато се нуждаеше от цялата си енергия, за да се оправи в този непознат свят, докато успее да открие начин как да го напусне и да си иде у дома. Беше постъпила правилно като отказа пламенната му покана да се премести в неговия дом. Освен това я беше помолил в момент на възбуда, в опиянение след страстта, която, трябваше да признае, бе изключително драматична. Вероятно сега съжаляваше за предложението си и изпитваше облекчение, че му беше отказала.

Неочаквано се почувства изтощена. Изпя едно последно парче, омайващото „Лято“, след което в големия салон се възцари абсолютна тишина, после се поклони и излезе. Аплодисментите и виковете „Бис!“ я последваха през вратата и по палубата на път към кабината.

Необходими ѝ бяха цели петнадесет минути да се измъкне от роклята, която можеше да се облича само с помощта на прислужница. После се сгромоляса на леглото и потъна в сън, изпълнен с неясни видения на Роб Самс, кална вода и целувки, от които се събуди.

[1] Местно название на река Мисисипи. — Б.пр. ↑

[2] Верига магазини в САЩ и Европа. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два дни по-късно Чарли отново беше в Ню Орлиънз, успешно завършила първото пътуване за Реми Соваж. Успехът ѝ беше съкрушителен и мълвата се разнесе бързо. Билетите за следващото пътуване бяха разпродадени, докато останалите кораби молеха за пътници. Чарли Стюарт беше новата звезда на реката.

Из града се носеха и други слухове за нея. При това първо пътуване няколко господи си бяха съставили погрешно мнение за Чарли, също както първоначално бе направил Трей. Трябваше да им бъде показано, че са на погрешен път. Внимателното убеждаване и хумора бяха достатъчни да отблъснат някои. Но на два пъти ѝ се наложи да прибегне до по-материални начини, за да ги накара да проумеят, че не е за продан. В тези случаи тренировките ѝ по карате се оказаха от полза. Един юмрук на място, добре подложен лакът и се понесоха слухове: Чарли Стюарт не е дама, с която да влизаш в пререкания.

Веднага след като корабът акостира в пристанището, Чарли отиде да посети Лизет. Ако беше разочарована, че не завари Трей в дома на майка му, не го призна, дори и пред себе си.

Двете жени пиеха чай в личната всекидневна на Лизет, просторен салон на горния етаж, обзаведен в бледомораво и светлозелено на фона на бели стени. Мебелировката беше лека и изящна, макар и достатъчно здрава за масивното тяло на Лизет. Беше съчетана с драперии и светъл ориенталски килим, които създаваха очарователен фон за жената, в която Чарли бе започнала да се влюбва.

Разговаряха за работата на Чарли, за реката, за Висксбърг, където младата жена беше прекарала няколко часа, преди корабът да се отправи обратно надолу по реката. Името на Трей се спомена само около дузина пъти.

— Ти си много подходяща за него, Чарли — заключи Лизет, докато отхапваше от една пралина.

— Съмнявам се — отвърна Чарли. — И зная, че той не е подходящ за мен.

Лизет се разсмя с плътния си, гръмлив глас, който издаваше чувствата ѝ.

— Удивително как ние, жените, обичаме да се самозалъгваме. Синът ми ще е най-хубавото, което някога ти се е случвало, Чарли, и мисля, че ти го знаеш.

— Как можеш...

— И си мисля, че точно заради това толкова много се страхуваш от него.

— Не се страхувам от него. Не се страхувам от никого — Чарли остави чаената чаша толкова рязко, че тя издрънча.

— Не? Тогава защо побягваш презглава винаги, когато се появи на половин миля от теб? Приличаш ми на изплашена кошута, която бяга от огромна мечка.

Чарли неволно се усмихна. Лизет се протегна и постави ръка върху нейната.

— Но той не е мечка, Чарли. И всяка жена ще бъде щастлива да го спечели. Той е рядкост, нали знаеш?

— В какъв смисъл?

— Харесва жените. За разлика от повечето мъже, Трей действително ни обича. И още по-важно, той ни уважава. Предполагам, че има някаква връзка с начина, по който беше отгледан — тя отново се разсмя. — Вероятно е трудно да израснеш в публичен дом и да не обичаш жените.

— Трудно е да имаш майка като теб и да не обичаш жените — добави Чарли.

— Е, благодаря ти, скъпа моя, какъв прекрасен комплимент. Искам да кажа, че той не ни мисли за празноглави и не е толкова глупав. Макар че изтръпвам при мисълта, че беше на път да се ожени за точно такова същество.

— Не си харесвала Корин? — Чарли беше удивена.

— В нея нямаше нищо, което да се харесва или да не се харесва. Тя беше просто един хубав, малък папагал, от оня ужасен вид, дето непрекъснато повтаря: „Да, Трей, не, Трей“ и който нашето общество произвежда на бушели^[1]. Обучена в манастир да блести в танците, рисуването и шева и никога да не си помисля за това, което става в

спалнята, дори и когато го върши. Трей щеше да е отегчен до смърт от нея само след шест месеца, но дотогава тя щеше да е бременна и той да е закрепостен за нея.

— Той говори за нея така, като че я е обичал.

— Обичаше представата за нея — подходящото момиче, с подходящи маниери, от подходящо семейство. Честно казано, бях изненадана до смърт, когато баща ѝ се съгласи на женитбата. Години наред беше един от моите клиенти — усмихна се кисело. — Удивително е как мръсните пари загубват миризмата си, когато много се нуждаеш от тях.

Чарли я погледна напрегнато.

— Баща ѝ е още жив, нали?

— Разбира се — тя отново се разсмя. — Жак Дюкло ми дължи няколко хиляди долара. Не мога да му позволя да умре, без да изплати дълга си.

— Жак Дюкло — промърмори Чарли и се замисли. — Моят прапрапра... не, моят прапрапрапрадядо.

— Не те разбрах, скъпа?

— Лизет — този път Чарли остави чашата си много внимателно, — има нещо, което трябва да ти обясня.

— Колко загадъчно звучи.

— Най-меко казано е доста необичайно.

— Добре, обичам мистериите — тя взе чайника. — Още чай?

— Да, ако обичаш. Това ще отнеме известно време.

Същата вечер Чарли посети операта, придружавана от Реми Соваж, след няколко строги напомняния за тяхното споразумение.

Беше научила, че нюорлианците и особено старите креолски семейства, са луди по операта. Самата Чарли изпита вълнение от възбудата, която витаеше във въздуха. Наситеночервен килим беше проснат на банкета, за да предпази роклите на дамите, които пристигаха с карети. И какви само бяха тези рокли! Километри коприна и тюл, акри сатен и дантела, килограми перли, шепи диаманти, смарагди и сапфири. Чарли никога не беше виждала такова очевидно парадиране с богатство, такава оргия на модата, дори и в

приятелките на майка си, издокарани за най-големия благотворителен бал на годината.

Знаеше, че хармонира добре с околните. Лизет ѝ беше заела най-разкошната рокля от морав крепдешин, двойната пола беше поръбена с коприна в наситенорозово. Беше с дълбоко деколте и с разголени рамене. Лизет ѝ беше дала и чифт розови дълги ръкавици от ярешка кожа и ѝ беше показала как да ги наръси с талк, така че да може да ги слага с лекота. Красива диамантена диадема придържаше в косите ѝ двойка пера от бяла чапла с розови краища. Беше поставила малко „Джой“ зад ушите си, благодарна, че не продаде малкото шишенце заедно с другото, с „Пойзън“.

Реми я съпроводи нагоре по застланото с килим стълбище до подковообразния втори балкон, където имаше лежа. Чарли не пропусна да забележи, че много жени я погледнаха през лорнет, след което зашушукаха на кавалерите си. Тя вече бе станала обект на клюки.

Чарли вдигна поглед. Над себе си видя море от черни, кафяви и светлокафяви лица по балкона, запазен за свободните цветнокожи, а още по-нагоре, при „боговете“, тълпи роби. Районът на оркестъра очевидно беше запазен само за мъже. Местата в операта отразяваха класовото различие в нюорлианското общество.

Точно преди газените лампи да изгаснат и представлението да започне, Чарли зърна нещо, което за малко щеше да изпусне. В ложата, срещуположна на тази на Реми, Трей Лавенд въведе една красива, млада жена в бяла рокля и с рози в русите къдрици. Възрастна жена, облечена в черна вълнена рокля, ги последва. Трей настани момичето, предложи му програма и се наведе над него с такава загриженост, че Чарли се почувства отвратена. Момичето размаха дантеленото си ветрило пред него и се усмихна превзето. Чарли бе сигурна, че кикотът му ехти в цялата огромна зала.

Тя се обърна към Реми и размаха своето ветрило, екзотична вещ от черна дантела и розова панделка. Той повдигна вежди и я хвана за рамото. Чарли престана да си вее и многозначително загледа ръката му, докато мъжът я отдръпна.

— Виж, скъпа — изрече той и вдигна рамене, — не можеш да ме виниш, ако ще ми хвърляш такива страстни погледи. Дай ми шанс, cher.

Имаше право. Трябва моментално да се овладее. Какво я беше грижа, че Трей Лавенд е решил да съпроводи някаква малка лигла в операта? Тя отново хвърли поглед към отсрещната лежа, точно когато Трей се извърна в нейната посока. Той ѝ се поклони учтиво и само тя усети съдържащата се в жеста подигравка.

Увертюрата започна и Чарли се насили да слуша. За голямо нейно удивление постановката на „Хугенотите“ се оказа една от най-прекрасните, които беше гледала. Гласовете бяха великолепни, оркестрът — изключителен, акустиката — съвършена.

През първия антракт ложата на Реми беше залята от посетители, както мъже, така и жени, които искаха да бъдат представени на най-новата сензация на Ню Орлиънз. Чарли се опита да си внуши, че не е разочарована от отсъствието на Трей. Напълно забрави за него, когато един от посетителите ѝ бе представен като Жак Дюкло.

Едрият мъж с прошарени коси се наведе над ръката ѝ, но очите му бяха втренчени в нейните.

— Удивително — изрече най-накрая. — Днес получих бележка от — спря се за миг... — от един общ приятел, който ми пишеше, че трябва да се срещнем, мис Стюарт. Сега разбирам защо. Вие приличате поразително на най-голямата ми дъщеря. И нейното име е Шарлот.

„Е — помисли си тя — той каза «е». Значи Шарлот все още е жива. Още сега мога да се кача на някой влак за Ню Йорк и да отида да видя собствената си прапрапрабаба, която е умряла почти шестдесет години преди моето раждане. Страхотно!“ Тя го разгледа внимателно. Мъжът, който в този момент ѝ говореше, беше нейният прапрапрапрадядо. Чарли виждаше своя прародител от плът и кръв. Беше зашеметена, когато осъзна, че очите му са със същия оттенък на тюркоаз и разположени под същия ъгъл, както тези на майка ѝ и притежаваше усмивката на баба Шарлот. Мислено благодари на Лизет, че го беше изпратила.

При следващия антракт дойдоха още повече посетители, но все още никаква следа от Трей.

Срещнаха се едва когато операта свърши и Чарли беше поведена надолу по застланото с килим стълбище.

— Мис Стюарт — изрече той и се поклони. — Мога ли да ви представя мадмоазел Фурше?

— Enchante — младата жена кокетно наклони глава на една страна. Имаше глас на скрибуцаща латерна. Чарли беше готова да се хване на бас, че свири лошо на арфа и бродира съвършено.

— Enchante — повтори като папагал Чарли със също тъй глух глас и също така кокетно отметна глава. Трей се закашля, но Чарли знаеше, че прикрива смеха си. Самата тя трябваше да прехапе устните си, за да не се разсмее.

— Е, Лавенд — рече Реми. — Ще те видим ли утре на борда на „Хубавата Бриджит“? Винаги съм знаел, че е по-прекрасна от „Корин“, но не съм очаквал да го признаеш с честите си пътувания.

— Човек винаги трябва да държи под око конкуренцията, Соваж — отвърна той на Реми, но очите му останаха приковани върху Чарли. — Независимо колко малка заплаха представлява — докосна елегантния си копринен цилиндър и поведе префърцунената мадмоазел Фурше навън.

Чарли се завърна в каютата си на „Хубавата Бриджит“ и цяла нощ удря с юмруци възглавницата.

На следващия ден следобед, точно в четири часа, „Хубавата Бриджит“ за пореден път се отдели от пристана на Ню Орлиънз, изригвайки кълба дим, сред пронизително пицчене на свирката. И за пореден път тази вечер, докато Чарли седеше пред пианото в украсения с брокат и варак салон, Трей Лавенд пиеше коняк в ъгъла, наблюдаваше и слушаше. Отново слезе на първата спирка и отново Чарли усети огромно разочарование.

През последните няколко дни ѝ беше липсвал повече, отколкото смяташе, че е възможно. Имаше толкова много въпроси, които искаше да му зададе за този непознат свят, в който се намираше. Той беше единственият човек, който би разбрал любопитството ѝ, липсата на познания, чувството на неловкост, когато направеше някоя погрешна стъпка само защото не разбираше правилата на тази епоха.

Тя изпя последната песен и уморено се отправи към каютата си. Но там я очакваше изненада.

— Ау! — подскочи с вик младото, чернокожо момиче, когато Чарли отвори вратата. — Съжалявам, мис, изплашихте ме.

— Коя си ти? Какво... Почакай, аз те познавам, ти си...

— Доли, мис — изрече момичето с реверанс.
— Робинята. От търга. Трей те купи.
— Да, мис — още един реверанс.
— Но какво правиш тук? Да не би да си избягала?
Очите на момичето се разшириха.
— О, не, мис. Никога не бих го направила. Мастър Лавенд, той ме изпрати.
— Защо? Да ме следиш?
— Не, мис — момичето изглеждаше изплашено до смърт.
— Не бих се учудила. Трей е със странни схващания какво има право да знае за мене и какво не. Защо иначе би те изпратил тук?
— Защото... ох, ето, мис. Той рече да ви дам това — тя бръкна в джоба на блестящата си от чистота сива пола и подаде на Чарли една бележка, сетне приклепна в нов реверанс.
— Престани да правиш това — изрече Чарли, докато отваряше сгънатото писмо.
— Кое, мис?
— Да подскачаш нагоре — надолу като човече на пружинка. Не е нужно да ми се покланяш. Не е нужно да се покланяш на когото и да било.
— Да, мис — прошепна изплашено момичето и начена нов реверанс, спря се и почти изгуби равновесие.
Чарли разгъна бележката.

„Скъпа моя мис Стюарт,
Дойде ми на ум, че нямаш прислужница, която да ти помага. От разказите ти за «модерните» дрехи, разбрах, че роклите, които майка ми ти заема, не са точно това, на което си привикнала. От личен опит зная, че събличането и обличането им изисква доста усилия. Доли ще ти помага, а също ще се грижи и за всичко останало, от което имаш нужда. Считай я за твоя собственост, един подарък от почитател.

Твой най-покорен слуга: Трей Лавенд“

Считай я за своя собственост! Чарли смачка бележката и я запрати в ъгъла. Как се осмеляваше! Та той всъщност ѝ даваше един роб! След като знаеше какви чувства изпитва към цялата система и по-специално към покупката на това момиче, той ѝ подаряваше друго човешко същество, да го притежава, да го управлява, както диктуват хрумванията ѝ! Нямахме да приеме това!

Разгневено взе обратно бележката, изглади гънките и я тикна на момичето.

— Доли, чела ли си това? — най-накрая успя да зададе въпроса. Гласът ѝ беше твърд като стомана.

— Не, мис. Не мога да чета.

— Е, тук пише, че сега си моя.

— Да, мис, така каза и мистър Лавенд.

— Добре. Ти си свободна.

— Мис? — момичето изглеждаше напълно объркано.

— Свободна си. Аз те освобождавам.

— О, не можете да направите това, мис.

— Разбира се, че мога. Тук пише, че си моя робиня, моя собственост. Това означава, че мога да правя с теб каквото си пожелаея, нали така?

— Точно така, мис, но...

— Е, добре, аз решавам да те освободя.

В големите, шоколадовокафяви очи на момичето се появиха сълзи. То си пое дъх на пресекулки и повтори:

— Не можете, мис.

— Защо не? Не искаш ли да си свободна?

— Да, мис — едва доловимо прошепна Доли. — Желая го повече от всичко на света. Но не е възможно. Така казва законът.

— Законът? Не разбирам.

— Предполагам, че не ви е ясно, защото сте от Севера. Чувам, че нещата там са различни. Но тук, в Луизиана, е много трудно един роб да бъде освободен, мис. Понякога отнема години и куп пари. Разбирате ли, хората се страхуват от нас. И законът стана много по-строг през последните няколко години, вече почти никой не може да бъде освободен. Морис, икономът на мистър Лавенд, беше освободен миналата година и той казва, че на господаря са били необходими пет години и хиляди долари, за да го постигне. Твърди още, че много хора

са били разярени на господаря, когато най-накрая успял. Сега мистър Лавенд работи за освобождаването на Марджи, неговата готвачка, но ще мине много време, преди това да стане — тя подсмръкна. — Ще бъда старица, когато дойде моят ред — изрече, докато избърсваше сълзите с опакото на ръката си. — Сега, ако се обърнете, мис, ще ви освободя от тази рокля.

Смаяна, Чарли се подчини и сръчните пръсти на Доли бързо разкопчаха дългата редица миниатюрни кукички, които се проточваха почти по целия гръб на роклята и с които беше невъзможно да се справиш сам.

Пет години. Хиляди долари. Трей беше изразходвал много време и пари, за да освободи един роб, при това заплашен от неодобрението на своите приятели и съседи. И се готвеше да го направи отново.

Припомни си как го бе наругала в деня, когато купи Доли, колко сурово го бе съдила за това, че се сдобива с роб. Искаше ѝ се да му се извини. Но с изключение на тайнствените думи от миналата вечер, изречени на стълбището в операта, той очевидно не възнамеряваше да ѝ проговори отново. Може би просто щеше да си седи в ъгъла и да я гледа вечно. Единственият възможен изход в момента беше да приеме този неочакван подарък и да бъде колкото е възможно по-мила към Доли.

— Сигурна ли си, че не те е накарал да ме следиш и да му докладваш какво правя и с кого го правя? — искаше ѝ се да не стои по камизола и фуста, докато не изясни на чия страна е момичето.

— Да, мис — рече Доли и се изправи. — Дори да го беше казал, нямаше да го направя.

Така, момичето бе с характер. Това беше добре. Чарли ѝ вярваше. И колкото и неочаквано да бе появяването му, сега, когато беше вече тук, тя осъзна, че всъщност се е нуждаела от прислужница. Нещо повече, имаше нужда от приятелка.

— Добре, Доли. Оставаш. Но чуй моите правила. Името ми не е мис, а Чарли.

— О, мис. Не мога...

Чарли вдигна ръка.

— Както казваше баща ми, правилата са си правила и това е едно от моите. И никакви реверанси. Не съм повече от тебе и не искам

никога да забравяш това. Също така, независимо че си робиня, докато работиш за мен, ще получаваш заплата. Съгласна?

— О, мис! — Доли си пое дъх, после се поправи. — Искях да кажа... Чарли.

— Видя ли, че не е толкова страшно? — тя й се усмихна и Доли отвърна срамежливо.

— Не, ми... Чарли — после и двете се разсмяха.

— Добре. Не зная каква е справедливата заплата за една прислужница, но ще разбера. Какво ще правиш с парите си, е лично твоя работа, но предлагам да спестяваш поне част от тях. Ще са ти необходими, когато измислим начин да те освободим.

— Свободна? Но...

— Трябва да има някакъв начин, Доли. Ще го открием заедно. Разбира се, ако го искаш.

Доли се изпъна и погледна Чарли право в очите.

— Искам.

— Добре — повтори младата жена. — Споразумяхме се.

[1] Американска мярка за обем = 36 л. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Това е абсурдно!“ — мислеше си Трей, докато крачеше по „Рампърт стрийт“ на път за дома. Тази мания за Чарли Стюарт започваше да го ядосва. Не спеше добре. Бизнесът му страдаше. И подаряваше малко състояние на най-свирепия си конкурент, за да пътува с проклетия му кораб нагоре — надолу по реката, само и само да седи в сянката и да наблюдава Чарли.

Опита се да не я вижда, но това само влоши нещата. Стоеше си въщи и си я представяше: чуваше гърления глас, долавяше упоиващия ѝ парфюм, усещаше мекотата на устните ѝ. Желаше я повече от всякога.

Това, че я зърна в операта, облегната на ръката на онова копеле Соваж, също не помогна. Майка му беше подсказала, че Чарли ще бъде там, самата тя изглеждаше доста завладяна от мис Шарлот Стюарт. Беше решил да използва Сюзън Фурше, за да я избие от ума си, припомняйки си всичко, което искаше от една жена и което Чарли Стюарт не притежаваше. А пред нея Сюзън изглеждаше като празноглава порцеланова кукла.

Но това не беше най-лошото. Току-що бе посетил любовницата си квартиронка — Жустин — за първи път, след като се бе любил с Чарли. Преследван от голямата си страст към последната, той влезе в спретнатата къщичка, където винаги го очакваше радушен прием, само за да се измъкне половин час по-късно след няколко непорочни целувки. Тъмнооката красавица със златиста кожа, която в миналото винаги го беше задоволявала по всякакъв възможен начин, сякаш вече не събуждаше никакъв интерес у него.

Не можеше да вини Жустин, че му се сърди. Докато крачеше по „Думейн“ към Френския квартал, бе не по-малко вбесен. Пренебрегна двама близки приятели, които преминаха само на няколко крачки от него и го изгледаха обидено.

Не желаше Жустин. Не искаше нито едно от момичетата от къщата на майка си, всяко от които би било безкрайно щастливо да го

има. Съвсем определено не искаше Сюзън Фурше. Не желаше нито една жена, с изключение на тази, която очевидно не го искаше.

Само че истината бе друга. Чарли го желаше. Беше го признала, но дори и да не беше, той го долавяше в докосването ѝ, виждаше го в очите ѝ, чувстваше го в гласа ѝ. Заедно бяха страхотни. Заедно вършеха чудеса, такива чудеса, каквито никога не беше преживявал с Жустин или с някоя друга жена. Опита се да си го обясни, докато поемаше чашата кафе, която един уличен продавач му наля. Все още замислен за своето загадъчно момиче янки, той я изгълта на един дъх и изгори гърлото си. Тя определено не беше най-ослепителната красавица, с която се беше любил, макар че боготвореше това, което виждаше: неблагопристойно късата коса, дръзката усмивка, страстните погледи, докато пееше или когато я любеше. Беше абсолютно невъзможна, но по един начин, който го разсмиваше, след като веднъж беше преодолял шока от поведението и от думите ѝ, от песните ѝ. И от начина, по който ги изпълняваше.

Тя определено възбуждаше любопитството му. Сега вече вярваше (колкото и невероятно да беше), че тя действително е това, което твърди — жена от сто тридесет и пет години в бъдещето. Жадуваше да ѝ зададе въпроси за откритията, които му беше описала: карети с мотори, подводни лодки, летящи машини, за постройките, които каза, че един ден ще бъдат издигнати в Ню Орлиънз, за филмите, които да се движат и говорят, за светлините, които се запалваха с едно натискане на бутон и оставаха да светят, докато не ги изключиш, както и изобретение, наречено телефон, предназначено да разговаряш с някого в другия край на града или на страната. Спря рязко и една жена замалко не се блъсна в него. Той отстъпи в страни и ѝ се поклони разсеяно, после се огледа наоколо като се питаше какво ли е да живееш в такъв свят с коли, които реват по улиците, с цветни светлини по витрините и с жени, които се разхождат наоколо, облечени в прилепнали панталони. Любопитно би било да ги види. Тази мисъл го накара да се усмихне.

Но тя също му бе разказала и за войната, която предстоеше много скоро, и за опустошенията, които щеше да причини на Юга. Въпреки нежеланието му, не беше трудно да го повярва. Аболиционистите от Севера нямаше да мирясат, докато не освободят и

последния роб, а земевладелците от Юга нямаше да се откажат от правата си, докато не измрат до един.

Беше му разказала също и други неща за големите социални промени, които предстояха: жени, които гласуват и работят мъжка работа, мъже, които се грижат за бебета, мъже и жени, които живеят открито и свободно, без да са сключили брак.

По дяволите всичко! Какво искаше тази жена и защо толкова се инатеше? Какво трябваше да направи, за да я придума да се върне в леглото му и в дома му? Защото сега си даваше сметка, че я иска точно там. Искаше я не само за през нощта, а и на сутринта, на масата за закуска и следобеда, облегната на ръката му, докато се разхождат из „Вьо Каре“, а и вечерта в ложата на операта, за да се смее заедно с него по време на късната вечеря, за да поделят впечатленията си от всичко. А освен това искаше да я обладае отново, но в меко, пухено легло и зад брокатени завеси, достойни за нейната топлина и красота, не върху тясна, тапицирана скамейка. Искаше я в леглото си, да му отвърща така откровено и ласкаво, както онзи следобед в кабинета му, да се отвори за него със същото нетърпение, да го приеме със същата страст. Искаше да докосва, да вкусва и да целува всеки сантиметър от прекрасното мускуесто тяло, толкова меко и така удивително стегнато под неговото, толкова отстъпчиво и същевременно силно, така женствено и толкова уверено. Докато бродеше из улиците, тялото му потрепваше от спомените за нея. Опасяваше се, че явната му необходимост от нея започва да му пречи.

Изкачи се на кея и се загледа мрачно в „Belle Brigitte“, привързана за пристана сред дългата редица блестящи и бели параходи. Беше пристигнала миналата нощ и щеше да се отпрати обратно нагоре по реката след няколко часа.

Заби бастуна си в тревата на кея с такава сила, че дървото едва не се прекърши. По дяволите! Когато отплува, той щеше да е на борда ѝ.

Когато малко след отпътуването им от пристанището на Ню Орлиънз, Чарли не откри Треј сред гостите в салона, тя се почувства разочарована, всъщност много повече, отколкото би ѝ се искало. С това пътуванията, на които не се беше появявал, ставаха две. Може би

никога вече нямаше да дойде. Може би вече не го беше грижа. Тази вечер изпълнението ѝ беше лишено от обичайния си блясък.

Когато свърши, тя бавно се отправи към каютата, леко изтощена и със слабо главоболие, но не стигна до нея.

Трей стоеше облегнат на парапета и наблюдаваше водата, която сияеше под лунната светлина. В едната си ръка държеше дълга пура. Тънката струйка синкав дим, която се виеше нагоре, понесена от студения вятър, беше едва видима. Когато го зърна, Чарли притаи дъх, а той се обърна с лице към нея.

— Мислех, че те няма — тя придърпа ефирния шал по-плътено около раменете си.

— Отначало няхах такова намерение — отвърна той с печална усмивка. Гласът му беше мек като нощния въздух, като капка от Мисисипи върху пламналата ѝ кожа. — Но установих, че съм безкрайно любопитен да науча нещо повече за бъдещето.

— О!

Нима това беше единствената причина, поради която беше дошъл? Не ѝ се искаше да е така.

— Ще се поразходиш ли с мен?

— Разбира се — отвърна тя, като се опитваше гласът ѝ да прозвучи безразлично в противовес с чувствата, които изпитваше. Отправи се към него, а Трей я хвана под ръка. Незнайно защо, младата жена се почувства на топло ѝ сигурно място. По кожата ѝ полазиха мравки. „Мили боже — помисли си тя, — не трябваше да го оставям да ме докосне.“ Опита се да измъкне ръката си, но той я задържа здраво, притискаше я внимателно с лакътя към тялото си.

Закрачиха по палубата. Когато минаваха под висящите фенери, чертите му ту ставаха ясни, ту изчезваха в сянката. Тя с огромно удоволствие наблюдаваше играта на светлината върху лицето му.

Трей ѝ се усмихна и тя извърна поглед. Реагираше на този мъж като някоя изчервяваща се пубертетка. Само дето не риеше с крак в пода и не си пъхаше пръста в устата.

— Благодаря ти за Доли — неловко промълви тя, за да наруши мълчанието.

— Трябваше да направя нещо с нея. Ергенското ми домакинство не се нуждае от младо момиче, а знаех, че ще бъдеш мила с нея.

— Знаеше също, че ще ме накараш да побеснея от ярост за това, че притежавам роб.

— Да, но съм сигурен, че ще го преодолееш.

Вдигна поглед към него, разгневена, задето той вече я познава толкова добре. Да, определено не ѝ беше приятно. Погледна към водата и към далечния бряг, който се плъзгаше в мрака.

— Защо не ми разказа за законите на робството? Затова колко трудно е да се освободи един роб?

Той се подсмихна.

— Предполагам, че бих могъл да ти отговоря така, че да изляза по-благороден, отколкото съм. Но всъщност въобще не ми е хрумвало, че не знаеш.

— Е, това поне беше честно казано — изрече тя и тихо се засмя. До слуха им долетя откъс от някаква мелодия. — Както и да е, Доли ми харесва. Когато я видях за първи път, приличаше на изплашено зайче. Но сега, когато знае, че няма да бъде продадена за полска работа, вече се чувства добре. В действителност е много интелигентна. И ти беше прав по отношение на тези глупави дрехи — продължи тя, — с дузините кукички и копченца, връзчици и с пластовете долно облекло — направо е невъзможно да се измъкнеш от тях без чужда помощ.

Шалът ѝ се изплъзна и той се наведе да го вдигне. Когато го загърна около голите ѝ рамене, ръцете му останаха там.

— Не приличат на чудесния панталон, простата риза и на онези почти незабележими парчета дантела, които обичаш да си поставяш под тях, нали?

— Ъ, не! — искаше ѝ се той да отдръпне ръцете си, за да може да диша... и въпреки това се надяваше, че няма да го стори.

— Тя знае ли за теб?

— Доли? Не още, но се готвя да ѝ кажа. Веднага, когато се убедя, че мога да я накарам да ми повярва. Много трудно е през цялото време да заобикаляш темата, а и тя вече ме мисли за доста странна. Вероятно ще се почувства облекчена, ако получи някакво обяснение.

Той се усмихна.

— Вероятно. Иначе е невъзможно да бъдеш разбрана.

Тя се присъедини към смеха му.

— След като вече знаеш истината, означава ли това, че си започнал да ме разбираш?

— Не съм идиот, за да твърдя подобно нещо.

— Добре. Надявам се, че нямаш нищо против, но аз вече разказах на Лизет.

— Казала си на майка ми? Тя повярва ли ти?

— Да. За разлика от тебе, тя ми повярва веднага. Всъщност просто кимна и рече: „Е, това обяснява всичко.“

Той се разсмя.

— Моята майка е една невероятна жена.

— Да, прав си — тя въздъхна и придърпа шала по-плътно, макар че вече не изпитваше студ. Вдигна очи към небето. Луната очертаваше сребриста пътека върху водата. — Красива е — промърмори.

— Да — съгласи се Трей, но не гледаше луната.

— Този начин на пътуване е така прекрасен, толкова бавен и спокоен.

— Бавен? Засега това е най-бързият начин да пътуваш нагоре по реката.

Тя се изкиска.

— Е, изглежда бавен, когато си свикнал да скочиш в самолета и да излетиш за Париж, за Лос Анжелис или дори за Поудънк. Отне ми само четири часа да стигна от Ню Йорк до тук.

Той бавно поклати глава.

— Ще трябва да си много внимателна с това, което ми разказваш за твоето свръхестествено бъдеще.

— Защо?

— Защото след като веднъж реших да ти повярвам, а на практика всичко, което разказваш е невероятно, ще се наложи да приема всичко за чиста монета. Ако ми кажеш, че си летяла до Луната и обратно, ще ти повярвам.

Тя се разсмя.

— Ние го направихме.

— Кое?

— Летяхме до Луната и обратно. През 1969 година.

При тези думи той се разсмя високо.

— Чувал съм израза „на Луната“ и си мислех, че е чиста фантазия.

— Не, наистина го направихме. Искам да кажа, ще го направим. Трима мъже ще стигнат до там с космически кораб, ще се прилунят, ще

се поразходят, ще забият вимпел, ще направят няколко салта и отново ще се върнат на земята. През тази нощ ще има пълнолуние, както сега, и милиони хора ще наблюдават събитието по телевизията.

Трей вдигна поглед към сребърния кръг в тъмното небе и поклати глава. После се изкикоти.

— Не мислиш ли, че това до голяма степен отнема романтиката ѝ?

Тя се присъедини към смеха му.

— Може би си прав. Винаги съм обичала пълнолунието. — И — приведе се и тя разбра, че се готви да я целуне. Знаеше също, че трябва да го възпре, защото щеше да е ужасно трудно да го направи след една целувка. Все пак не предприе нищо. Точно в този момент жадуваше за милувките му.

Целувката му беше нежна като лунната светлина върху водата, деликатна като дима от пурата му, понесен от вятъра, като гласа му, когато произнесе името ѝ: „Шарлот.“ После я целуна по-силно, но не настойчиво. Сега настойчиво бе тялото на Чарли.

Ръцете ѝ обгърнаха шията му, забравен, шалът падна на палубата. Той захвърли пурата в реката и притисна младата жена до парапета, Чарли се изви назад. Харесваше ѝ да е на ръба на опасността, а също и чувството на сигурност, което изпитваше в прегръдките му. Той никога няма да позволи да ѝ се случи нещо лошо.

Тази мисъл я зашемети. Как беше възможно да се чувства в безопасност с Трей Лавенд? Той беше всичко друго, но не и безопасен. Инстинктивно го беше разбрала още от самото начало. Но сега истината просветна със заслепяваща яснота. Докато я целуваше страстно, тя разбра защо се страхува от него.

Трей беше опасен, защото събуждаше в нея желание да остане в миналото. А тя искаше да си отиде у дома!

— Трей — Чарли леко го отблъсна, но устните му отново плениха нейните и тя за миг забрави какво се готвеше да каже, докато пръстите му се вплетоха в късите ѝ къдрици, галейки скалпа ѝ, за когото не беше и подозирала, че може да бъде ерогенна зона. Опасяваше се, че с Трей дори и ноктите ѝ можеха да бъдат такава зона. Тя простена и отвърна на целувката.

— Чарли, скъпа — наблизко прозвуча глас, провлачен, но изпълнен със стоманени нотки, — работното ти време не е свършило.

Тя се опита да се отдръпне от парапета, но Трей я държеше здраво.

— Върви си, Соваж. Дамата е заета.

— Струва ми се, скъпа — Реми продължи да говори на Чарли, — че в този твой проклет договор записахме да не общуваш с клиентите?

— Пусни ме — прошепна Чарли на Трей, докато се мъчеше да се изправи и да се измъкне от ръцете му.

— Каза, че е за твоя лична защита — продължи Реми, — но изглежда, че не действа достатъчно добре. Освен това ти настояваше, че си в състояние сама да се отбраняваш. Струва ми се, че не можеш. Трябва ли да извикам господина на дуел при изгрев-слънце?

— Да не си посмял! — Чарли насила се изтръгна от прегръдката на Трей. — Напълно съм в състояние да се справя с личните си дела — в момента, когато изрече последните думи, вече съжаляваше.

— Виждам това, cher, но имаш ли нещо против да не го вършиш на моя кораб, докато работиш за мен?

— Виж, Соваж... — започна Трей, но Чарли го прекъсна.

— Млъкни! — изсъска тя и се извърна към Реми. — Съжалявам. Няма да се повтори. — Сетне кокетно сведе глава и изрече: — Господа, лека нощ — наведе се за шала, повдигна полата си и се отдалечи, като настъпи фустата си само веднъж и то съвсем малко.

Двамата мъже се вторачиха един в друг с яростни погледи. Трей извади нова пура, запали я, сетне с неохота предложи една на Реми. Той я прие и двамата замълчаха, обвити в плътния аромат на хубав тютюн, докато се уталожат страстите им.

— Мога да ти заповядам да напуснеш кораба ми — рече най-накрая Реми. — Бих могъл да те изхвърля на следващата спирка и да наредя на хората си никога да не те пускат на борда.

— Но няма да го направиш.

— Така ли? Защо?

— Защото разбираш, че това ще е предизвикателство, което ще ме застави да отговоря, а знаеш, че владее шпагата по-добре от тебе, Соваж. Също и пистолета. А ти обичаш живота и искаш да му се наслаждаваш още много години.

— Нима ме наричаш страхливец, Лавенд?

— Не, казвам, че си умен.

Реми го изгледа продължително, после избухна в смях.

— Колко добре ме познаваш, Лавенд. Освен това, ако те убия, никога няма да бъда допуснат до вратата на Лизет, нали?

— Точно така, а очарователната Фелисите ще бъде съкрушена.

— Не мога да позволя това да се случи. Имаш ли някакви други идеи?

— Случайно — да — той пое дълбоко дим от пурата, после го изпусна на тънка струйка и едва когато той напълно се разсея, проговори: — Ти обичаш хазарта, Соваж. Също и аз. Навремето доста сме се забавлявали. Сега ти предлагам още една игра.

Очите на креола светнаха.

— Покер?

— Ако предпочиташ.

— А залозите?

— Мисля, че се досещаш.

Реми също пое дълбоко от пурата и после изрече:

— Чарли?

— Точно. Ако загубиш, тя е моя.

— Не звучи много кавалерски.

— Остави аз да се тревожа кое е справедливо по отношение на Чарли Стюарт.

Реми хвърли поглед към мъжа, който в продължение на години беше негов добронамерен съперник по отношение на бизнеса и жените. От личен опит знаеше, че Трей е добър комарджия. Не беше безразсъден, освен ако не си струваше, и никога не се издаваше.

— А ако спечеля?

— Винаги си имал усет за красивите жени, Соваж, но мисля, че усетът ти за успеха е още по-голям.

— Това е вярно, но с Чарли Стюарт притежавам и двете. Тя се оказа златна мина. Плътено съм заангажиран за седмици напред и всички бързат да похарчат парите си, само за да я чуят как пее.

— Сигурен съм в това. Но ще ти дойде още по-добре, ако вместо една „Хубавата Бриджит“ притежаваш две, нали? — гласът му беше измамно кротък.

— Какво искаш да кажеш?

— „Корин“.

Реми го зяпаше смаяно.

— Ще рискуваш „Корин“? Та тя е твоя флагмански параход и един от най-хубавите съдове по реката. Струва цяло състояние.

— Спечели и тя е твоя.

„Какво, по дяволите, правя?“ — Трей продължаваше да си задава този въпрос, но изглежда не беше в състояние да се спре. — „Това е лудост!“ — крещеше разумът му, но думите продължаваха да излизат. — „Спри!“ — нареди благоразумието, но той само добави:

— „Корин“ срещу Чарли Стюарт. Това е моето предложение. Приеми го или го отхвърли.

Очите на Реми светнаха от алчност.

— Няма да ѝ хареса.

— Остави аз да се безпокоя за това.

Това прекрасно устройваше Реми, той протегна ръка и рече:

— Дадено — и така двамата мъже се споразумяха.

— Карти, господа? — запита Жан Тел. Мъжът в безупречно белия костюм и брокатената жилетка беше добре известен комарджия, който се подвизаваше по речните кораби. Така се случи, че тази нощ той се оказа на борда на „Хубавата Бриджит“. Трей и Реми го бяха упълномощили да поеме ролята на раздаващия картите в тяхната игра. При такъв висок залог една безпристрастна страна изглеждаше най-доброто разрешение против измами. Десет други мъже стояха около масата и наблюдаваха с интерес. Въздухът беше наситен със синкав тютюнев дим.

— Три — изрече Реми, хвърляйки ненужните карти с уверен жест и сияйно се усмихна на Трей.

Тел му даде три карти. Той ги остави с лице към масата.

— Една — гласът на Трей беше равен и съвършено овладян. Не се усмихваше, нито пък се мръщеше. Той беше достатъчно добър играч и не се издаваше, дори когато поемаше лудешки риск да поиска само една карта. Беше опитен комарджия и не се надяваше да получи сервирана кента. Но ето че се беше оказал с деветка, десетка, вале и поп купа в ръка и искаше само една карта. Кой знае защо си бе внушил, че ще получи дамата.

Това беше всичко, от което се нуждаеше, за да притежава Чарли. Дама купа.

Той повдигна едната си вежда, подаде му единствената карта и очаквателно се усмихна.

Тя се плъзна леко по зеленото сукно, Трей дори си въобрази, че чува звука от нейното движение. Докато картата лежеше на масата, той се втренчи в нея.

Видя как Реми вдига своите карти и че трепна едва доловимо, когато ги погледна. Видя и собствената си ръка с безупречен маникюр да се присяга надолу. С един пръст плъзна единствената карта към себе си. „Ако бях по-религиозен, точно сега трябваше да се моля“ — помисли си той и предпазливо я обърна.

Поп каро.

Беше загубил. Загубил бе едновременно „Корин“ и Чарли. Трябваше да се признае за победен.

Тогава чу Реми да въздиша.

— Внуших си, че дама купа ще ми помогне да получа другите три дами — той свали картите си.

Трей видя чифта дами на Реми, който включваше и неговата дама и му се прииска да се разсмее, да запее, да се напие. Когато свали своите карти, забеляза, че ръката му трепери.

— Попове — избута ги напред. После протегна ръка към договора, който лежеше по средата на масата. — Мисля, че спечелих.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше почти четири часа сутринта, когато той почука на вратата на нейната каюта. Знаеше, че не постъпва почтено, но имаше нужда от нея, жадуваше за тялото ѝ. Беше сигурен, че когато тя разбере за играта на покер, ще побеснее от яд. Може би никога повече няма да му проговори.

Когато му отвори вратата, Чарли беше така невероятно възбуждаща, разчорлена, полусъннена и облечена само в прозрачна роба, че той се втурна в малкото помещение, грабна я на ръце, положи я върху леглото и започна да я целува, преди да бе успяла да изрече и дума.

Но тя и не искаше да говори. Отначало помисли, че все още спи, тъй като само преди миг сънуваше, че е в прегръдките му. Едно беше сигурно — ако все още беше сън, тя не искаше да се събужда.

Но не беше сън. Сънят не би запалил огън в нея, когато ръцете му се плъзнаха под коприната на робата и погалиха внезапно пламналото ѝ тяло. Сън не би отнел дъха ѝ само при едно — единствено докосване на устните му до трапчинката между гърдите ѝ. И един сън не би се мъчил така припряно да свали дрехите си, за да остане гол, като самата нея.

Оскъдна светлина се процеждаше през малкия прозорец на каютата, но тя не беше достатъчна за Чарли. Копнееше да го види.

Точно когато ѝ мина тази мисъл, Трей заопипва в джоба на самото си. Сетне драсна клечка кибрит.

— Трябваше да те видя — гласът му беше нисък и напрегнат.

Запали лампата на тоалетната масичка, намали пламъка и постави обратно стъклото. Сетне впи очи в Чарли, тя също го изгледа.

Беше красив. Това беше единственото определение. Без помощта на персонални тренажори беше по-хармонично сложен, от който и да било мъж, тренирал някога в нейния спортен клуб. Очевидно я желаше страстно — най-интимната част от тялото му бе изправена

огромна и твърда. Чарли се възбуди само при вида му. Протегна ръка и леко го докосна.

Той изстена, после трескаво затърси нещо в джоба си. Извади пакетче и го разгъна. Чарли разбра, че това е някакъв вид презерватив. Беше трогната от загрижеността му. Протегна ръка и прошепна:

— Това не ти трябва — мислено благодари на бога за противозачатъчните таблетки.

— Не искам да забременееш, Шарлот.

— Няма. Ще ти обясня по-късно.

— Сигурна ли си?

— Довери ми се.

Сетне забравиха за всичко друго, освен за всепоглъщащата си страст, подхранвана от временната им раздяла. Искяха да гледат, да докосват и да вкусват всяка част от другия. И го правеха.

Той любеше гърдите ѝ, ухажваше корема, възхваляваше дългите ѝ бедра.

Тя докосна с език зърната на гърдите му, трапчинката на пъпа, сетне се спусна по-надолу.

Издигна в култ стъпалата му. Той създаде от хълбоците ѝ параклис. Нито една част от неговото или от нейното тяло не бе пренебрегната. Всяка беше призната за съвършена.

Сетне Трей я докосна между краката, без да престава страстно да я целува. Когато вече ѝ беше невъзможно да издържи, когато усети, че ще избухне, ако той продължи да я докосва по този начин, (а не ѝ се искаше да достига върха без него) Чарли се претърколи, докато се озова отгоре му. Приведе се и целуна най-напред едното му зърно, после другото, сетне се изправи и бавно се плъзна надолу, обгръщайки с тялото си неговата твърдост.

След минути, след секунди или след часове те достигнаха заедно онзи вълшебен връх и нададоха вик, вкопчени един в друг, разтърсвани от безумна страст. После тя бавно затихна и телата им се отпуснаха, жадни за покой.

Чарли беше потресена до дъното на душата си. Какво ѝ беше причинил този мъж? Нещо, далеч надминаващо обикновената страст, ги беше събрало точно сега и то с такава сила. Тя беше прекалено интелигентна и прекалено откровена със себе си, за да се преструва, че

не е така. Опасяваше се, че този мъж се превръща за нея в център на света. Питаше се какво ще прави, ако това се случи.

Припомни си предложението му да се премести в неговата къща. В този момент искаше единствено това. Желаете да споделя дома му, трапезата му, леглото му, да се събужда до него, да седи насреща му по време на закуска, да го разпитва как е прекарал деня. Да лежи в ръцете му през нощта и отново да изпитва това възшебство.

Но същевременно тази мисъл я ужасяваше. Нима ще се откаже от всичко, за което толкова упорито се беше борила да постигне, да каже сбогом на независимостта, която беше извоювала от майка си с цената на много нерви и в която се беше вкопчила с упоритостта на булдог?

Една сълза капна върху гърдите на Трей, където почиваше главата на младата жена. „Не ме наранявай — плачеше сърцето й. — Моля те, не ме наранявай.“

Той почувства сълзата и избърса следващата, преди да се е отронила.

— Не плачи, моя любов. Никога няма да те нараня.

Тя не му отвърна гласно, но отговорът беше: „Страхувам се, че вече го направи.“

Трей я прегърна и я залюля, докато тя заспа.

Утрото преваляше, когато Трей се измъкна от леглото на Чарли. Тя спеше спокойно, на устните й играеше усмивка. Докато я наблюдаваше, младият мъж изпита огромна нежност и съжаление. Беше казал, че никога няма да я нарани. И все пак знаеше, че се готви да направи тъкмо това.

Но не можеше да го предотврати. Толкова се страхуваше, че ще я загуби, че проклетата й независимост ще я изтръгне от живота му. Не, няма връщане назад!

В десет часа почука на вратата на малката каюта на Доли. Младата робиня тъкмо нагласяваше тюрбана си от син американ.

— Върви и опаковай нещата на господарката си. И двете слизат с мен на брега след по-малко от час.

Доли изглеждаше объркана.

— Сър?

— Кажи на мис Стюарт, че тя вече не работи за Реми Соваж. Кажи ѝ, че работи за мен и че отиваме у дома.

Това накара малката робиня да се усмихне. В нейните очи този мъж беше истински спасител.

— Да, сър.

— И още нещо, Доли.

— Сър?

— Кажи ѝ, че ако иска да ме види, ще бъда в моята каюта, номер двадесет и четири.

— Да, сър.

Доли отново направи реверанс и затвори вратата.

Трей знаеше, че бурята скоро ще избухне. Всъщност изминаха само пет минути.

Тя не почука. Блъсна вратата толкова силно, че от дървото се разлетяха тресчици. Дори не си беше направила труда да се облече. Носеше единствено лилавата копринена роба, събличането, на която му бе доставило такова удоволствие миналата нощ. Сега тя беше пристегната в кръста и се влачеше след нея като крилата на разярена гълъбница, разкривайки красивите ѝ мускулести крака. Отгоре на всичко Чарли беше боса. „Трябва да е представлявала страхотна гледка, докато е идвала насам по палубата — помисли си той. — Всъщност изглежда величествена.“ Отново го жила угрисание на съвестта, но то се изпари, когато Чарли изкрещя:

— Как се осмеляваш да даваш нареждания на прислужницата ми?

— Добро утро, моя любов. Изглеждаш прелестна.

— И какво, по дяволите, имаш предвид като казваш, че сега работя за теб? Това определено не е вярно и нямам такова намерение. Ако храниш някакви илюзии само защото се любих с теб снощи, аз...

— О, но ти работиш за мен, моя любов — прекъсна я той. — Ето, погледни — вдигна нейния договор и ѝ го тикна под носа.

— Какво е това?

— Погледни сама.

Тя грабна документа и го разпозна за секунди.

— Това е моят договор с Реми — изрече объркана.

— Умно момиче. Прочети допълнението.

Очите ѝ се плъзнаха надолу по страницата и тя прочете: „Аз, Реми Соваж, предавам без изключение всичките права и задължения, поети от мен с този договор, на Трей Лавенд.“ Датата беше от същия ден.

— Откъде взе това?

— Има ли значение?

— Разбира се, че има.

— Мисля, че не би желала да узнаеш, Чарли.

— Откъде взе това? — листът подскачаше в ръцете ѝ, които трепереха от яд.

Трей сви рамене — бе искал да ѝ спести унижението.

— Спечелих го на покер.

Очакваше тя да избухне, да му наговори обиди, да крещи. Вместо това тя просто го гледаше побесняла и дишаше на пресекулки — беше прекалено ядосана, за да говори. Но пъргавият ѝ ум очевидно работеше усилено зад хвърлящите искри очи.

— Кога? — запита го накрая с леден глас.

„Бях сигурен, че ще попита“ — помисли си той и въздъхна.

— Миналата нощ.

— Миналата нощ. Преди или след?

— Шарлот, моля...

— Преди или след като се люби с мен?

— Преди.

Очакваше Чарли да се нахвърли отгоре му, да издере лицето му с нокти или да заудря с юмруци по гърдите. Но бе изненадан, когато тя изстена и се преви, сякаш някой я беше ударил в стомаха. Приблужи се до нея.

— Не ме докосвай! — изкрещя младата жена още преди да я достигне.

Трей спря като ужилен и смаяно видя как пред очите му Чарли се овладя. Изправи се, затвори очи, пое дълбоко дъх, после много бавно го изпусна. Сетне още веднъж. Когато отново отвори очи, Трей изплашено видя в тях смесица от болка и омраза.

— Сделката е незаконна.

— О, лъжеш се.

— Незаконна е, ако липсва договор — тя огледа документа в ръцете си и Трей реагира точно в момента, когато Чарли понечи да го

скъса. Здраво стисна пръстите ѝ, докато тя изпусна договора.

Той го вдигна.

— Съжалявам, Шарлот, но от четири часа тази сутрин си моя собственост.

— Никой не ме притежава! — сопна се в отговор тя.

— Този договор гласи обратното.

— Тогава заведи дело срещу мен. Вземи адвокат. Закарай ме в съда. Но ако си мислиш, че ще работя за тебе, приятелче, си откачен. Лодка се кара с две гребла. Липсват ти две тухли, за да завършиш стената. Или както би казала прабаба ми Шарлот: „Плънката е изтекла от кнедлите ти.“

Той се разсмя.

— Мисля, че прабаба ти Шарлот би ми харесала.

— Няма да работя за теб, Трей Лавенд. По-скоро ще изгния в затвора — изрече тя с ръце на хълбоците.

— Или ще умреш от глад?

— Ще си намеря друга работа — отметна глава като буен кон.

— Никой няма да те наеме.

— Така си мислеше и преди. Но се оказа, че грешиш.

— Тогава нямах властта да ги спра да го направят. Сега я имам — той скръсти ръце на гърдите си и се облегна върху едно писалище. Уверената му усмивка предизвика у Чарли желание да му зашлеви плесница. — Няма да заведа дело срещу тебе, както предлагаш, но ще съдя всеки един, който се опита да те пренаеме. Повярвай, след като го разберат, много бързо ще установят, че нямат свободни работни места.

— Нима ще направиш това?

— Дори нещо повече, Чарли — той протегна ръка и я погали по бузата, после плъзна пръст надолу към ключицата, проследявайки деколтето на робата ѝ. Ръката му се плъзна през хлабавия отвор и докосна гърдата ѝ. — За да те имам, ще направя нещо повече от това.

Тя се насили да не чувства удоволствието от неговия допир, въоръжи се с ярост и го отблъсна.

— Манипулиращо копеле! — в момента, когато думите се изплъзнаха от устата ѝ, и тя видя изражението на лицето му, разбра, че го е уцелила под пояса. Но беше толкова ядосана и наранена, че не я беше грижа.

Трей сграбчи здраво китката ѝ, причинявайки ѝ болка. Гласът му беше много тих, много рязък и много гневен.

— Не смей да ме наричаш друг път така!

— О, толкова съжалявам. Нека да го кажа с други думи: манипулиращ син на курва!

— Не се държиш както подобава на дама, нали?

— Върви по дяволите! И ме остави на мира!

Той я освободи.

— Колкото и очарователно да намирам сегашното ти одеяние, мисля, че трябва да се преоблечеш. Ще спрем в Натчез след половин час. Един от моите кораби ще пристане там малко преди полунощ и ще ни отведе обратно. Ще си бъдем вкъщи утре следобед.

Тя тръгна към вратата, погледна назад към него и заяви:

— С риска да се повтора, върви по дяволите! — после излезе, като хлопна вратата след себе си.

Чарли не се върна в каютата си. Без да обръща внимание на възмутените погледи на другите пасажери, докато ги отминаваше в прозрачната си роба и босонога, тя се отправи към каютата на собственика. Завари Реми Соваж по нощница. Нахвърли се върху му с тирада, която трая почти десет минути, и не му даде възможност дори да си отвори устата.

Когато най-накрая той успя да се обади, гласът му прозвуча умолително.

— Съжалявам, cher, но двамата с теб нямаме никакъв избор. Той те спечели почтено. Това е дълг на честта. Като джентълмен аз трябва да удържа дадената дума. Не мога да ти позволя да останеш на борда.

— Джентълмен! Ти наричаш себе си така? След като постъпи толкова долно с мен?

Реми сви рамене.

— Ще намеря начин да те получа обратно, скъпа. Може би още една игра...

— Не си прави този труд! — извика Чарли и изскочи стремглаво от кабината.

Завърнала се в нейната каюта, тя се вбеси още повече, когато видя Доли да опакова нещата ѝ в пътната чанта, която беше купила в Ню Орлиънз. За първи път Чарли разбра какво означава да се пръскаш от яд. Каза си, че по някакъв начин трябва да поддържа гнева си. Това

беше единствената ѝ защита срещу болката, която я разкъсваше отвътре.

Тя се беше разкрила пред Трей, беше си позволила да му се довери, беше му повярвала, когато бе обещал, че никога няма да я нарани. А през цялото време той е знаел. Знаел е! Не я обича, а просто иска да я подчини, да я притежава. Исква да е сигурен, че тя ще бъде на негово разположение винаги, когато я пожелае. Докато му омръзне и се насити на тялото ѝ.

Мъката я терзаше, чувстваше, че ѝ се повдига. Но Чарли се обви с мантията на гнева си също като с жилетка срещу куршуми. Жалкият, манипулиращ Трей Лавенд оглавяваше нейния списък на омразни хора, следван непосредствено от Реми Соваж, но тя беше вбесена и от себе си.

— Как можах да се окажа толкова глупава? — оплакваше се младата жена на Доли, докато кръстосваше стаята. — Аз, която съм си изпащала по същия начин с клиентите си! По-добре от всеки друг знам, че един договор може да бъде продаден. За бога, как можах да бъда толкова тъпа, след като винаги съм настоявала за клауза, която не позволява прехвърляне?

Доли сгъна една фуста и вдигна поглед към нея.

— Мастър Лавенд, той е добър човек, Чарли, хубав човек.

— Хубав? Добър? Твоят мистър Лавенд е пълен боклук! — тя помете една зелена кадифена рокля от леглото и седна. — А най-лошото от всичко е, че ме е притиснал в ъгъла. Реми не ми позволява да остана на борда, а не са ми останали почти никакви пари — беше похарчила по-голямата част от първата си печалба за дрехи и други вещи, които ѝ бяха жизнено необходими, плюс куфара, в който да ги носи. Все още не ѝ беше платено за миналата нощ, и дявол да го вземе, щеше да си получи надницата, но тя вероятно няма да стигне дори за обратен билет до Ню Орлиънз, камо ли за издръжка на двете с Доли, докато намери начин да се справи с Трей Лавенд.

Очевидното разрешение беше да си отиде у дома. Трябваше да измисли начин да се върне в Ню Йорк, обратно в бъдещето.

— Майкъл Дж. Фокс^[1], къде си сега, когато се нуждаеш от теб? — промърмори тя.

— Кой? — попита Доли и вдигна поглед от дрехите, които опаковаше.

— Няма значение.

Чарли се изкиска. Може би, когато наистина се завърне, ще напише сценарий. Тази история можеше да струва милиони долари, ако откриеше продуцент, който да не смята, че е прекалено откачена дори за Холивуд.

Тайната на завръщането очевидно се криеше в Ню Орлиънз и имаше нещо общо с реката. Трябваше да започне от там. Добре, ще се върне в Ню Орлиънз с мистър Трей Лавенд. А после ще измисли как отново да го напусне — право в 1993.

[1] Собственик на голяма филмова къща. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато пътуваха обратно към Ню Орлиънз, Чарли и Трей почти не разговаряха. Тя се хранеше в каютата си с Доли, разхождаше се по палубата с Доли и спеше само със заключена врата. Ала наум рецитираше объркани, гневни тиради.

„Няма да позволя да ме манипулират по този начин! — непрекъснато си повтаряше тя. — Няма да разреши да ме измамат, а после да ме управляват и да ми нареждат какво да правя, също като кукла на конците. Достатъчно бях тормозена от майка ми! Сега аз сама съм си господар. И Трей Лавенд да върви по дяволите, ако не му харесва!“

Опита се да състави план за действие. Бедата бе там, че все още знаеше толкова малко за тази чужда страна, наречена „минало“, за да се оправи в нея.

Когато взеха завоя при Джеферсън и първите сгради на Града на полумесеца се появиха на хоризонта, тя все още не си бе изработила определена стратегия.

Стоеше на палубата под лекия ветреца и наблюдаваше града в далечината. Мнозина пътници се разхождаха край нея, бърбеха и се наслаждаваха на гледката, но Чарли се чувстваше напълно изолирана.

Внезапно усети миризмата му. От него се излъчваше типично мъжки аромат на тютюн и одеколон. Видя ръцете му с дълги пръсти да стискат парапета край нея.

— Почти стигнахме — промълви той. Чарли млъкна. — Ще ми проговориш ли отново някога? — стори й се, че в гласа му прозвуча извинителна нотка.

— Вероятно не — отвърна и най-накрая го погледна.

— О! — усмихнато възкликна младият мъж.

— Не разговарям с отвратителни използвачи, които правят любов с мен, след като знаят, че току-що са ми отнели правото на избор как да живея живота си.

— Дори и когато те знаят по-добре от самата тебе какво е най-доброто?

Тя рязко се извърна към него.

— Това е най-арогантното ти изявление. Как се осмеляваш да преценяваш какво е добро за мен?

— Осмелявам се да направя всичко, само и само да си до мен, Шарлот.

Гласът му беше една милувка и за голямо нейно раздразнение тя не остана безразлична.

— Убеди ме — изрече сухо.

Треј извърна поглед към града на хоризонта. Наближаваше залез-слънце, когато светлината беше най-прекрасна. Острият връх на катедралата стърчеше между дърветата на „Джаксън скуеър“ и блестеше под лъчите на залязващото слънце.

— Скоро ще си бъдем у дома — рече той.

Но Чарли не чуваше, погълната от гледката. Взираше се във водата, във вълничките по повърхността, в пяната, която се образуваше покрай борда на кораба.

— Къде беше? — запита тя внезапно.

— Кое?

— Мястото, където ме измъкна от водата. Точно къде се намираше корабът?

Той се огледа, като преценяваше разстоянието от брега и се опитваше да си припомни.

— Някъде отсреща, предполагам.

— Средата на реката?

— Горе-долу. Може би малко по-близо до Алгиер. Защо?

— Може би причината е във водата. Нещо ме изтегли от бъдещето. Някакво особено течение, въртоп, водовъртеж, наречи го както пожелаеш. Може би ако успея да открия точното място, този водовъртеж ще ме всмуче обратно.

Той сграбчи раменете ѝ и я завъртя с лице към себе си.

— А може би ще те върне в 1532? Искаш ли да завършиш живота си в някое индианско кану? Представи си, че те засмуче веднъж завинаги и се удавиш? Това ли искаш? Толкова ли те разгневих, та предпочиташ да умреш, отколкото да работиш за мен или да прекараш известно време в компанията ми?

— Мина ми през ума — отвърна му тя кисело.

— Хич не си помисляй за това. Прекалено опасно е.

— Не се тревожи, чувството ми за самосъхранение е по-силно от омразата ми към теб. Но трябва да направя нещо. Най-малкото да опитам да се върна обратно.

— Защо?

— Защото имам задължения към моите клиенти. Защото майка ми вероятно е разтревожена до смърт за мен. Защото съм чужда тук!

Той я притисна до себе си и надзърна в очите ѝ.

— Напротив, Шарлот — притисна я още по-силно. — Мястото ти е точно тук.

За секунда в главата ѝ проблесна мисълта, че той има право.

Отпуснала се в прегръдките му, тя си мислеше за дома. Какво ли става в нейно отсъствие? Дали не мислят, че е мъртва, удавена в реката през онази нощ? Твърде вероятно. Беше ли организирила майка ѝ една елегантна траурна служба в нейна памет? Бяха ли започнали клиентите ѝ да търсят други импресарии?

Но... Нова мисъл я накара да затаи дъх. Ако намери начин да се върне обратно в нейното собствено време, Трей ще бъде мъртъв. 1993 той ще е покойник отпреди много години, повече от век неговите прапраправнуци ще бродят из улиците на френския квартал.

Мисълта за неговата смърт я накара да потръпне. Трей свали сакото си и го уви плътно около раменете ѝ.

— Много скоро ще бъдеш пред камината.

Звучеше божествено, но къде щеше да е тази камина?

— Предполагам, че ще се върна при Лизет — промълви тя повече на себе си.

Трей я отдръпна от себе си.

— Разбира се. Тя ще те приеме, защото е добросърдечна и те харесва. Но замисляла ли си се за условията?

— Не те разбирам.

— Моята майка е делова жена. Единствените ѝ авоари са нейният ум, нейните момичета и стаите в нейната къща. А поддържането на подобно заведение е изключително скъпо. Едва ли Лизет може да си позволи да ти предостави една от стаите за дълго време, без да получи нещо в замяна.

Това накара Чарли да замре.

— Не се досетих, а и тя вече ми оказа гостоприемството си. Тогава може би хотел.

— За колко време? С какви пари разполагаш?

Самодоволната му усмивка я накара да се запита дали не е преброил жалките няколко долара, останали в дамската ѝ чанта.

— Най-малкото за тази вечер — отсече тя.

— Ела с мен у дома, Шарлот — той стисна ръката ѝ. — Обещавам да не те докосна и с пръст.

Тя сведе многозначително поглед надолу към ръката му, която лениво милваше нейната, после отново вдигна очи към него, леко повдигна вежда. Той бързо отдръпна ръката си.

— Имаш думата ми на джентълмен.

Тя се разсмя.

— Чувала съм това и преди. Но държа да ти кажа, че твоята южняшка, викторианска представа за чест мъничко се различава от моята.

— А пък твоята представа за дамите е коренно различна от моята — той ѝ се ухили.

— Представям си — тя отвърна на усмивката му и за миг двамата изпитаха щастие.

После Чарли отиде да вземе багажа си от каютата. Бяха пристигнали.

Когато взе дамската си чанта и слънчобрана и се убеди, че Доли се е погрижила за всичко останало, тя се запита дали не би отишла доброволно при Трей, ако не беше използвал такава непохватна тактика да я принуди. Беше достатъчно откровена да си признае, че съществуваше голяма вероятност да постъпи така. Но измяната я бе наранила толкова много. А чувството за безсилие беше непоносимо. Трябваше да намери начин да се отскубне от него, да анулира договора.

Договорът! Да, имаше начин, осъзна тя. Бързо прелисти наум написаните на ръка страници, припомни си всяка подробност от преговорите с Реми. Да! Знаеше точно какво ще направи.

В суматохата по пристигането Чарли и Трей не си проговориха, докато се озоваха на кея, готови да се качат в един кабриолет, който

Трей беше повикал.

— Е? — запита той, когато тя постави крак върху желязното стъпало. — Къде отиваме?

Чарли му се усмихна невинно.

— Заведи ме у дома, Трей — рече, после повдигна полите си и се качи в кабриолета. Той натовари Доли и багажа в отделна карета, даде своя адрес на кочияша и се настани до Чарли.

Не бяха пътували повече от две минути, когато той я притегли към себе си.

— Трей? — Чарли се сгуши в прегръдките му. — Искам да ти задам един въпрос.

— Ммммм — измърмори той, заровил лице в косите ѝ.

— Моят договор с Реми, оня дето го спечели.

— Ммммм? — едната му ръка се прокрадна под наметалото ѝ и започна леко да гали гърдите ѝ.

— Чел ли си го?

— Хвърлих му един поглед — отвърна, без да вдигне глава. — Искан да разбера колко да ти плащам, докато работиш за мен. Не се тревожи. Мога да си го позволя — затърка носа си в ухото ѝ.

— Прочете ли го докрай?

— Не. Защо?

— Не си видял заключителната клауза, нали?

— А трябва ли?

Тя се изкиска, макар че ѝ беше трудно, тъй като той хапеше ухото ѝ и предизвикваше такива фантастични усещания в цялото ѝ тяло.

— Ами, мисля, че трябва.

— По-добре ми кажи какво пише там.

— Договорът гласи — започна тя, но когато устните му се спуснаха надолу по шията ѝ и докоснаха ключицата, гласът ѝ секна. Отблъсна го и се помъчи да се изправи на седалката. — Гласи, че ако ме прелъстиш, ако даже само се опиташ, договорът се разваля.

— Какво? — той се сепна.

— Разваля се. Става недействителен, *caput*^[1] *terminado*^[2]. Отново ще съм свободна като пословичната птичка — каретата спря пред къщата му. — И знаеш ли какво, шефе? — тя прокара пръст по ревера му и погали брадичката му. — Възнамерявам да положа всички усилия, за да те изкуша.

Вратата на кабриолета се отвори и тя слезе.

Когато видя изумения израз на лицето му, се разсмя.

— Добре дошъл у дома, Трей — после се извърна и тичешком влезе в дома му.

След като я остави, Трей побърза да излезе. Чарли знаеше, че той изгаря от нетърпение да се озове по-далеч от нея.

Завинаги щеше да изпитва наслада при спомена за мига, в който „пусна бомбата“. Изражението на лицето му беше много забавно.

В негово отсъствие Марджи тутакси я накара да се почувства у дома си. Тя беше готвачката и икономката на Трей, робинята, за чието освобождаване се бореше. Заведе Чарли в една прекрасна стая, обзаведена в пауново синьо, лилаво и бяло. Това помещение излъчваше удивителна женственост и тя го сподели с икономката.

— Не знаехте ли, мис? — запита Марджи. Беше висока жена, болезнено слаба, но с усмивка, която разкриваше белите ѝ зъби на фона на черното лице. — Мастър Трей, той построи тази къща за мис Корин, дето щеше да му е жена. Това щеше да е нейната стая.

Чарли се огледа по-внимателно: сребърни четка за коса и огледало върху тоалетката, изящен шезлонг до прозореца, на място, подходящо за четене в слънчев следобед, на пода обюсонов килим в изтънчени нюанси на синьо, сиво и розово.

— Прекрасно е.

— Ами и аз мисля така, но мис Корин, тя казваше, че е прекалено празно. Имаше намерение да добави още мебели и тапети с пауни на стените. Помоли ме да не казвам нищо на господаря, защото щяла да го предложи сама след сватбата — дръпна тежката, драпирана завеса, за да открие надиплените бели, тънки пердета. Светлината на оцветеното в прасковено златисто от залеза небе нахлу в стаята. — Аз самата я харесвам както си е, мис.

Чарли отвърна на усмивката на чернокожата жена.

— Аз също — тя посочи към вратата до камината. — Накъде води?

— Че как, към спалнята на господаря, мис.

— Трябваше да се досетя — приближи се и я отвори. — Има ли ключалка?

— Ами не, не мисля.

— Разбира се, че не — иронично рече Чарли.

Защото стаята беше предназначена за неговата съпруга, а в този свят една съпруга нямаше никакво право, законно или морално, да заключава стаята си за своя съпруг. Макар че той имаше пълното право да я затвори в дома си.

Надникна в неговата стая. Тя бе типично мъжка, както нейната — женска. Дамаската на удобните леки мебели беше в тъмносиво и бежово. Стол със странични облегалки стоеше пред камината, с едно протягане на ръка можеше да се достигне препълнената с книги полица. Над цялата стая господстваше огромното легло с балдахин, прекалено голямо за сам човек, легло, в което да се прави любов, да се правят деца, да се създава живот.

Тя бързо затвори вратата.

Значи няма начин да се заключи. Голяма работа! Ако се наложи, просто ще залости вратата с някой стол. Макар че й се искаше Трей да се опита да я прелъсти, за да я освободи от договора, не желаше той да успее. Не можеше да си го позволи.

Доли се появи с две кутии за шапки, следвана от друг слуга, който носеше пътната чанта на Чарли.

— О, Чарли — извика Доли, докато разглеждаше стаята, без да забележи Марджи, която се намръщи при тази фамилиарност между робиня и господарка. — Само я виж! По-красива е от всичко в „Райв Дус“.

„Райв Дус“. От разговорите с Доли Чарли вече знаеше, че над плантацията тегне проклетие, особено след смъртта на бащата на Трей, когато Лорънс беше поел управлението. Робите, които работеха на полето, бяха налагани с камшик за най-малкото провинение или дори без да има такова. Към самата Доли се бяха отнасяли възможно най-жестоко. Решението на Лорънс да я продаде беше най-хубавото, което можеше да й се случи, и момичето го знаеше. Но Чарли все още се измъчваше от мисълта, че някой трябва да се опълчи срещу мъченията, на които бяха подложени Доли и другите роби като нея. Това беше нечовешко.

Чарли се зарече, че ще помогне поне на Доли.

Тя си свали шапката и разкърши схванатия си врат. После протегна ръце високо над главата си. Усещането беше толкова

приятно...

— Изгубила съм форма.

— Мис? — изрече въпросително Марджи, която все още обикаляше наоколо и подреждаше стаята.

— Не съм тренирала от седмици — обясни Чарли. — Не съм във форма.

— Не се безпокойте, мис, в дома на господаря Трей всичко върви по вода — обади се Марджи, която очевидно не бе разбрала смисъла на думите ѝ. Чарли се разсмя. Все пак жената определено изпитваше доверие към своя господар. Всичко ще върви по вода, беше казала тя. Но как?

Питаеше се кога ще се върне Трей. Беше готова да започне кампанията си колкото е възможно по-скоро. Но тази мисъл беше съпровождала от странно отвращение. Честно казано, не знаеше дали ще успее да устои на този мъж, ако той я целуне, ако я докоснеше с тези ръце, които бяха като парализиращо оръжие, поразяващо сетивата ѝ. Не знаеше дали е достатъчно силна.

Необходимо бе да се пребори с чувствата си. Защото опитаха ли Трей само веднъж да я вкара в леглото, договорът щеше да е невалиден, а това беше единствената ѝ цел. Досети се, че той вече го беше направил, но това на практика не се смяташе. Не можеше да го обвини, че я е прелъстил миналата нощ на кораба, защото беше нетърпелива и жадна за милувките му. Следващия път няма да му се даде толкова лесно, независимо от усилието, което ще ѝ струва. Следващият път ще се брой и тогава отново ще бъде свободна.

Но свободна за какво? Да се върне към живота в Ню Йорк или да изгради нов тук? Съдбата ѝ бе неясна, но Чарли искаше да е подготвена за евентуални изненади. А това означаваше да си възвърне формата. Хрумна ѝ нещо.

— Марджи, имаш ли няколко стари чаршафа, които не ти трябват?

— Мисля, че мога да открия нещо, мис.

— Страхотно. Ще ми ги изпратиш ли заедно с ножица, карфици, игла и конец?

Марджи изглеждаше объркана, но кимна с глава.

— Разбира се, мис. Веднага.

Когато излезе, Чарли се обърна към нейната прислужница.

— Доли, можеш ли да шиеш?

— Разбира се — гласът на Доли прозвуча така, сякаш беше обидена от въпроса.

— Прекрасно. Предстои ни много работа.

Няколко минути по-късно слуга донесе купчина снежнобели чаршафи и другите неща, за които беше помолила, и ги остави на леглото. После се оттегли.

— За какво са тези неща, Чарли? — попита Доли.

— За да се поддържам във форма ми е нужен партньор, а ти, мис Доли, трябва да се научиш да се отбраняваш. Ще си ушим по едно ги, после аз ще те уча на карате.

— Карате? — запита объркана Доли.

— Древното и благородно изкуство за самозащита. Подай ми ножицата.

Тази нощ Трей не се прибра, а преспа на дивана в канцеларията си.

Толкова грижливо беше планирал това, което трябваше да бъде сцена на нежно прелъстяване, след като вече я беше завел в дома си. Цялото му тяло жадуваше за нея. А тя подхвърли в лицето му проклетия договор. Беше изправен пред дилема: да пренебрегне Чарли и да я задържи, или да я прелъсти и да я защити. Страхуваше се, че ако остане под един покрив с нея, ще се поддаде на хитрините ѝ, затова излезе. И прекара нощта като се мяташе, въртеше, страдаше и мислеше за нея.

Събуди се напълно изтощен, но щом Робърт Придо му съобщи, че ще има търг с вещи от „Райв Дус“, не се поколеба да тръгне веднага към залата.

Аукционерът удари с чукчето си.

— Продадено на мистър Лавенд за четири долара — изплетената от ракета детска люлка беше отнесена.

Още една вещ от „Райв Дус“ му принадлежеше.

За Трей нямаше никакво значение, че не се нуждае от детска люлка от ракета, нито пък се очертаваше подобна необходимост. Но тя беше от „Райв Дус“. Трябваше да бъде негова.

Следващият предмет беше елегантна кутия за пури, изработена от слонова кост и облицована от вътрешната страна със седеф. Трей не ѝ обърна внимание — беше от „Райв Дус“.

Един носач вдигна детската люлка, която току-що беше купил. Трей хвърли поглед към изящната вещ, вече износена от времето. Последното бяло бебе, родено в „Райв Дус“, беше неговата полусестра, сега вече омъжена. Камил живееше край Бейо Теш и имаше три деца. Детската люлка трябва да е била забутана в някой ъгъл на тавана, в противен случай Лорънс отдавна да я бе продал. Сега щеше да бъде изпратена в склада на Трей, да чака заедно с останалите вещи от „Райв Дус“, докато той получи възможност да ги върне там, където ще бъде законен господар.

Когато видя да я отнасят, пред очите му се появи най-странното видение, което го накара да затаи дъх. Видя люлката и в нея тъмнокосо бебе, неговото бебе, но със засмените очи и упоритата брадичка на Чарли Стюарт. Ръката му сякаш се протегна към детето и той замалко не нареди на носача да занесе люлката в дома му. Робърт Придо, неговият цветнокож управител, развали магията.

— Мисля, че това е последната негова вещ. Можем да вървим.

Обърна се да си тръгне, но Трей го възпря като постави ръка на рамото му.

— Искам да купя тази музикална кутийка. Не мислиш ли, че е красива?

Робърт отправи поглед в посока на изящната порцеланова вещ, изрисувана с рози на лилав фон. Един помощник на аукционера я взе, нави я и повдигна капака. Нежната мелодия на „Сънувам Джени с кестенявите коси“ прозвуча в просторната зала. Робърт присви рамене.

— Не е негова.

— Зная, Робърт — той се усмихна на себе си. — От време на време купувам неща, които не принадлежат на моя полубрат. У дома имам гостенка, която навярно ще я хареса.

Робърт го изгледа смаяно.

— Странната мис Стюарт?

Трей само се усмихна. Робърт беше негов служител, но и най-близкият му приятел, така че беше посветен с подробности за приключенията на мис Шарлот Стюарт, с изключение на незначителния факт, че тя е изникнала от бъдещето. Трей го пазеше в

тайна от страх, че ще го затворят в лудница, ако се опита да го сподели с някого.

Преди няколко години Трей и Робърт се бяха срещнали в Париж, този „маяк“ за нюорлианските богаташки синове, както чернокожи, така и бели. Въпреки разликата във външността, която беше очевидна, двамата млади мъже притежаваха много общи черти. Както единият, така и другият бяха незаконни синове на богати, бели плантатори, и двамата бяха родени от жени, които не се считаха за дами от „дамите“ на града — майката на Трей беше „мадам“, а тази на Робърт — метреса кварталонка, и двамата бяха израснали с бащи, които ги посещаваха, когато имаха настроение за това, правеха благодеяния, когато им беше възможно, и даваха да се разбере, че синовете им нямат право да претендират за нищо. В Париж можеха да бъдат приятели, да се разхождат заедно край Сена, да разговарят в кръчмичките и в задимените барове — с една дума — всичко, което Ню Орлиънз не би допуснал. В Париж бяха като братя. В Ню Орлиънз трябваше да работят, за да останат приятели. И те се мъчеха да го постигнат.

Така че Робърт знаеше всичко за последната мания на шефа си, свързана с невъзможната нюйоркчанка, която беше най-новата певческа сензация на Ню Орлиънз.

— Значи най-накрая я накара да се премести. Как успя?

— Да кажем, че я спечелих — отвърна Трей с усмивка.

Той вдигна ръка, за да обяви участието си в наддаването за музикалната кутийка, спечели я след две минути и се разпореди носачът да я предаде в дома му. Сетне заедно с Робърт напуснаха хотел „Сейнт Луис“. Студен вятър от реката носеше миризмата на сол и риба. Трей вдигна яката на връхната си дреха с къса пелеринка.

— Имаш сериозни намерения към нея, нали? — прекъсна мислите му Робърт, докато крачеха по тротоара.

Трей сви рамене.

— Не знам. Като че вече не съм сигурен в нищо. Знам само, че напоследък не мога да мисля за нищо друго, освен за нея.

— И аз го забелязах — беше сухия коментар на Робърт.

— Сега, след като най-накрая я докарах у дома, съм крайно изкушен да заключа вратата и да хвърля ключа.

— Това ли е единственият начин да я накараш да остане?

— Страхувам се, че да. Това, или да се ожения за нея — почти подскочи от почуда при собствените си думи. Женитба? Не беше и помислял за женитба, откак Корин умря, още по-малко за някоя толкова необичайна мъжкарана като Чарли Стюарт. Тя изобщо не беше негов тип. Въпреки това...

— Да се ожениш? — възкликна Робърт, почти толкова удивен от думите му, колкото самият Трей.

Завиха зад ъгъла и Трей слезе от тротоара, за да пресече „Дикейтър стрийт“. Беше така завладян от изникналата във въображението му представа, че прекрасната мис Стюарт е негова съпруга, та едва не го прегази каруца, натоварена с тежки бурета бира и теглена от чифт огромни белгийски коне. Робърт го издърпа точно навреме обратно на тротоара. Той изгледа приятеля си.

— Работата става сериозна. Това няма да хареса на Жустин.

— Тя ще разбере.

Робърт се разсмя, макар че в гласа му прозвучаха горчиви нотки.

— А аз си мислех, че познаваш моята братовчедка. Надявам се да не съм близо до „Рампърт стрийт“, когато ѝ съобщиш, че повече няма да се върнеш при нея. Едва ли ти е дала възможност да го разбереш, но нашата Жустин има темперамент на същински дявол.

— Винаги е знаела, че някой ден ще се ожения и ще я напусна. Трябва да създам деца, които да наследят „Райв Дус“, когато стане моя. А Жустин е наясно, че не мога да се ожения за нея.

— О, да, тя знае това — рече Робърт. Горчивината вече беше по-силно изразена. — Всички квартиронки метреси на богати бели мъже го знаят, също както го е знаела и моята майка. Но това не ги кара да престанат да го искат, Трей. Не пресушава сълзите им, когато мъжете, които са обичали, които са чакали и които са диктували живота им, ги изоставят, защото вече не са млади и красиви.

Чувство за вина жегна Трей, но той все пак продължи:

— Жустин е красива млада жена. Едно появяване на следващия квартиронски бал и тя тутакси ще бъде грабната.

— Ами ако предположим, че не го желае?

Чувството за вина нарасна. Не беше казвал на Робърт, но заради Жустин то го измъчваше от дни наред.

— Тогава може да си остане у дома. Ще бъде осигурена до края на живота си. Притежава къщата, която ѝ купих. Ще продължава да

получава издръжка от мен.

— Предполагаш, че това е достатъчно, нали? — гласът на Робърт беше изпълнен с гняв. Той тикна ръце в джобовете и закри по-бързо, свел глава срещу вятъра.

— Тя ще ме разбере — повтори упорито Трей. До болка му се искаше да го повярва. — Ще го приеме.

— Няма. Не си я виждал, когато е разгневена. За теб тя е само усмивки, целувки и готовност. С мен, с майка ми и сестрите ми плаче. Креши благодарности, че е безплодна и че нейна дъщеря няма да я последва на кварталонските балове. В същото време ридае, че никога няма да държи твоето дете в прегръдките си.

Внезапно тръпки побиха Трей, въпреки дебелото върхно палто.

— Нямах представа — гласът му беше едва доловим шепот.

— Естествено — рече Робърт. Бяха достигнали кея и той го обгърна с поглед. — Това също е част от плана — извърна се назад към шефа си. — Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Кажи й го сам. Не й пиши писмо. Не изпращай съобщение. Върви при нея и й го кажи — Трей кимна. — А сега ти съобщавам, че днес повече няма да се връщам на работа. Ти си мой приятел, Трей. Харесвам те и те уважавам, но в момента не мога да те понасям.

— Робърт, аз... — той протегна ръка към приятеля си.

— Не се безпокой. Утре отново ще бъда наред. Отново ще мога да се усмихвам, да се здрависам с теб, да споделям шегите ти и дори да пия с теб. Ще се смеем и ще си припомним Париж. За кой ли път ще се примиря с положението, което твоят бял свят е предопределил на моя народ, и ще изпитвам благодарност, че не съм роб. Но днес просто ми се повдига от всичко.

Той се извърна и се отдалечи. Трей го видя да влиза в един бар, който беше любимото свърталище на свободните цветнокожи от града. Знаеше, че никога няма истински да проумее болката на приятеля си.

Отправи се към „Рампърт стрийт“. Сам ще съобщи новината на Жустин.

[1] Развален (нем.) — Б.пр. ↑

[2] Приключен (исп.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

За неописуема радост на Трей, когато почука на вратата на къщичката, която беше купил в квартала, където живееха квартиронките метреси на бели господа, Жустин не си беше у дома. Бе излязла, защото той рядко се отбиваше по това време. Е, беше опитал, беше си направил труда. Не беше негова вината, че денят за уреждане на сметките трябваше да бъде отложен. Предаде на прислужницата ѝ, че ще дойде отново утре следобед.

Изпълнен с облекчение, сви в посока на своята канцелария. Щеше да опита да свърши някаква работа, преди да се отправи към дома си, при Шарлот. Надяваше се този опит да е по-успешен от повечето, които бе предприел напоследък.

У дома, при Шарлот. Думите звучаха прекрасно.

Когато Трей дойде, Жустин не беше излязла. Беше в спалнята си на горния етаж и надничаше иззад пердетата. Пищната ѝ абаносовочерна коса се спускаше до кръста ѝ в разбъркани къдрици, очите ѝ бяха подути от плач. Знаеше защо е дошъл, но нямаше сили да го изслуша.

Беше изпитала първите зловещи предчувствия още в нощта, когато Трей измъкна Чарли Стюарт от реката. Танцуваше в обятията му на устроения от него бал по случай Марди Грас на борда на „Корин“, когато Чарли се появи изневиделица. Видя със собствените си очи как Трей наблюдава странната жена, как я гали, как я отнася на брега в прегръдките си.

Само за четиридесет и осем часа се увери, че има основание да се тревожи. След онази вълшебна нощ преди четири години, когато Трей откри на един квартиронски бал Жустин и я настани в собствена къща, заедно с майка ѝ, той я посещаваше през ден. Дори когато се сгоди за Корин Дюкло, Жустин не се разтревожи. Той продължаваше да прекарва повечето следобеди в нейното легло, доставяйки ѝ

удоволствие и удовлетворяван в отговор от безграничната ѝ изобретателност. Тя знаеше, че дори и да я напусне за кратко след сватбата, докато играе ролята на влюбен младоженец, ще се върне след по-малко от шест месеца. Красивата, благопристойна блондинка никога нямаше да бъде достатъчна за удовлетворяването на повишения сексуален апетит на Трей Лавенд. Жустин бе толкова сигурна в това, че бе готова да заложи къщата си.

Но сега беше различно. Този път Трей проявяваше всички признаци на един завладян мъж, на мъж омаян, на мъж, който се влюбва. А това ужасяваше Жустин.

Тя знаеше всичко за Чарли Стюарт. Трей щеше да се удиви, ако научеше колко много знае Жустин за всичките му любовни истории. Беше си поставила за цел да ги научава и си създаде мрежа от приятели, роднини, роби и бивши роби от цветнокожата общност, на която можеше да разчита за информация. Тези хора вярваха, че узнаването на колкото е възможно повече подробности от света на белите, които управляват живота им, ще им помогне да оцелеят.

Жустин знаеше, че Трей завел Чарли в дома на Лизет, че тайнствената жена бе изчезнала за три дни и през това време Трей не бе ходил на работа. Знаеше, че Чарли е работила като певица най-напред за Лизет, а по-късно за Реми Соваж. Знаеше още, че Трей върви по петите на Чарли като някое кученце.

Жустин ликуваше, когато той я посети за първи път след Марди Грас. Тя се надяваше, че неговото влечение по жената янки е започнало да отминава. Но когато младият мъж си тръгна, без да я е завел в леглото, тя потъна в печал като човек, загубил най-милото. В мига, когато Трей я целуна на вратата и ѝ пожела лека нощ, Жустин разбра, че го е загубила.

Когато се разнесе слух, че Чарли Стюарт живее в неговата къща, нещо в душата ѝ се пречупи. Зарече се, че няма лесно да се откаже от Трей.

Когато той зави зад ъгъла и изчезна от погледа ѝ, Жустин позвъни на прислужницата. Набързо се облече, среса се и грабна едно наметало. Трябваше да направи една важна визита.

Когато привършиха ушиването на техните ги в ранния следобед, Чарли изгаряше от нетърпение. От липсата на сън се чувстваше изморена и раздразнителна. През по-голямата част от нощта бе лежала будна в прекрасната стая и се бе ослушвала да чуе стъпките на Трей. Очакваше да натисне дръжката на съединяващата врата и се подготвяше да не реагира на докосването му.

Но Трей изобщо не се появи. Тя не знаеше дали е благодарна или разочарована. Във всеки случай настъпващото утро посрещна с жестоко главоболие и лошо настроение.

От опит знаеше, че най-доброто лекарство за отвратителното ѝ настроение, са физическите упражнения.

Опечалена от факта, че порьозният каучук все още не е изобретен, тя помоли Марджи да нацепи достатъчно памучни ленти и да донесе перушина, за да изработи нещо като щит, предпазващ от юмручни удари и ритници, по време на тренировка с партньор. Сетне накара двама лакеи да избутат мебелите до стената и да навият прекрасния килим в задната всекидневна. Помещението бе идеално за едно импровизирано карате доджо, тъй като на едната стена висеше огромно огледало с позлатена рамка, а Марджи я осведоми, че всекидневната почти не се използва.

Най-накрая с облекчение облече своето ги.

„Каква свобода! — помисли си тя. — Отново да се движиш без всякакви ограничения. Нищо да не ти пречи. Няма метални банели, кринолини, корсети, колосани волани, тесни обувки. Нищо, в което да се препънеш и да се удариш. Само чувството за свобода, свършена свобода.“

На Доли ѝ беше необходимо известно време, за да привикне с облеклото.

— Просто не изглежда съвсем благоприлично. Не подхожда на дами.

— Напротив. Освен това е необходимо, ако искаш да се движиш свободно. Хайде, идвай!

Доли колебливо се подчини.

Започнаха с поредица от протягания за загряване, после преминаха към основните упражнения.

— Думата „карате“ означава отворена ръка — обясни Чарли, — но трябва да знаеш и как да я свиеш правилно в юмрук — тя показва, а

Доли се опита да повтори. — Не, палецът не бива да стърчи навън, защото ще го счупят. Свий го над останалите пръсти.

Доли се подчини. Чарли ѝ показва правилната стойка: краката разкрасени, стъпалата — извъртени леко навътре, пръстите — вкопчени в пода.

— А сега нека силата започне от краката. Премести центъра на тялото си към ръцете и краката.

Упражняваха се повече от час, докато накрая по гърбовете на двете се стичаше пот, косите им бяха мокри и залепнали за челата и те се смееха като луди.

Чарли реши да приключат тренировката с няколко резки удари с крак. Показа ги на Доли, а после взе подпълнения щит и го задържа, докато чернокожото момиче риташе с всичка сила.

— Не толкова високо — наставляваше Чарли. — Това идва по-късно. Първо се учиш на контрол. Правилото е: контрол, сила, бързина — в този порядък. Отново! — Доли повтори движението. — По-добре е. Отново — и Доли нанесе нов ритник. — Още по-добре — рече Чарли. — Но виж как го правя аз. И слушай — Доли взе щита, а Чарли нанесе удар с крак, надавайки същевременно силен вик, от който полилеят иззвънтя. Ударът беше толкова мощен, че Доли едва не полетя на земята. — А сега отново опитай.

Доли зае позиция, впи пръсти в пода, пое дълбоко въздух и ритна, надавайки див вик.

Инерцията едва не я събори на земята, но когато застана здраво на краката си, беше ухилена до уши.

— Направих го! Направих го, Чарли.

Чарли отвърна на усмивката.

— По дяволите, наистина го направи — двете приятелки се разсмяха на глас.

Чарли все още беше изпълнена с неизразходвана енергия, така че накара момичето да държи щита, докато тя рита. Неуморно кракът ѝ се изстрелваше нагоре, докато тя се движеше из стаята, надавайки все по-силни викове при всеки удар.

Точно когато изпусна последното мощно „Хааа!“, вратата на всекидневната рязко се отвори. Трей тичешком прекоси голия дървен под и сграбчи Чарли за раменете.

— Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре — с широка усмивка отвърна тя. Чувстваше се чудесно.

Трей остана сериозен. Огледа стаята, навития килим, избутаните до стената диван и столове.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Курс по карате. Искаш ли да се запишеш?

Младият мъж не се усмихна на шегата ѝ, а се обърна към Доли.

— Иди да се преоблечеш и приготви ваната на господарката си.

Доли направи реверанс. В потното ѝ жестът ѝ изглеждаше съвършено нелеп и изхвърча навън.

— Винаги ли се разпореждаш с чуждите прислужници? — усмивката на Чарли помръкна.

— Само когато правят глупости. А сега искам да ми обясниш какво точно правехте тук.

Чарли му описа накратко благородното и древно изкуство, наречено карате, без да си прави труд да му обяснява, че почти беше достигнала до черен пояс и значението на този факт.

— Бях започнала да губя форма. Трябва да се упражнявам.

— Искаш да кажеш, че всъщност по този начин спортуваш?

— Защо не? Ти самият ми разказа, че често посещаваш академията по фехтовка на „Иксчейндж Ели“ и че се боксираш в някаква школа.

— Това е различно.

— Грешаш. Ако ти изпитваш удоволствие от физическите упражнения и от уменията да се отбраняваш, защо това да не важи за мен?

Въпросът ѝ го слиса. Нямаше готов отговор. Най-накрая рече:

— Аз мога да те защитавам.

— А може би аз искам да се защитавам от теб.

— Много смешно, няма що.

— Мислиш, че не мога ли? — извика тя, разгневена от самодоволната му усмивка. — Добре, опитай.

— Виж, Шарлот...

— Опитай се да ме удариш — настоя тя. — Басирам се, на каквото пожелаеш, че няма да успееш.

— На каквото пожелаеш? — усмивката му разцъфна.

— Точно така.

— Една нощ в леглото ми, без да се разваля договорът.

— Дадено — отвърна тутакси тя, без да си прави труд да постави своите условия. — Нападни ме както пожелаеш. Няма да успееш да ме докоснеш.

Зае основната стойка за бой — съсредоточена, колената присвити, палецът на предния крак на една линия с петата на задния. Ръцете ѝ се движеха ритмично пред тялото.

Той се хвърли напред. Тя избегна удара. Учуден, Трей опита отново. И отново удари само въздуха. Чарли се разсмя и засегна мъжкото му достойнство. Той смъкна сакото, разхлаби вратовръзката и я метна встрани. Сетне се извърна към нея. Тя му се присмя. Знаеше, че Трей започва да се ядосва сериозно.

Този път той се наведе, опитвайки се да я повали, като я улови за краката. Десният ѝ крак премина над главата му, изплъзвайки се напълно от неговия обсег, и той падна по очи. Младата жена му помогна да се изправи.

— Предаваш ли се? — попита.

Той беше задъхан, а нейното дишане дори не беше учестено.

— За нищо на света.

Чарли сякаш четеше мислите му, докато той се оттегляше назад да прецени положението. Беше я подценил, това нямаше да се повтори, финтира наляво, после се опита да нанесе удар в центъра на тялото ѝ. С едно гладко и плавно движение тя вдигна ръка нагоре към лицето си, после описа с нея кръг пред тялото. Трей бе отхвърлен на една страна, загуби равновесие и падна на пода. Но тутакси се изправи отново. На лицето му беше изписано ожесточение — искаше да победи.

Този път, когато ръката му се стрелна към нея, тя не я избягна, нито блокира. Вместо това, сграбчи раменете му с две ръце и преди той да проумее какво се случва, го повали по гръб, стъпи отгоре му и го прикова към пода. Сетне седна на гърдите му, обхванала главата му с колене.

Слисаният израз на лицето му я накара да се разсмее.

— Не беше честно от моя страна, признавам. Използвах срещу тебе джудо, вместо карате. Но ми се струва, че това беше единствения начин да те накарам да се откажеш — той продължаваше да се задъхва. — Съгласен ли си?

— С какво? — успя да изрече.

— Да прекратиш.

Трей я погледна. Макар да беше разстроен от победата ѝ, той си мислеше, че в тази бяла дреха и с тънкото ручейче пот, което се стичаше по слепоочието ѝ, Чарли е по-красива, отколкото в копринена вечерна рокля. Изпитваше лудешко желание да изпие с целувка потта от челото ѝ.

— Съгласен ли си? — попита отново тя.

— Ако платиш глоба.

— Аз? Хей, аз съм победителят тук, нали не си го забравил? — погледна към усмихнатото му лице. — Каква глоба?

— Една целувка, доброволна целувка.

— Невъзможно е да ме целунеш сега. Боже господи, погледни ме. Цялата съм в пот.

Той се усмихна.

— Не познавам дама, която да си признава, че се поти.

— О, вярно. Спомням си, че майка ми ми го обясняваше. Потят се конете, мъжете ги избиват капки, а дамите лъщят. Е, аз лъснах целия ти прекрасен паркет. Имам нужда от душ. О, забравих, че не разполагате с такъв. Ще трябва да мина с вана.

— Първо една целувка — той обхвана лицето ѝ с ръце. Нежно я придърпа към себе си. Докосна с устни челото ѝ, изпивайки солената пот. Това му хареса. Облиза очите, ушите, брадичката ѝ. Най-накрая доближи устните.

— Каза една целувка — гласът ѝ беше прегракнал от чувствата, които той събуждаше у нея с такава лекота.

— Една е.

— Не и според мен — прошепна тя.

— Зависи как броиш — той потърка с палец долната ѝ устна и въздъхна, когато езикът ѝ неволно се плъзна навън и го докосна. После я зацелува така страстно, че напълно сломи съпротивата ѝ.

Чарли сякаш се разтапяше в собствената си пот и бурни усещания, не ѝ се искаше той да спира.

Трей откъсна устни от нейните и промълви:

— Това беше една целувка. Предполагам, че ще е по-добре да не насилвам късмета си.

— Прав си — отвърна разочарована. Изправи се и му помогна да стане.

Докато отупваше праха от панталоните си, той я попита:

— Можеш ли да ме научиш на това карате? Можеш ли да ми го покажеш?

Чарли се усмихна, беше започнала да се съвзема.

— Мога да опитам, ако нямаш нищо против като начало да получиш няколко синини.

— Мисля, че вече имам една — две. Предполагам, че гърбът ми ще издържи още няколко.

Тя се разсмя.

— Гърбът ти да, но твоето самочувствие?

Той се присъедини към смеха ѝ.

— Ще видим.

Къщата на „Сейнт Ан стрийт“ беше претърпкана, когато Жустин стигна до нея. Там се бяха събрали бели и цветнокожи, млади и стари, жени с парижки рокли и босоноги роби в домашнотъкани ризи и парцаливи панталони. В ъглите горяха свещи, а въздухът бе изпълнен с тежкия аромат на тамян.

Мари Лаво, бивша фризьорка, която сега беше нюорлианската кралица на вуду, седеше в огромен стол, наподобяваш трон. Облегалката и дръжките му бяха покрити с пирографирани странни знаци и символи. До „кралицата“ стоеше нейната дъщеря и пряка наследница, също на име Мари.

Един по един просителите се приближаваха до величествената жена с катраненочерна коса, подредена в изкусна фризура над деликатното мулатско лице. Макар че наближаваше шестдесетте, тя не изглеждаше на повече от тридесет и пет. Някои твърдяха, че поддържа младостта си като пие кръвта на току-що убити бебета, други разказваха, че я отнема от белите жени, които състарява преждевременно със заклинанията си. В краката ѝ беше поставена дървена кутия с малки отвори на капака. От време на време отвътре се дочуваше съскане.

Една жена, облечена в коприна с цвета на мед, и с лице, прикрито от воала на шапката ѝ, се приближи и зашепна нещо на Мари. Ръцете ѝ потрепваха като птички. Мари я изслуша, величествената ѝ глава беше леко наклонена. После се пресегна към

чекмеджето до себе си и подаде на жената една топка с размерите на ябълка от собственото ѝ, специално gris-gris — амулет, изработен от сол, барут, сяр, жълт минзухар, изсушени кучешки испражнения и облепен отгоре с крещящи пера.

— Докато си в леглото, носи го на врата си — посъветва тя жената. — А преди съпругът ти да дойде при теб, изпий това — подаде ѝ шишенце с млечнобяла течност.

— Какво е това? — попита шепнешком.

— Каквото ти трябва. Изпий го. Ще дойде дете.

Жената кимна, шептейки благодарностите си. Извади няколко банкноти от плетената си чантичка и ги подаде на дъщерята. После тихомълком се измъкна от къщата.

Неочаквано Мари вдигна поглед, втренчи се в Жустин и ѝ направи знак да се приближи.

— Идваш при мен заради любовник, нали, красавице? — обърна се тя към кварталонката и докосна с пръст гладката ѝ буза. — Той иска да си отиде, а ти искаш да го задържиш.

— Откъде знаеш?

— Работата ми е да знам. И искаш още да отделиш една друга жена от него, а? — Жустин учудено я изгледа, а Мари кимна. — Oui, ще ти помогна. Ще ти дам много силен gris-gris.

Заклинателката обърна гръб на всички, които чакаха, и отведе Жустин в друга стая. Накара я да свали долните си гащи и откъсна парче от дантелата, отскубна няколко косми от пубиса ѝ, изрязва ѝ ноктите и изстърга парченца кожа от дясната ѝ гърда. После надrobi всичко това заедно с листа и жълти венчелистчета на овчарска свещ, убоде пръста на Жустин и добави към сместа три капки от нейната кръв. През цялото това време тихо припяваше на някакъв непознат език. Най-накрая постави сместа в една черна копринена торбичка и я завърза с червена панделка. Възелът запечата с нова капка кръв от Жустин и я посъветва:

— Сложи го близо до него, ако е възможно, в леглото му. Много скоро няма да иска никоя друга, освен теб.

Вторият амулет, който даде на Жустин, беше с още по-силно въздействие. „Ръката на моджо“ беше направен от крастава жаба, крило на прилеп, очи на котка, черен дроб на бухал, кутрето на самоубил се човек и косми от главата на мъртво дете. Тези съставки

бяха стрити на ситен прах и изсипани в издълбана кост — надежден начин да се отървеш от враг.

После Мари се върна в предната стая и коленичи до кутията, която се намираше край стола ѝ.

Припявайки полушепнешком и с бавни движения, тя бръкна вътре и извади змия, дълга почти метър. Държеше я за задната част на главата, точно при челюстите, и тихо ѝ шепнеше. После я целуна. От единия ъгъл на стаята долетя тихо ахване. Една жена припадна.

С леко стисване Мари отвори устата на змията, постави „ръката на моджо“ под единия зъб и започна да разтрива, докато една-единствена капка от отровата се стече надолу и капна в изкорубената кост. После нежно върна змията в кутията и затвори капака.

— Скоро, хубавице — рече тя, докато подаваше амулета на Жустин, — скоро тази кучка янки няма да я има вече.

Много банкноти преминаха от дамската плетена чантичка на Жустин в ръцете на дъщерята на Мари. Но нея не я беше грижа за това. Беше готова да плати всяка цена, поискана от Мари Лаво.

Тази нощ Трей и Чарли вечеряха за първи път заедно в неговия дом и всичко беше възхитително. Марджи беше на седмото небе, че има да готви за още някого, освен за Трей, и надмина себе си със супа от съомга, пълнена кокошка в сос от бяло вино, пържени бекаси, салатата с кафяв сос и най-мъничките, най-крехките агинарии, които Чарли бе виждала. За десерт тя гордо поднесе лимоново суфле.

— Беше превъзходно — рече Чарли, като отблъсна празното блюдо от десерта, — но май ще се пръсна.

— Трябва да призная, че никога не съм виждал дама да се храни с такова удоволствие — рече Трей с усмивка. Приятно му бе да я наблюдава как се храни, без да се срамува от апетита си. Това му напомни, че той има и други апетити, които му се искаше да задоволи също така напълно.

Чарли се усмихна.

— Точно така. Спомням си „Отнесени от вихъра“. Мама накара Скарлет да се наобядва преди тържеството на открито, защото не биваше да я видят, че се храни — той се взираше в нея очевидно объркан. — Това е един филм — обясни тя и това постави началото на

нов разговор за киното, телевизията, видеокасетофоните и сателитните предавания. Трей беше запленил от всяка подробност.

Сетне заговориха за съвременната литература, като под съвременни се разбираха Александър Дюма, Балзак и Дикенс. „Мадам Бовари“ беше публикувана само преди година и се смяташе за много скандална.

— Според мен Ема Бовари е абсолютна досадница — рече Чарли. — Идваше ми да я пораздрусам.

Трей се разсмя.

— Аз — също. Значи не съм толкова безнадежден!

След вечеря играха шах. Трей спечели първата игра, Чарли — втората. После тя седна на пианото и засвири по памет един етюд на Шопен. След миг Трей седна до нея на пейката и двамата засвириха на четири ръце, без да разменят нито дума.

Когато вечерта наближи своя край, Чарли беше готова да признае, че харесва този мъж, действително го харесва. Не можеше да си спомни от кога не бе прекарвала толкова приятно. Представяше си, че свършените двойки винаги прекарват вечерите си по този начин, без напрежение, без спорове, просто са заедно и се наслаждават на своята компания.

А после настъпи време да си лягат.

През цялата вечер Трей като че мислеше само за този момент. И взе твърдо решение. Но все още нямаше да го сподели с нея.

Вместо това взе един свещник, с който да освети пътя им нагоре по стълбите и да я изпрати до нейната стая.

— „Корин“ отплува утре в четири. Възнамеряваш ли да бъдеш на борда?

Заля я вълна на разочарование. Защо трябваше да ѝ напомня, че работи при него, след като бяха прекарвали такава прекрасна вечер?

— Разбира се — отвърна. — Това ми е работата.

— Така е, пък и аз имам договор, нали? Лека нощ — той се отпрати по коридора към стаята си.

Договорът. По дяволите договорът! Искаше ѝ се никога да не го беше подписвала! А в този момент съжаляваше, че е вмъкнала тази тъпа клауза за „непрелъстяване“. Той можеше поне да опита. Нима не я желае вече? След като я беше имал, нима вече му е омръзнала?

Е, тя беше обещала на себе си и на него, че ще го накара да развали договора, и очевидно трябваше да постъпи точно така.

Набързо се съблече и се вмъкна в един полупрозрачен пенъоар от розова коприна, за който знаеше, че е покоряващ. Започна да четка косата си, докато тя обгради главата ѝ като блестящ тъмен ореол. Сложи розов руж на бузите си и капна малко „Джой“ между гърдите си. После стана и се отправи към свързващата врата.

Точно когато посегна към нея, тя се отвори рязко. Трей застана на прага, облечен в халат от златист бродат — беше красив, съкрушително красив. „Боже — помисли си тя. — Не знам дали ще мога да му устоя.“

Младият мъж се приближи, обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна безкрайно нежно. „Не е честно!“ — мислено извика тя. От него не се очакваше да се държи мило и нежно, а като истински грубиян.

Той продължи да я целува, но без да бърза, без да е настоятелен. Беше истинска целувка на любовник и Чарли искаше тя да продължи безкрайно.

Почувства, че губи сили, отстъпи крачка назад и протегна ръка към подпората на леглото, за да се задържи. Той пристъпи заедно с нея и внимателно я отпусна върху извезаната кувертюра. Развърза колана ѝ и разтвори пенъоара. После дълго време само я съзерцава.

— Много си красива — изрече тихо. — Най-хубавата жена, която съм виждал.

Тя бавно изпусна дъх, нещо между стенание и въздишка.

— Знаеш ли какво правиш?

— Да, Шарлот.

— И нямаш нищо против, че след това няма да имаш власт над мен?

Той се усмихна.

— Нима?

— Договорът...

Трей я целуна, а едната му ръка се мушна в джоба.

— Ето — рече и измъкна някаква хартия.

— Какво е това?

— Нещо без значение — той скъса листа на две и ѝ подаде парчетата.

Тя ги разгъна. Това беше нейния договор. Погледна го объркана.

— Моля те, Шарлот — промълви Трей. Внимаваше да не я докосва, макар че очите му я изгаряха. — Моля те, остани. Не защото трябва, а защото го искаш, защото аз го искам.

В отговор тя развърза колана на халата му, разтвори тежката тъкан и го притегли към себе си.

Този път се любиха бавно и нежно, сякаш движенията им бяха заснети на забавен кадър или под водата.

Не бързаха, отделяха време на всяка подробност, на всяка целувка. Удължаваха всяко ново усещане до мига, когато не можеха да издържат повече, когато не можеха да се владеят. Телата им се вплетоха, понесени към онзи вълшебен миг на пълно единение.

Когато отново възвърна способността си да говори, Чарли се повдигна на лакът и погледна към мъжа, който беше станал център на вселената за нея.

— Какво правя тук? — прошепна тя. — Трей, какво правя в това време, в тази къща? В живота ти?

Младият мъж докосна бузата ѝ.

— Мисля... — спря и дълбоко си пое дъх. — Мисля, че го правиш съвършен.

— О! — щастливо възкликна Чарли и се сгуши до него.

Знаеше, че може да обича този мъж. Може би вече го обичаше. Но това я плашеше. Какво ще стане, ако се влюби до полуда в него, а после се върне в своето време? Нямаше никаква власт над това дали да остане, или не. Не знаеше дали ще бъде тук още ден, месец или завинаги. Но беше ли в състояние да понесе раздялата с него? Не знаеше.

Задрямаха, събудиха се и се любиха отново, сетне пак се унесоха. В един момент Трей се събуди. Наблюдаваше я как спи, дишаше в синхрон с нея и се питаше какво ще прави с тази жена, която бе обърнала живота му с главата надолу. Знаеше само едно — че вече не може да живее без нея. Най-накрая се унесе в спокоен сън, притиснал я плътно до себе си.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На другата сутрин Жустин не срещна никакво затруднение да се качи на борда на „Корин“. Все още беше доста рано и наоколо нямаше много хора, а тя се беше предрешила умело. Беше облякла спретнатата рокля и престилката на една от прислужниците от кораба на Трей, а пищната ѝ коса беше прибрана под обикновен тюрбан.

Знаеше, че рискува, защото често се беше качвала на кораба с Трей. Винаги съществуваше опасност някой от членовете на екипажа, който товареше провизии, лъскаше месинговите части или търкаше палубата, да я разпознае. Но тя държеше главата си наведена, докато вървеше по палубата. С наръча снежнобели чаршафи в ръце не предизвика ни най-малко подозрение.

Припряно се отправи към каютата на Трей, просторно и елегантно помещение, облицовано с тиково дърво и разположено по цялата дължина на задната палуба. Беше прекарала много нощи в тази каюта и имаше намерение да прекара още повече. Отвори вратата, спусна се към голямото месингово легло и пхна обвития в коприна амулет, съдържащ основните съставки на тялото ѝ, под пухения дюшек, точно под възглавницата.

— Лежи под главата му и го накарай да ме сънува — сетне тихо запя на креолски диалект: — „Si to'tai zozo, et mo'tai fisi, mo tai tue toi, a fo'ce mo l'aimai toi.^[1]“

После целуна възглавницата, тихо припаяйки някакво заклинание, и напусна кабината, като побърза да се отдалечи от нея. Забеляза един юнга да се обляга на парапета и го запита дали знае в коя кабина е настанена певицата.

Белите зъби на момчето лъснаха в широка усмивка.

— Номер осемдесет и две, най-голямата и най-хубавата. Предполагам, че трябва да я подготвиш специално, а? — попита, поглеждайки чаршафите, които тя носеше. — Чух, че наистина била страхотна.

Но Жустин вече беше отминала. Знаеше тази каюта. Миналата година, когато пътува с Трей до Натчез, това беше нейната кабина. След няколко минути достигна мелтердека. За щастие, вратите на каютите не бяха заключени. Тя се вмъкна в номер осемдесет и две.

Огледа се, за да се убеди, че е сама — вече беше приготвила „ръката на моджо“. Втурна се към леглото, полата ѝ тихо прошумоля по дебелия килим. Мушна амулета под дюшека. Не под възглавницата, както беше направила с този на Трей, а по-надолу, на мястото, където щеше да причини най-голямата болка, където злото, съдържащо се в него, щеше да се процеди през дюшека и да разяде най-женствената част на тази янки.

— En Bomba Hen, Hen — запя над скрития амулет. — Canga do ki la. Canga li Hen, Hen, gris-gris!

След това внимателно отметна рубинено — червената копринена кувертюра на леглото. Извади от джоба си малка метална кутийка и я отвори. Беше наполовина пълна със сол. Отля в кутийката малко вода от стъклената кана на умивалника и с пръст я размеси със солта. През цялото време припяваше под носа си заклинанието на вуду.

С бавни, грациозни движения изрисува със солта голям кръст върху чаршафа. После се отдръпна назад и се усмихна на своето дело.

Кръстът на Солта. Много лошо gris-gris. Щеше да покаже на жената янки, че има смъртен враг. И тогава, докато още беше прекалено изплашена от откритото предизвикателство, още помогъщата сила на „ръката на моджо“ щеше да свърши потайното си дело.

Жустин застла много грижливо копринената кувертюра върху леглото, като внимаваше да не развали кръста, който така старателно беше оформила. Преди да излезе, тихо притваряйки вратата зад гърба си, тя я приглади и потупа леглото, сякаш милваше любовник.

С припрени стъпки напусна кораба. Искаше бързо да се върне у дома и да подготви останалата част от своя план. Преди четири трябваше отново да се върне тук. Възнамеряваше да бъде измежду пасажерите, пътуващи за Натчез, така че да види резултатите от своето дело.

Чарли беше безкрайно щастлива. От мига, когато отвори очи тази сутрин и видя Трей Лавенд да ѝ се усмихва, лицето ѝ беше озарено от постоянна усмивка. Би трябвало да е изморена, не я беше оставил да спи много предишната нощ, отново и отново се бяха любили. Но се чувстваше фантастично! А през следващия половин час Трей продължи да я кара да се чувства дори още по-възхитително, като страстно я целуваше и я изпращаше да се рее към звездите и луната, преди да ѝ позволи да се върне на земята и най-накрая да стане от леглото.

Те се наслаждаваха на закуската, разговаряха за гледките, които щяха да наблюдават по-късно същия ден нагоре по реката и си мислеха за удоволствията, които щяха да споделят през нощта на кораба.

Към три и половина се озоваха на кея. „Корин“ беше един от четиридесетте кораба, които се готвеха да отплуват през следващия час. Чарли си мислеше, че никога няма да се насити на великолепната гледка, която представляваше нюорлианското пристанище в часа на отплаване.

Докъдето ѝ стигаше погледа, гъст, черен дим се кълбеше от дузините комини на параходите. Над всеки гюисцок^[2] се вееха флагове, бръмчаха брашпилове^[3]. Пътници пъплеха нагоре — надолу като рояци мухи, трупаха се по стълбите от палубите към кабините, гъмжаха по палубите, надвисваха се над пищните рейлинги^[4], викаха си, махаха, крещяха, смееха се и се оплакваха. Ръчни колички и фургони, двуколки, каруци, платформи и карети маневрираха из обширното пространство пред корабите, пристигаха или отпътуваха, до една натоварени със стоки.

Трей поведе Чарли на борда.

Тя стоеше на палубата, когато чу китайските гонгове и вика:

— Всички, които няма да пътуват, моля да слязат на брега!

Миг по-късно капитанът наду мощно сирената на „Корин“ и големият параход се плъзна по реката. Вълните бавно го подхванаха, колелата заработиха срещу течението и те се отправиха към Натчез, отстоящ на около осемнадесет часа път.

— Е! — обърна се Чарли към Трей, който стоеше до нея. — Не е като ферибота за Стейтън Айленд.

— Посетил съм Стейтън Айленд — изненада я той. — Когато бях в Йейл, гостувах на един приятел в Ню Йорк. Един ден отидохме

до острова на лов за патици.

Тя избухна в смях.

— Зная, че в Ню Йорк се движат много въоръжени хора, но не мислех, че е, за да ходят на лов.

Денят беше прекрасен, слънчев и топъл, макар и разхлаждан от лекия бриз, и те дълго останаха до рейлинга. Трей ѝ показва селата Джеферсън, Харахан, Кенър и елегантните крайречни плантации „Лайв Оук Мейнър“, „Сейнт Роуз“, „Дистрихън“. Чарли си помисли, че съвременните туристи биха дали мило и драго, за да видят същите гледки в бъдещето, за да зърнат миг от историята.

Най-накрая умората си каза думата и Чарли реши да полегне в каютата си. Там завари Доли, която окачваше дрехите ѝ в един огромен гардероб. Постави четката и гребена върху тоалетката, подреди гримове, с които най-сетне беше свикнала да борави.

Каятата беше прекрасна, облицована с палисандрово дърво с месингови кантове. На пода бе застлан кафяв килим. Големите прозорци гледаха към задната част на палубата и Чарли го отвори, за да усети полъха на вятъра.

— Мисля да поспя един час. Ще ме събудиш ли в шест?

— Разбира се — отвърна Доли и преди да дръпне кувертюрата от месинговото легло, ѝ помогна да си свали кринолина.

Когато се наведе над леглото, изпищя.

— Какво... — започна Чарли.

— Gris-gris, мис — прошепна Доли, която се беше вторачила в Кръста на Солта, леко размазан, но все още символ на злото. Преди Чарли да я попита за какво говори, момичето грабна чаршафите от леглото, изскочи на палубата и ги запрати в реката, която ги отнесе надолу. Приличаха на погребален саван.

Когато се върна, тя трепереше.

— Кръстът на Солта. Някой те мрази страшно много, иска да ти причини голяма злина — огледа стаята, сякаш очакваше изпод леглото да изпъзми змия или жаба да изскочи от каната за вода.

— Ще ми обясниш ли какво означава всичко това?

— Вуду, мис. Вуду. Върху теб лежи проклятие.

Чарли се разсмя.

— Вуду? Не ми казвай, че вярваш в тези глупости. Това...

— Това е опасно — от отворената врата долетя дълбокият глас на Трей. — Ти може да не вярваш, но други вярват и могат да ти причинят зло.

— Стига да им позволя.

— Особено ако дотолкова са изгубили надежда, че да прибегнат до този фокус — продължи той и също огледа стаята, сякаш очакваше да зърне магьосник, скрит в някой ъгъл — Искам да излезеш, докато разпоредя да се претърси цялата каюта.

— Трей, не ставай глупав. Аз...

— Веднага! Това не е нещо, което разбираш, Шарлот. Може би в 1993 вуду е изчезнало от твоя свят, но то е важна част от света на 1858. Ако някой от членовете на екипажа го открие, може да последва всеобщ бунт.

Чарли забеляза, че Доли е разстроена. Очите ѝ бяха изцъклени, цялата трепереше. Тя я улови за ръката и я изведе навън.

— Да се поразходим малко, а? — Доли само кимна.

Докато крачеха по палубата, Чарли бърбореше несвързано, без изобщо да споменава вуду. Не казваше нищо съществено, но усещаше, че Доли постепенно се успокоява.

— Мисля, че чаша кафе ще ни дойде добре. Да отидем в дамския салон. Господи, колко мразя това название, наложено от мъжете шовинисти!

Приседнаха на огромен диван, покрит с кувертюра от златисто кадифе с пискюли и ресни и с нещо като тапицирана преграда по средата. Беше от онези мебели, които Чарли винаги свързваше с фойетата на западните хотели. Млада чернокожа жена в спретната униформа донесе кафе върху масивен сребърен поднос и го остави пред тях върху мраморната масичка. Когато се оттегляше, изглежда изпод око Доли. Чарли се озърна наоколо и забеляза, че нито една от другите присъстващи дами не е придружена от прислужницата си. „Е, жалко.“ Доли също имаше нужда от чаша кафе и ако на тях не им харесваше, много им здраве.

Бяха преполовили чашите, когато прислужницата се поокопити. Но изражението ѝ беше объркано.

— Чарли — изрече най-накрая, — какво беше това, дето го каза мастър Трей за 1993 година и че в твоя свят няма вуду? Не разбирам смисъла.

„Ето ти на!“ — помисли си Чарли, сетне въздъхна.

— Е, предполагам, че моментът е подходящ, за да ти обясня всичко. Това поне ще ти отвлече вниманието от разни черни магии.

Тя се огледа из салона, където над чашка чай си бърбреха дами, седяха в удобните столове и четяха последното издание на „Алманах за дами“ от Годи или дори (какъвто беше случаят с една от тях) леко похъркваха. Очевидно никой не обръщаше внимание на Чарли и прислужницата ѝ. Тя разказа на Доли, че е от бъдещето, и всичко, което знаеше за начина, по който се бе озовала в 1858 година.

Опита се да ѝ го съобщи колкото е възможно по-внимателно, но въпреки това момичето беше потресено от дън душа. Едва когато Чарли ѝ припомни някои подробности относно гримовете, които намираше така странни, за прозирното бельо, за всичките дребни неща, които бяха накарали Доли въпросително да повдига вежди от учудване, момичето ѝ повярва. За своята прислужница Чарли се бе превърнала в героиня и изобщо не ѝ дойде наум да се усъмни в думите на нейната господарка.

— И така — завърши Чарли, благодарна, че бе успяла да спечели доверието на Доли много по-лесно, отколкото това на Трей, — ето ме тук. Не знам защо и докога. Но докато съм тук, възнамерявам да се възползвам от създалото се положение, което, честно казано, не е толкова неприятно.

Доли все още стоеше безмълвна, макар че Чарли бе сигурна, че по-късно ще ѝ зададе куп въпроси.

— Хайде да проверим дали са привършили с каютата. Трябва да е дошло време за дяволския процес по обличането за вечеря.

Когато напуснаха дамския салон, иззад тапицираната преграда, която скриваше другата страна на широкия диван, се изправи една жена. Беше облечена в дълга траурна рокля, лицето ѝ бе скрито зад богато драпиран плътен воал. Никой не видя триумфалното изражение на „вдовицата“.

Жустин стоеше в средата на стаята, приковала поглед във вратата, през която жената янки беше изчезнала. Бъдещето! Беше казала, че е от бъдещето. Жустин дори за миг не се усъмни в думите ѝ.

И ако Чарли Стюарт беше пристигнала от бъдещето с помощта на някаква странна сила, тя можеше да бъде изпратена обратно.

Тя погледна часовника, забоден на елечето ѝ. След по-малко от час щяха да спрат край Колидж Пойнт. Преди полунощ щеше да бъде обратно в Ню Орлиънз, в дома на Мари Лаво.

Чарли не се възпротиви особено енергично, когато Трей настоя тази нощ тя да преспи в неговата каюта. За по-сигурно, беше казал той, тъй като някой очевидно ѝ желаше злото. Всъщност не се интересуваше каква е причината, просто ѝ харесваше идеята да прекара нощта в прегръдките му.

Зловещата и гнусна „ръка на моджо“ беше открита под дюшека ѝ. Това едва не накара пищящата от ужас Доли да скочи през борда. А през цялата вечер, докато Чарли пееше за ненаситните си слушатели, Трей държеше под око присъстващите. Нямаше да позволи някой подозрително изглеждащ тип да се приближи до нея.

— Но защо? — попита го Чарли, когато по-късно същата нощ се настаниха в голямото легло. — Защо някой от този град или от този век би искал да ми причини зло? Та аз не познавам никого.

— За разлика от мен — гласът му беше напрегнат. — Сигурен съм, че имам много врагове.

— Но какво ги кара да мислят, че причинявайки зло на мен, ще ти навредят?

Той вдигна една къдрица от челото ѝ и я целуна.

— Защото е точно така.

— О! — тя извърна лице към гърдите му и потърка буза в гладката топла кожа. — Кой желае да ти причини зло, Трей?

— Сигурен съм, че Лорънс оглавява списъка.

— Дааа. Предполагам, че си прав — мисълта, че някой се опитва да навреди на Трей, я накара да пожелае да го притисне до себе си и да го закриля. — Но ако не целиш да му отнемеш „Райв Дус“, той няма да те преследва, нали?

— Вероятно пак ще ме мрази. Това е в природата му. Но ще има по-малко основателни причини да ми причини зло.

— Тогава престани да се бориш с него.

Той трепна рязко.

— Какво говориш! „Райв Дус“ е моя.

— Не, Трей, не е. И ти нямаш нужда от нея. Не го ли разбираш? „Райв Дус“ принадлежи на Кемпбълви, а ти не си Кемпбъл — той праметна крака извън леглото и седна. Чарли леко докосна голото му рамо. — Ти си нещо повече. Ти си Трей Лавенд.

— „Райв Дус“ е моя — повтори тихо той. — И възнамерявам да я притежавам — прокара пръсти през косите си. — Мисля, че е крайно време да разговарям с моя полубрат. Веднага щом се върнем в града, ще нанесе удара — отново легна и зарови пръсти в косите й. — Междувременно искам да съм сигурен, че си в безопасност.

— Звучи много привлекателно — тя се отпусна до него. — Как възнамеряваш да го постигнеш?

— Като те държа близко до себе си — притегли я толкова плътно, че да почувства цялото му тяло.

Чарли простена от удоволствие и се отдаде на ласките му.

Час по-късно, когато и двамата лежаха изтощени и усмихнати в голямото месингово легло, Трей рече:

— Известно време не искам да пътуваш по реката. Поне докато не открием кой е поставил амулета в каютата ти.

Тя се разгневи от заповедническия му тон.

— Нямаш никакво право да ми нареждаш да работя!

— Грешиш. Корабът е мой и докато си на него, аз съм отговорен за твоята безопасност, все едно че си носач или огняр.

По дяволите, беше прав. Би трябвало да стане адвокат по трудовите злополуки.

— И какво очакваш да правя вместо това?

— Ще останеш в дома ми, докато се убедим, че си в безопасност.

— Значи ще ме превърнеш в затворничка?

— Шарлот, бъди разумна...

— Да си суеверен, не означава да бъдеш разумен.

Той въздъхна отчаяно.

— Нищо, свързано с вуду, не е разумно. Работата е там, че понякога действа. Наречи го магия, наречи го вяра, не зная точно какво е. Но е опасно, Шарлот, повярвай ми.

— А ти какво ще правиш, докато аз съм затворена в твоята къща?

— Ще накарам Лорънс да разбере, че не бива да те въвлича в нашата схватка.

Имаше и още едно нещо, което трябваше да направи веднага щом се върнеха в Ню Орлиънз, но Трей не го сподели с Чарли. Трябваше да се види с Жустин. Достатъчно дълго носеше тази вина в себе си.

Още два пъти беше почукал на нейната врата, възнамерявайки да ѝ съобщи, че е свободна да си потърси друга place^[5], да стане метреса на друг богат бял мъж. Или да заживее почтено. Но и в двата случая Трей щеше да се раздели с нея. Вече не изпитваше никаква страст към красивата квартиеронка. Припомняйки си онова, което беше преживял в леглото с нея, и това, което беше споделил с Чарли, бе, като да сравнява сок от грейпфрут с най-висококачествено вино.

Но напоследък тя никога не си беше вкъщи, което го удивляваше, тъй като Жустин се стараяше да бъде на негово разположение по всяко време на деня и нощта.

Този път ще я изчака да се прибере. Крайно време бе да приключи с тази история. После можеше да се съсредоточи върху това, как да постъпи с Шарлот Виктория Уейнрайт Стюарт.

Не му се наложи да чака. Жустин го очакваше, застанала на прозореца. Този път се беше подготвила за него. Когато по обяд на следващия ден Трей почука на вратата, тя я отвори сама.

Усмихна му се печално, докато го въвеждаше в спретнатата малка всекидневна. Наля една чаша от любимия му френски коняк и я затопли в дланите си, преди да му я поднесе. После отвори сребърна кутийка и извади една от любимите тънки пури. Запали я и му я подаде.

Най-накрая седна на ниското тапицирано столче в краката му и когато вдигна поглед към него, от очите ѝ се зарониха сълзи.

— Ти вече знаеш, нали? — изрече предпазливо Трей. Тя кимна. — Откъде разбра?

— В Ню Орлиънз няма тайни, особено между свободните цветнокожи.

— Знаеше, че този час ще настъпи, Жустин.

— Разбира се — тя приглади тъмночервената си рокля. — Ще се ожениш ли за нея?

— Не зная — младият мъж отпи от коняка. — Не съм сигурен дали ще ме иска.

Жустин не успя да се овладее и избухна в несдържан смях.

— О, Трей, разбира се, че ще те иска. Коя не би те пожелала?

— Навярно поне няколко хиляди жени — шеговито промълви Трей.

Тя положи ръце на коленете му и го изгледа с огромните си, тъмни очи, които преливаха от сълзи.

— Знаеш, че ще чакам.

— Ще чакаш? Какво?

— Ще чакам теб. Може би ще й се наситиш или пък тя ще се измори от теб. Тогава ще имаш нужда от човек, който да те обича, и аз ще бъда тук.

Той взе ръцете й.

— Не, Жустин. Не чакай. Заслужаваш друга съдба. Ти си много красива и много вярна. Всеки мъж би бил горд и щастлив да те притежава.

Искаше й се да изкрещи: „Всеки мъж, освен ти“, но само храбро се усмихна.

— Разбира се, ще се погрижа за теб — продължи той, — докато си намериш някой друг. Моят счетоводител ще уточни подробностите, когато пожелаеш.

— Винаги си бил изключително щедър, Трей. Приятелите ми постоянно са ми завиждали за това.

— Заслужила си го — той изпи остатъка от коняка и се изправи. — Е, време е да си вървя. Вечно ще съм ти признателен, скъпа моя, за прекрасните спомени — повдигна ръката й и я целуна. Когато видя нови сълзи да потичат по мургавото й лице, той протегна ръка и ги изтри. — Сбогом, Жустин.

В антрето тя му помогна да си облече палтото.

— Трей, помни, че ще чакам.

Младият мъж се извърна към нея и за момент замълча.

— Както пожелаеш, но няма да се върна — после излезе и се отправи по тясната пътечка към улицата.

Тя стоеше на входа и го наблюдаваше.

— О, да, скъпи, ще чакам — изрече тихо. Усмивката й не беше вече нито тъжна, нито храбра. Беше триумфална. — И няма да е дълго.

„Е, най-сетне тази история приключи“ — помисли си Трей и закрачи по-бързо по „Рампърт стрийт“. Беше се отървал много по-лесно, отколкото очакваше. Разигралата се сцена бе крайно неприятна, но с нищо не напомняше кошмара, предсказан от Робърт. Оказа се, че той познава Жустин по-добре от нейния братовчед.

Сега беше свободен. Можеше да насочи вниманието си към разправата с Лорънс, към уреждането на тази гадна вуду история. А след това щеше да се занимае с Чарли.

[1] Ако ти беше птица, а аз — оръжие, щях да те убия, защото толкова е голяма любовта ми към теб. — Б.пр. ↑

[2] Прът, на който се издигат флаговете. — Б.пр. ↑

[3] Скрипец за изваждане котвата на кораба. — Б.пр. ↑

[4] Парапет на кораб. — Б.пр. ↑

[5] Позиция, място. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Ще бъде много трудно — обърна се Мари Лаво към Жустин. Замислено докосна лицето си, докато с другата ръка милваше бялата котка в скута си. — Оуі, предизвикателство — тя вдигна чашата си и отпи голяма глътка от тъмния ром, като облиза последната капка от устните си. — Обичам предизвикателствата, но това ще ти струва много пари.

— Ще заплатя — изрече Жустин.

— Да, ще платиш, хубавице — тя протегна ръка и прекара върховете на пръстите си през абаносовочерната коса на кварталонката, надолу по бузата ѝ и по устните. — О, да, ще платиш.

Внезапно се изправи и наруши спокойствието на котката, която с пронизително измяукване тупна на пода. Мари се разсмя. Взе три бели косъма от полата си и внимателно ги сложи в една кутия на бюрото. Сетне се обърна към Жустин.

— А сега ще ти обясня какво ще направим.

Чарли кръстосваше стаята си в дома на Трей. Беше отегчена и разтревожена.

Тази сутрин се бяха завърнали от пътуването до Натчез. Трей я заведе в дома си, заръча на Доли да не напуска къщата и тутакси излезе. Обясни само, че тази вечер възнамерява да направи неочаквано посещение на Лорънс и че ще закъснее.

През по-голямата част от деня беше успяла да се забавлява, като преподаваше на Доли уроци по карате и четене, учеше Марджи да прави свестен яйчен крем и свиреше на пианото. Омръзнало ѝ бе да пее едни и същи стари песни, независимо че нейните слушатели не можеха да им се наситят. Беше препрочела началните глави на „История на два града“^[1] и бе наредила три пасианса.

Но вече минаваше два през нощта, а Трей още не се беше прибрал.

„Престани да се притесняваш за него — упрекна се строго. — Човек би помислил, че си омъжена за този приятел!“

Внезапно се стресна от собствените си мисли.

„Не, не омъжена. Човек би помислил, че съм влюбена в него.“

Замръзна на място, едва поемайки си въздух. „Аз съм влюбена в него — осъзна тя. — Господи, ела ми на помощ, наистина съм влюбена.“

Как се беше случило това? Как бе могла да се влюби в човек от миналото, който не споделяше интересите ѝ, който смяташе, че мястото на жената е в кухнята! Как можеше да обича човек, без да е сигурна, че той отвръща на чувствата ѝ?

Но любовта ѝ беше факт и тя изобщо не изпитваше паниката и объркването, логични в ситуация като тази. Когато се погледна в огледалото, видя на лицето си разцъфнала широка усмивка, бузите ѝ пламтяха, а очите ѝ бяха насълзени.

Приблужи се към френския прозорец, който се отваряше към заобиколена с железен парапет веранда. В този час улицата беше съвсем пуста. Преди малко бе превалиял лек дъждец и паважът все още блестеше под мъглата, прииждаща от реката. Високият кипарис хвърляше странна сянка върху отсрещната стена. Въздухът беше тежък, влажен и напоен с аромата на току-що разцъфналите орлови нокти, които пълзяха по дървената решетка отдолу. В края на улицата един от нощните стражи, които обикаляха града, се спря под газената лампа, драсна клечка кибрит, поднесе я към пурата си и продължи пътя си.

Чарли попиваше всяка подробност, за първи път в живота си виждаше нещата така отчетливо.

Облегна се на студения железен парапет и прошепна:

— Ела си у дома, Трей. Ела си у дома, моя любов.

Трей откри своя полубрат точно където очакваше да го намери, у Елен, едно от славещите се с най-лошо име и с най-разточително пилеене на пари комарджийски заведения в Ню Орлиънз. Ако не беше то, Лорънс може би нямаше да е толкова близо до загубата на „Райв Дус“.

Трей с изненада забеляза Реми Соваж, който седеше срещу Лорънс на една от масите за игра на карти.

— Е, Реми, виждам, че се забавляваш с нова игра — рече Трей и придърпа един стол. — Напоследък не ти вървеше на покер.

— Нищо не върви напоследък — измърмори креолът. — А сега, когато ми взе прекрасната мис Чарли, бизнесът ми спадна с петдесет процента — вдигна чашата си и отпи голяма глътка. — Ти си ми длъжник, Лавенд.

— Ще го обсъдим по-късно, Реми — Трей се обърна към човека, който бе негово по-бледо копие. — Точно сега трябва да говоря с брат си — лекото натъртване на последните думи не мина незабелязано.

Лорънс хвърли картите си на масата, разливайки уиски по зеленото сукно.

— Аз нямам брат, само едно нахално копеле, което се опитва да ми досажда.

Трей стисна зъби, но гласът му остана спокоен.

— Незаконното ми раждане е станало поне по честен начин — той повика сервитьора и си поръча чаша мадейра. — Освен това възнамерявам да ти досаждам. Ако нещо, каквото и да било, се случи на Чарли Стюарт, ще стана по-досаден, отколкото би могъл да си представиш. Твоята битка е с мен, Лорънс, не с нея. Стой настрана от Чарли.

— Кой? Не зная за какво говориш.

— Тогава ти предлагам да продължаваш да не знаеш и да забравиш всичко за нея, което случайно си си припомнил.

Лорънс се намръщи.

— Ти просто се опитваш да ме объркаш. Знам, че искаш „Райв Дус“. Вече купи мебелите ми, робите ми, дори портрета на баща ми.

— На нашия баща — Трей отпи от виното. — И това не е всичко. Държа две хиляди долара от неизплатената ипотека на „Райв Дус“.

Лорънс скочи от масата.

— Копеле!

— Мисля, че вече изяснихме това.

— Никога няма да получиш „Райв Дус“! Това винаги е било земята на Кемпбъллови и ще си остане наша. Следващата реколта ще покрие тези ипотеки и ще закупя обратно всяка вещ, която си откраднал от мен.

— Откраднал? — Трей въпросително повдигна вежди. — Боже мой, Лорънс, как може да твърдиш подобно нещо, след като продаваше всичко с такава готовност?

Лорънс изгледа свирепо своя полубрат, когото винаги бе ненавиждал. После се извърна към Реми.

— Играем ли или не? Раздавай картите. Веднага се връщам — после се отдалечи към задната част на помещението.

Реми се изсмя.

— Удоволствие е да станеш свидетел на такава братска любов.

— Я не се занасяй, Реми — Трей се облегна назад в стола. Думите на Лорънс се въртяха в главата му. Действително предстоящата реколта от захарна тръстика ще изплати ипотеките. Ако Лорънс не пропие или не проиграе парите, а той все още не беше стигнал толкова далеч. О, може би щеше да го направи, но Трей ставаше нетърпелив. При това темпо щяха да минат цели три — четири години, преди да стане собственик на всяка ливада и гъсталак от захарна тръстика, всеки поток и долина, на всеки склад за захар, всяка мелница, робска колиба, на цялата „Райв Дус“.

А според Чарли, той не разполагаше с четири години. След четири години щяха да бъдат във война. Трябваше да получи „Райв Дус“ преди избухването на войната, за да организира защитата ѝ. Трябваше да ускори нещата. Но просто не знаеше как.

Реми прекъсна размишленията му.

— Спомняш ли си, когато ти казах, че си ми длъжник? Най-малкото, Лавенд, си длъжен да ми предоставиш възможност да си върна нещичко. Е, не очаквам да се откажеш от божествената мис Стюарт, всеки глупак може да разбере, че е била предопределена за тебе, въпреки че не я заслужаваш.

— Прав си — отвърна Трей и изведнъж осъзна, че това е самата истина. Тя беше предопределена да е негова. Трябваше да я убеди в това.

— Но някаква друга компенсация... — продължи Реми.

— Какво имаш предвид?

Реми извади от джоба си пура, помириса я, облиза я по дължина, отхапа края ѝ и я запали. Когато димът образува облак около главата му, той проговори отново.

— Поръчах от Питсбърг два нови котела за „Хубавата Бриджит“.
Най-добрите в страната.

— Моите поздравления.

— Точно сега ги монтират. Ще отнеме още една седмица.

— Все още не мога да разбера накъде биеш.

— Те ще я превърнат в най-бързия кораб по реката.

— Браво.

— И когато го докажа, като победа „Корин“ в едно състезание от тук до Натчез, няма да има човек, който да не поиска да пътува с моя параход.

— А, ето каква била работата.

— Какво ще кажеш?

Трей бавно поклати глава.

— Не намирам идеята ти за добра, но благодаря за предложението.

— Дявол го взел, Лавенд! — Реми удари с юмрук по масата. —
Защо не искаш да се състезаваш с мен? Да не би да се страхуваш, че
ще изгубиш?

— Кой знае? Никога няма да узнаем, защото надбягванията са
вид комар, а аз никога не рискувам в комара, освен ако залогът си
струва — отпи още малко от виното си. — Ти не притежаваш нищо,
което искам, Реми.

— Имам бизнес по реката, дявол те взел.

— Моят е вече толкова голям, че едва се справям с него.

— Как можеш...

Лорънс се появи и го прекъсна:

— Ще играем ли, Соваж, или да се преместя на друга маса?

Реми се намръщи.

— Ще играем — започна ядовито да бърка картите. Трей
наблюдаваше как малките картончета се плъзгат по масата. Сетне се
изправи да си върви.

— Почакай! — рече Реми и ръката му замръзна по средата на
раздаването. Младият мъж се обърна.

Реми захвърли тестето карти и се облегна на масата, втренчил
очи в Трей. Бавно извърна глава и се загледа в Лорънс, след което
отново насочи погледа си към Трей. След миг победоносно се усмихна.

— Прав си, Лавенд. Нямам нищо, което да те заинтересува — усмивката му стана по-широка. — Но Лорънс Кемпбъл го притежава.

Трей се върна, дълго се взира в Реми, а после тихо изрече:

— Дяволски си прав.

Когато час по-късно Трей излезе във влажната нощ, условията бяха уговорени. След една седмица, считано от следващия ден, „Корин“ щеше да се състезава с „Хубавата Бриджит“ до Натчез. Ако „Бриджит“ победеше, Реми щеше да получи всичките права за превоза на пътници по реката, един бизнес, струващ цяло състояние, а Лорънс Кемпбъл — да си възвърне всяка вещ от „Райв Дус“, плюс ипотеките, които държеше Трей.

Но ако „Корин“ спечелеше състезанието, „Райв Дус“ щеше да принадлежи на Трей Лавенд: всяка тревичка, всеки камък и всяка педя от земята ѝ.

Чарли беше заспала в един удобен стол, поставен пред камината. Краката ѝ бяха подвити под леката рокля от синя тафта. Чакаше Трей да се върне у дома. Старинният часовник в коридора удари два и половина, ехото постепенно заглъхна и къщата отново притихна.

Нещо я събуди, не знаеше какво. Някакъв звук? Тогава го чу отново — сякаш камъчета изтрополяха по прозореца. И отново.

Младата жена се събуди напълно. Изправи се, отвори френския прозорец и излезе на верандата.

Млад чернокож роб, облечен изцяло в черно, така че едва го различи в сенките, където не достигаше светлината на газената лампа, ѝ правеше знаци.

— Какво искаш? — извика тихо тя.

— Слезте долу, мис — отвърна той също с приглушен глас. — Имам съобщение за вас.

Тя си припомни предупрежденията на Трей. Може би е капан, може би се опитват да ѝ пробутат друго gris-gris или дори нещо лошо. Но това дребно момче едва ли би могло да ѝ причини някаква неприятност, с която да не се справи.

— Почакай. Веднага ще слеза — забързано излезе от стаята и се отправи надолу по стълбите. Поизмъчи се, докато отключи вратата, после пристъпи навън, на тротоара. — Е, какво има? Какво искаш?

— Ти мис Стюарт?

— Да.

Момчето тикна парче плат в ръцете ѝ. Тя го взе и го разгледа. Беше една от копринените ризи на Трей (позна я по монограма) и бе изцапана с кръв!

— Какво сте му направили? — извика Чарли, като здраво стискаше ризата, и вдигна ръка, сякаш се готвеше да удари момчето.

— Нищо не направил, миси — той прикри лицето си с ръце и се сниши. — Не съм! Той ти изпраща. Той ранен, миси, ранен лошо, той те иска. Той ме прати да те доведе. Трябва дойдеш.

Младата жена отпусна ръка и притисна окървавената риза до гърдите си.

— Какво се случи? Къде е Трей? Какво му е?

— Не знам, миси, само каза доведе тебе. Лошо наранен, миси. Най-добре тръгваш веднага.

— Добре, да вървим — тя дори не се върна да вземе наметало срещу сгъстяващата се мъгла. Не ѝ беше до това. — Побързай — обърна се към момчето. — Тичай! — и го последва по тротоара.

Доли наблюдаваше Чарли и малкия роб от прозореца на мансардната си стая. Макар че не можеше да чуе какво си говорят, гласовете им я бяха събудили. Разтревожи се, когато видя Чарли да се забързва след момчето надолу по улицата.

Къде ли отива? Мастър Трей изрично беше наредил на Доли да се грижи за своята господарка. А ето че Чарли изчезваше на някъде посред нощ, заедно с някакъв малък роб, когото Доли никога не бе виждала.

Тя нахлузи обувките си, грабна една пелерина от закачалката на вратата, наметна я върху нощницата си и се втурна навън. Едва не падна, докато тичешком слизаше по стълбите. Излезе на улицата и забърза в посоката, накъдето се бе отдалечила Чарли.

„Моля те, Господи, не позволявай на стражата да ме залови“ — молеше се тя. Сам роб на улицата посред нощ и без документ можеше да бъде арестуван. А как тогава да помогне на своята господарка, на своята приятелка?

Чарли и момчето бяха изчезнали. Доли тичаше с все сила — най-сетне зърна далеч напред синята рокля на Чарли. Бяха завили по

„Сейнт Филип стрийт“ и бързаха към реката. Задъхана, тя се спусна след тях.

Завиха още веднъж по „Дикейтър“, преминаха тичешком покрай френския пазар и през „Джаксън скуеър“. Доли ги губеше от поглед, когато навлизаха в плътните сенки, които мъждивата светлина на газените лампи не можеше да разсее. „Тулуз стрийт“, „Сейнт Луис“, „Биенвил“, „Ибървил“. Задъхана, тя спринтираше по улицата, притиснала ръка към мястото, където се беше появил силен бодеж.

Навсякъде около тях се издигаха тухлени складове и хвърляха още по-плътни сенки. Тя видя момчето, следвано по петите от Чарли да се появява от мрака и да се изкачва нагоре по кея.

Доли все още беше на стотина метра зад тях, когато усети нечия ръка на рамото си.

— Стой, момиче. Накъде си се забързала?

Ръката я завъртя около оста ѝ. Беше един нощен пазач.

Тя произнесе думите на пресекулки.

— Моята господарка — посочи с ръка след Чарли. — Трябва да я настигна. Помогнете. Опасно е.

Нощният пазач погледна в посоката, указана от Доли, но Чарли и момчето бяха изчезнали надолу по кея.

— Там няма никого. Обзалагам се, че и в джоба ти няма пропуск. Хайде! Чака те нощ в „Калабозо“, момиче, и се радвай, че не е нещо по-лошо. Ако господарката ти толкова много се нуждае от теб, ще плати глобата ти утре сутринта.

— Не! — Доли започна да се съпротивлява. — Тя има нужда от мен. Не можеш...

— Я престани! — той се вкопчи в нея, докато се опитваше да измъкне тоягата си, за да удари малката тигрица.

Доли трябваше да се измъкне. Трескаво се опита да си припомни наученото от Чарли. Уроците ѝ по карате не бяха много, но тя трябваше да предприеме нещо. Незабавно.

Пазачът я стискаше в мечешка хватка. Тя приближи ръцете си една към друга, кръстоса ги, после рязко замахна нагоре и навън, описвайки дъга, която разкъса хватката му. Човекът залитна назад, изгубил равновесие, а тя се извъртя към него, приклепна, опита се да вкопчи пръсти в земята. Нанесе такъв ритник, сякаш в нея се бе вселил самият дявол, и извика:

— Хааа!

Дали от силата на удара ѝ, или от удивление, дребният пазач полетя към един тухлен зид, свлече се на земята и остана седнал, прекалено зашеметен, за да помръдне.

Преди да разбере какво се е случило, Доли изчезна.

Господарката ѝ и момчето бяха изчезнали. Изкачи се на кея и погледна от другата страна. Не бяха там. Затича се по пристанището, отдалечавайки се от града. Все по-нататък и по-нататък, докато пристаните и доковете оредяха, после изчезнаха и бяха заменени от рибарски лодки, плоскодънни лодки, лодки с гребла и салове, изтеглени на затревения кей или закотвени в плитката вода.

Внезапно луната се подаде иззад един облак, когато Доли видя синята тафтена рокля на Чарли да блести като маяк. Господарката ѝ стоеше на носа на една гребна лодка, която току-що беше отблъсната във водата и се беше отдалечила на стотина метра. Докато Доли се спусна на четири крака по кея и през широкото равно пространство до плитката вода, малката лодка се отдалечи още повече. Греблата пореха водата, движени от невидими в мрака силни ръце, и лодката се насочи срещу течението. Когато прислужницата достигна брега, лодката беше преполовила пътя до Алгиер.

Доли извика името на господарката си, но Чарли очевидно не я чу. Чернокожото момиче се отпусна на земята, обляно в сълзи. Беше се провалила. Чарли се намираше в смъртна опасност, а тя не бе успяла да ѝ помогне.

Чу някакъв звук и се обърна. Малкият роб, който беше довел Чарли до тук, стоеше зад гърба ѝ и я наблюдаваше. Тя скочи на крака, изтича до него и го сграбчи за раменете.

— Къде я водят? — той само я гледаше втренчено с огромните си очи, така че тя го раздруса, докато зъбите му затракаха. — Ти ще ми кажеш, момче! Къде водят моята господарка?

— У дома.

— Какво значи това „у дома“?

— Казват, че я водят у дома. Казват лоша магия я довела тук и казват сега великият Зомби^[2] я върне обратно дома.

Доли изтръпна и пусна момчето. То хукна през глава, изкачи се нагоре по кея и изчезна.

Великият Зомби, богът на вуду. Откакто Доли се помнеше, в робските колиби плашеха с него децата. При споменаването му чернокожото момиче се вкамени, обзето от паника.

Погледна обратно към реката. Вече не виждаше малката лодка, нито синята рокля на Чарли. Отвеждаха нейната господарка при Зомби, а тя не знаеше какво да направи.

Трябваше да помисли. Какво би я посъветвала Чарли, ако беше тук? Щеше да каже нещо като: „Е, не стой така. Да направим нещо, дори да е погрешно.“

Да направи нещо! Да. Трябва да доведе мастър Трей. Трябва да го намери. Той знае как да постъпи.

Обърна се и се затича обратно към къщата на „Чартр стрийт“, като непрекъснато хвърляше поглед през рамо. Не можеше да си позволи отново да бъде заловена от нощния пазач.

[1] Роман на Чарлс Дикенс. — Б.пр. ↑

[2] Възкръснал чрез магия мъртвец. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гребната лодка наближи кея на отсрещния бряг. Под бледата лунна светлина Чарли различи очертанията на дървета, които растяха край водата: огромни вечнозелени дъбове, кипариси, диви маслини. Стеблата и клоните им бяха обвити с испански мъх, полюшван от вятъра, който набраздяваше повърхността на реката.

Обезумяла, Чарли изскочи от лодката още преди тя да спре, цопна в ледената вода, сетне се завтече към брега.

— Къде е той? Далече ли е? Моля те, заведи ме при него — обърна се тя към огромния чернокож мъж, който беше прекарал лодката през реката.

Безмълвно негърът посочи към дърветата.

— Там? — запита неуверено Чарли и се втренчи в тъмнината.

Мъжът ѝ направи знак да продължи. Докато вървеше към гъстата горичка, Чарли за първи път изпита страх. До този момент цялото ѝ безпокойство беше насочено към Трей. Внезапно се запита защо би дошъл на това тъмно, отдалечено място?

Беше казал, че отива да се срещне с Лорънс, да прекрати заплахите срещу нея и може би да се присмее на своя полубрат за неизбежната загуба на „Райв Дус“. Чарли си помисли дали пък не е имало дуел. Познанията ѝ за дуелите можеха да се поберат на един микрочип, но през изминалите няколко дни доста често бе чувала да се споменават, за да разбере, че те бяха нещо обичайно за нюорлианската плантаторска класа. А Лорънс принадлежеше към последната. Но водеха ли се дуели посред нощ? Чарли нямаше представа, но това би обяснило окървавената риза.

При мисълта за кръвта решителността ѝ измести страха и тя продължи да навлиза между дърветата. Трябваше да открие Трей.

Неочаквано дочу звук, сякаш под краката ѝ се беше счупила съчка и веднага след това ярка светлина я заслепи. Тя инстинктивно се отдръпна назад и зажумя. Когато отново отвори очи, видя един мъж с фенер. Осъзна, че вероятно фенерът е с капаци и един от тях е бил

рязко отворен. Преди да успее да различи още нещо, върху главата ѝ бе нахлузен чувал от зебло.

Инстинктивно тя зае позиция за бой, но каратето не е било измислено да се упражнява с торба на главата. Ръцете ѝ бяха безполезни, тя не виждаше своя неприятел. Обхванаха я силни ръце и я повдигнаха като чувал с картофи. Опитите ѝ да се освободи не доведоха до никакъв резултат и тя усети, че я отнасят.

След няколко минути успя да долови дори през грубата тъкан на чувала, че светлината около нея е станала по-ярка. Дочу мърморене, тътрене на крака, прашене. Почувства топлина. Сетне отново стъпи на земята.

Внезапно някой дръпна торбата. Тя трепна и присви очи срещу ослепителната светлина. Когато отново ги отвори, видя, че стои до бушуваща клада. В далечината, реката блещукаше под лунната светлина.

Чарли се огледа. Намираше се сред голямо сечище, обградено от трите страни с огромни дървета. А навсякъде около нея чернокожи мъже и жени седяха на земята. Огънят хвърляше отблясъци по лицата им.

От едната страна на кръга, с лице към нея, някаква жена седеше на дървен трон. Беше облечена в дълга до петите широка бяла роба, върху която бяха избродирани в червено странни символи.

„Сигурно съм попаднала на снимки на третокласен филм — помисли си Чарли. — Това не е истина. Прекалено страшно е, за да е истинско.“

Тя подскочи, когато зад гърба ѝ се чу барабан, един — единствен удар, висок и неочакван като изстрел от оръдие. Това определено беше истинско. Прозвуча отново. И продължи с постоянен ритъм. Присъедини се втори барабан, който беше с по-нисък звук, после трети. Някои от мъжете, които седяха на земята, заудряха барабани от дърво или бамбук, които държаха между краката си. Пляскаха ги с пръстите или със страничната част на дланта.

Един млад мъж започна да дрънка на инструмент с дълъг гриф, който наподобяваше банджо. Друг заудря по голяма кратуна с палки, напомнящи бедрени кости, докато останалите тракаха с кастанети, изработени от кратуни.

Чарли удивено ги наблюдаваше и попиваше всяка подробност, дори когато звукът се засили, а ритъмът се ускори и сякаш заблъска в главата ѝ. Върху потните лица на хората около кладата танцуваха сенки.

Неочаквано Чарли изпита силен страх.

Пое си дълбоко дъх и заповтаря наум: „Няма да се поддам на паника! Няма да ме обземе паника.“ Припомни си думите на семпай Джое: „Покажеш ли слабост, ставаш жертва — покажи сила, за да станеш господар.“ Няма да покаже нито слабост, нито страх. Ще бъде господар.

Бърза като светкавица, тя рязко протегна нагоре ръце, с изпънати и обърнати навън длани, и извика колкото ѝ глас държи:

— Спрете!

За нейно удивление оглушителната музика спря моментално. Всички се обърнаха към седналата на трона жена в бяла роба.

Жената се усмихна.

— Добре дошла, янки — произнесе с драматичен хаитянско — креолски акцент. — Добре дошла сред нас.

— Къде е Трей? — попита Чарли, опитвайки се да се изправи пред жената, без да трепне. — Добре ли е?

— Няма никаква причина да не е.

Заля я облекчение, тя се поддаде на него и измърмори:

— Благодаря ти, Боже.

Но щом тревогата се изпари, тутакси нахлу ярост.

— Искаш да кажеш, че всичко е било лъжа? Номер? — жената забележимо сви рамене. — Защо ме доведе тук? — запита наистина Чарли. — Какво искаш от мен?

— Само да ти помогна.

— Да ми помогнеш? Не знаех, че се нуждая от помощ. Освен, за да се махна оттук — добави наум.

— Сигурна ли си, малка янки? Не искаш ли да се върнеш у дома, обратно в бъдещето, от което си дошла?

Чарли ахна.

— Откъде знаеш за това?

Усмивката на жената стана още по-широка, но не беше приятелска.

— Je suis Marie Laveau^[1] — изрече с театрален плам.

— Доколкото разбирам това трябва да ми говори нещо.

Тъмните очи на жената проблеснаха.

— Аз съм кралицата на вуду, любимката на великия Зомби, който знае всички тайни — неприятната усмивка се появи отново. — Между любовниците няма тайни.

— И ти ме доведе тук, за да ме върнеш обратно в бъдещето с твоите магии? — Чарли се канеше да се изсмее, но се отказа, стресната от мрачните лица на хората около огъня и особено от това на тяхната „кралица“. — Какво те кара да мислиш, че искам да се върна?

— Не ти е мястото тук. Това е нашият свят, не твоят. Вечно ще бъдеш натрапница тук.

Чарли осъзна, че жената само повтаря собствените ѝ мисли, които я измъчваха откакто се бе озовала в миналото. Но вуду като начин за пътуване във времето? Какъв абсурд!

Разбира се, вече я бяха принудили да повярва в невероятното, защо да не провери дали великият им Зомби все пак не би могъл да я върне у дома, ако има настроение за това? Във всеки случай изкушението бе голямо.

Жената се беше втренчила в нея и Чарли откри, че не може да откъсне поглед от нея. Сякаш беше хипнотизирана. Страхът ѝ изчезна. Вместо него почувства странна възбуда, смесица от страхопочитание, любопитство и удивление. Хладнокръвната, спокойна част на разума ѝ говореше: „Запомни това! Гдини наред ще бъдеш най-интересната събеседница, никой от приятелите ти не е виждал нещо наполовина екзотично като това.“ По-малко рационалната част беше замаяна от представлението.

— Липсва ли ти твоят свят, а? — продължи Мари. Гласът ѝ беше нисък и подкупващ. — Искаш да се върнеш при семейството, при приятелите. Само силата на великия Зомби може да ти помогне. И само сега, и само тук, тази вечер, когато съм подготвила всичко. Откажеш ли, никога отново няма да видиш дома си.

Тази мисъл също я преследваше от дни наред. Никога да не види отново Ню Йорк, клиентите си, приятелите си, апартамента, който обожаваше. Никога повече да не кара колело през „Сентръл Парк“, когато земята е покрита с пожълтели листа и студът щипе лицето. Никога да не лети до Париж за уикенда. Никога да не седи в задимен джаз клуб и да не слуша музиката, която докосва душата ѝ.

Никога повече да не види майка си.
Мари Лаво сякаш четеше мислите ѝ.

— Ето, виждаш ли? Само пожелай и ще ти помогна да отидеш, нищо не те задържа тук.

Но Чарли мислено запротестира. Имаше Трей и мисълта да го напусне, никога повече да не разговаря с него, никога да не се смее заедно с него или пък да се кара с него, да не го целува, да не го усеща вътре в себе си, беше непоносима.

— Ти се колебаеш, янки. Великият Зомби знае защо. Сега той ще ти помогне да решиш.

Мари плесна с ръце и от сенките се появи друга жена. Тя също беше цялата в бяло, но дрехата ѝ беше модерна вечерна рокля от тежка коприна, пищно избродирана със сребърни конци. Роклята беше красива, но не и наполовина колкото жената, която я носеше. Непознатата имаше гладка кожа с цвета на кафе с мляко и коса като полиран абанос, която се спускаше на гъсти вълни по раменете. Притежаваше фигура на богиня, тънък кръст, великолепно, едри гърди.

Изглеждаше ѝ позната. Чарли беше сигурна, че я е виждала някъде.

Преди да я попита, жената проговори:

— О, да, янки, ние се познаваме и сме посестрими. Аз съм Жустин — името не говореше нищо на Чарли, но жената, за разлика от Мари Лаво, сякаш не се интересуваше от това. — Ти ме видя в онази нощ, когато се появи в това време, на кораба в реката. За миг тя замълча. — Аз съм любовницата на Трей Лавенд. От дълги години насам.

На Чарли ѝ прилоша, сякаш някой я бе ударил с юмрук в корема и тя се преви на две. Но Жустин продължи безжалостно:

— Трей не те иска. Ти си само едно разнообразие, едно развлечение. Той ти се надсмива.

— Не е вярно! — не беше възможно.

От тази мисъл ѝ прилошаваше.

— О, да. Двамата се присмивахме на странното ти поведение, на кокалестото ти тяло. Трей казва, че когато е в леглото с теб, се чувства така, сякаш прави любов с момче.

Тази забележка докосна болезнена струна. От как се помнеше, Чарли беше чувствителна на тема бюст, защото смяташе своя за

прекалено малък.

— Ами тогава защо се люби с мен? — успя да попита.

Жустин сви рамене.

— Нещо ново, нещо различно. Не го упреквам. Както знаеш, Трей е мъж с големи желания. Може би породени от мястото, където е израснал. Великолепен любовник е, нали? — очите на Жустин искряха в трептящата светлина на огъня. — Трей ляга с много жени, но се връща само при една — нямаше никакво съмнение кого има предвид. — Да — повтори тя. — Тази вечер ти се надсмивахме.

— Тази вечер? — нима докато Чарли беше в неговия дом и чакаше завръщането му, осъзнала, че го обича, той е бил с тази жена? Мисълта я проряза като нож.

— Той напусна леглото ми преди по-малко от час — Жустин затвори очи и прокара ръцете си по гърдите и надолу към кръста. — Кожата ми още изгаря от целувките му — ръцете ѝ продължиха по корема и се събраха над слабините. — Семето му е все още вътре в мен — тя дишаше тежко. — Виж! — настоя, бръкна през деколтето на снежнобялата рокля и извади великолепната си гърда. — Още нося следите от милувките му! — гордо тикна напред гърдата си. Зърното беше голямо, тъмно и твърдо като лешник. Точно над ареолата личеше белег, безсъмнено оставен от пламенен любовник — ярка червенина на фона на матовата кожа.

Чарли имаше подобен белег на корема. Трей твърдеше, че го е направил, без да иска, и тя глупашки се гордееше с него.

Не искаше да вярва на казаното от тази жена. Предпочиташе да мисли, че просто е изправена пред една ревнивка, която не се спира пред нищо, за да задържи любимия мъж. Искаше ѝ се да вярва, че целувките и нежните думи на Трей са били искрени.

Но имаше нещо, което не можеше да отрече, колкото и да ѝ се искаше. Единствено Трей би могъл да съобщи на Жустин, че Чарли идва от бъдещето.

Мари беше казала: „Между любовниците няма тайни.“ Със сигурност не великият Зомби им беше казал за Чарли Стюарт. Само Трей Лавенд можеше да го направи.

Което означаваше, че той е способен на предателство, а това беше нещо, което Чарли не можеше да прости на никого.

— Решавай, янки — обади се Мари Лаво. — Сега му е времето, единственото време. Великият Зомби идва тази вечер. После ще е много късно — очите ѝ пронизваха тези на Чарли. — Сега — повтори тя. — Сега е моментът.

Заобиколилиите ги негри припяваха:

— Сега, сега, сега.

Чарли беше напълно объркана. Болеше я за Треј, макар че яростта ѝ нарастваше. Искаше да му вярва, но доказателството на жената, така горда, красива и уверена, беше съкрушително.

Той не желаше Чарли, не я обичаше. Беше наивно да вярва в противното. Тя просто беше една новост. Е, тук беше прав. На колко викториански мъже им се удаваше възможността да бъдат в леглото с една освободена жена от двадесети век, при това носителка на черен пояс?

А сега му бе омръзнала. Или още по-лошо. Може би още не беше и тя тепърва трябваше да очаква онзи миг, когато Треј ще ѝ каже да скочи на метлата и да отлети обратно в 1993.

— И така, янки — обади се кралицата на вуду, — започваме ли? Трябва само да плеснеш с ръце и великият Зомби ще се появи.

Чарли погледна в далечината към мержеливите и потрепкващи светлини на Ню Орлиънз. Той беше някъде там. Може би все още изпитва топлината от любенето с Жустин? Ще дойде ли от леглото на кварталонката право в нейното? Ще донесе ли аромат на парфюма на Жустин, за да го остави върху нейните постелки, да я докосва със същите ръце, с които преди малко бе милвал Жустин?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, които нетърпеливо избърса. Няма смисъл да плаче, всичко бе свършило. За миг беше полудяла, бе загубила контрол над живота и сърцето си. Сега би направила всичко, за да се върне обратно, дори ако трябва да използва вуду. Какво има да губи? Точно в този миг смъртта не изглеждаше по-мъчителна от болката в сърцето ѝ.

Трябваше да се отърси от нея, което означаваше да избяга от Ню Орлиънз, да избяга от 1858. Ако вуду можеше да го направи — прекрасно. Но въпреки това, тя отправи своя молитва, по-милосърдна и по-богочестива. После бавно огледа заобикалящите я лица. Накрая отново впери поглед в Мари Лаво и вдигна ръце.

Без всякаква представа какво я очаква, тя плесна два пъти.

Сякаш взрив разтърси земята. Барабаните задумкаха отново, но по-силно и бързо. Кастанетите лудешки потракваха. Мъже и жени скочиха на крака и се впускаха в лудешки танц.

Мари Лаво се надигна от стола. Протегна ръце нагоре, изви гърба си и отметна глава.

— Чуй ме и ела, о велики Зомби! Чуй ме и ела да извършиш своето тайнство.

Сетне развърза корделата на врата на робата и я свали. Под нея се разкри рокля от яркочервена коприна, цветът на прясната кръв. Отпред беше толкова дълбоко изрязана, че гърдите ѝ почти бяха навън. Зърната бяха боядисани в крещящо червено. Носеше няколко реда гердани от змийски прешлени, нокти на алигатор и мънички костички, като от пръстите на мъртви деца.

Чарли видя двама души да приближават огъня и да коленичат, за да запалят натрупаните по земята купчинки тамян. Сладникавият и остър аромат я обгърна. Тя сведе поглед и забеляза нещо, което не беше видяла преди. На земята, с бял тебешир, беше очертан квадрат. Някаква жена пристъпи напред и постави по една запалена свещ във всеки ъгъл. Нечии ръце изблъскаха Чарли към центъра на квадрата. Поне още дузина поднесоха към огъня натопени в катран факли, запалиха ги и прибавиха танцуващите им светлини към отблясъците от кладата.

— Ела и чуй. Ела и чуй — пееха те. — Ела и чуй, о, велики Зомби.

Около нея се въртяха, непрекъснато променящи се, очертанията на сенки. Пламъците изгаряха лицето ѝ. Мари се появи отново, вдигнала ръце във въздуха. Но сега държеше огромна змия.

— Бомба Зомби! — тананикаше тя. — Бомба Зомби! Данга ли, канга ли, бомба Зомби! — замахна и запрати съскащата змия в огъня. Тя продължи да се гърчи още няколко минути, преди да изчезне сред рой искри, които политнаха високо в тъмното небе. Гласовете сякаш закрещяха по-силно. Миризмата на изгоряла мазнина и препечено месо се смеси с тежкия аромат на тамяна и насити въздуха.

Чарли не се изплаши. Изпитваше ужас от гледката, но не и страх. Може би затова не се отдръпна, когато Жустин ѝ подаде един изкусно изработен сребърен бокал и нареди:

— Изпий го!

— Какво е това? — промълви младата жена, хипнотизирана от врявата, пламъците, миризмите от варварския ритуал.

Мари се разсмя.

— Вода, янки. Само вода, от реката, точно от мястото, откъдето си се появила. Магията е във водата, а също в луната и в тайнствените сили. Изпий я и тя ще те отведе у дома.

Чарли надзърна в чашата. Течността беше бистра като кристал. Помириса я, не миришеше. Натопи един пръст и го облиза, нямаше вкус. Вода, нищо повече. Разбира се, в 1993 щеше да си помисли дали да пие от водата на река Мисисипи. В нея вероятно се съдържаха олово, изпражнения и бог знае още какво. Но навярно през 1858 все още не бяха успели да я развалят до такава степен. Ако Мари Лаво и останалите вярваха, че пие ли вода от онова място, което я беше издърпало в миналото, ще се върне обратно у дома, беше готова да опита. Интересно, защо сама не се беше досетила за това.

Затвори очи и пресуши чашата.

Музиката се усили до такава степен, че скоро целият свят беше изпълнен със звуци, които отекваха в главата на Чарли. С изключение на хората на барабаните, всички последователи на вуду скочиха на крака и бясно затанцуваха, призовавайки великия Зомби да чуе молбата им и да отведе тяхната нова дъщеря обратно у дома.

Чарли прикова поглед в бушуващите пламъци. Чувстваше се натежала, сякаш във вените ѝ течеше олово, вместо кръв. Струваше ѝ се, че шията ѝ ще се прекърши, на клепачите ѝ като че бяха окачени топки за боулинг.

— Повярвай, янки — гласът на Мари прозвуча в ухото на Чарли. — Трябва да вярваш и великият Зомби ще извърши своето тайнство. Той иска да повярваш в силата му.

„Точно така — помисли си Чарли. — Трябва да вярваш, трябва да вярваш.“

Бе готова да повярва на всичко, беше по-лесно, отколкото да се опитва да мисли. Но най-много ѝ се искаше да се свие край огъня и да заспи. Запита се дали все пак не са добавили нещо към водата.

„Трей — името му проблесна в съзнанието ѝ. — Трей, ела и ме отведи у дома.“ Но Трей нямаше да го направи. Той не я искаше. И това не беше нейният дом.

Тялото ѝ започна да изтръпва. Почувства, че я облива горещина, която не беше предизвикана само от огъня. Тя идваше отвътре, от самата нея.

Неочаквано нещо в далечината привлече вниманието ѝ и тя се втренчи през пламъците в светлинките на Ню Орлиънз. Съзря червен отблясък — мъжделив и неясен. Сякаш висеше над линията на хоризонта, появяваше се и пак изчезваше зад пламъците.

Просветна и стана по-отчетлив само за части от секундата, но Чарли внезапно разбра, че е червеното „Х“ на хотел „Хилтън“, който се намираше на кея, близо до „Ривъруок Мол“.

Но Хилтън не съществуваше през 1858.

— Oui — изрече Мари близо до нея.

— Започва се.

„Велики боже!“ — помисли си Чарли. Нима наистина щеше да се получи? Действително ли напускаше това време, това място? Инстинктивно извика:

— Трей! — но Трей не беше тук. Тук нямаше никой, който да се интересува от нея. Мари имаше право, тя не принадлежеше към тази епоха.

Някакъв звук заглуши бученето на огъня. Несъзнателно тя погледна към небето. Видя нещо, за което беше сигурна, че е примигващата светлинка на самолет, който ту се появява, ту изчезва в облаците. Неволно протегна ръка, като че да го докосне.

— Искаш да си отидеш — припяваше Мари в ухото ѝ. — Искаш да се върнеш при своето семейство, в твоя свят. Върни се. Върни се. Върни се.

Някой хвана Чарли за ръката. Докато я водеха покрай огъня към реката, тя ожесточено се опитваше да се съсредоточи върху червеното „Х“ на другия бряг. Цялата тълпа поде припева и я последва.

— Върни се. Върни се. Върни се.

Като в просъница осъзна, че някой коленичи до нея и ѝ сваля обувките. Босите ѝ крака стъпиха върху хладната трева, овлажнена от мъглата, която на места все още не се беше разсеяла.

На другия бряг на реката се появиха още светлини, призрачно потрепващи на мястото, където след години щяха да блестят прозорците на модерните небостъргачи. Някой тласна Чарли напред. Тя тръгна към светлините.

Студената вода смрази краката ѝ. Но тя не спря. Сведе поглед. Тялото ѝ сякаш се разтапяше. Като че ставаше невидима.

— Върни се — непрестанно напяваха гласовете. — Върни се. Върни се.

Направи още една стъпка във водата и усети неумолимото привличане на мощното течение.

Разнесе се финален, бурен залп от барабанни удари и после неочаквано думкането, банджото и гласовете замлъкнаха. Светът занемя, с изключение на пляска на вълните в брега, подвижването на някаква нощна птица и прашенето на огъня. Чарли щеше да се върне в бъдещето, обгърната от тишината.

— Шарлот!

Цялото ѝ тяло потръпна, когато гласът на Трей проряза нощта. Той беше тук! С всяка частица от тялото си тя жадуваше да се обърне, да избяга от водата, да се скрие в прегръдките му, на сигурно място.

Но той не я искаше. Не я обичаше. И там я очакваше със сигурност само болка и обида.

Защо ли е дошъл? Да ѝ се присмее? Да тържествува над лесната си победа? Може би просто да се забавлява с вуду представлението.

— Шарлот! — изкрещя отново той. Но тя не бе Шарлот, а Чарли. Шарлот беше жената, с която Трей се беше любил, която си беше позволила слабостта да го пожелае, тази, която му се беше предала изцяло.

Сега Чарли си възвръщаше контрола.

— Шарлот, спри! — отново извика Трей. Сега гласът му прозвуча по-близо. С усилие тя се обърна и погледна през рамо. Той току-що бе излязъл от горичката и тичаше към нея, но погледът ѝ го спря. Очите му бяха вперени в лицето ѝ.

За миг се гледаха втренчено, всеки прикован от собствените си интимни чувства. После тя вдигна очи към небето и прошепна:

— Бързай! Моля те, побързай и ме отведи оттук! Няма да понеса присмеха му.

Направи още една крачка в ледената вода.

[1] Аз съм Мари Лаво. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Докато гледаше как Чарли продължава да навлиза във водата, Трей се чудеше защо ли не спира.

Погледът, който му бе хвърлила преди миг, го потресе до дън душа. Изглеждаше наранена, уплашена и ужасно тъжна. Сякаш нещо в нея умираше. При вида на нейното страдание Трей изпита неопишуема болка.

Стоеше като вкаменен и я наблюдаваше как бавно поклаща глава, обръща се и навлиза в Мисисипи.

Стори му се, че ледената вода обгръща самия него, и това го подтикна към действие. Затича се към реката, без да обръща внимание на робите и на яростното лице на Мари Лаво, покрай Жустин, която се беше свлякла на колене на тревата и ридаеше. Скоси във водата, силните му бедра се бореха с течението, което тутакси се вкопчи в него.

Чарли продължаваше да се отдалечава упорито, но бавно, движеше се като сомнамбул. Той бързо я настигна, сграбчи я за раменете и я извърна към себе си.

Беше лека като перушинка, безплътна като облак. Когато докосна ръцете ѝ, кожата ѝ затрептя, започнаха да проблясват мънички искри.

Той сведе поглед към нея, към тялото, което беше целувал с такава страст, което беше обичал така всеотдайно. Тя изчезваше в ръцете му!

— Не! — изкрещя. — Няма да те пусна! — раздруса раменете ѝ, но тя почти не реагира. Опита се да привлече погледа ѝ, но тя упорито се взираше в срещуположния бряг на реката, сякаш в черната пустош на нощта там проблясваше вълшебен маяк.

Той се обърна към Мари Лаво, която стоеше на речния бряг, величествена и изпълнена със спокойна гордост, и яростно изкрещя:

— Какво си ѝ направила?

— Само изпълних собственото ѝ желание, monsieur — отвърна Мари. — Тя иска да си отиде у дома и аз ѝ помагам.

— У дома! Знаеш ли какво си направила? — той отново се извърна към Чарли. — Пребори се с това, Шарлот. Каквото и да ти е направила, каквото и да ти е дала, пребори се! — опита се да я вземе на ръце, да я изнесе от ледената вода, но тялото ѝ бе станало почти безплътно. Пред очите му тя се превръщаше в химера. Нима щеше да я загуби? — Не, Шарлот, моля те? — изплака.

Чарли дочу гласа му отдалеч. Почти не усещаше ръцете му върху раменете си. Част от разума ѝ съзнаваше, че Трей е тук, но той беше като прекрасен сън, от който сега се събуждаше. Още по-упорито се втренчи в светлините на отсрещния бряг. С всяка изминала секунда те ставаха по-ярки. Виждаше фаровете и габаритите на колите, които се движеха по шосето край кея, светлинната реклама на Джаксъновата пивоварница, небостъргачите. Редица светлини по един крайцер проблясваха и оставяха ярки следи по водата.

Тя се връщаше у дома.

— Чарли! Не ме напускай!

Неочаквано думите му проникнаха през заобикалящата я мъгла, долетяха високо и отчетливо. Чарли. Беше я нарекъл Чарли. И я викаше да се върне.

С нежелание тя откъсна очи от светлините и го погледна. Лицето му беше много близо и въпреки че с всяка изминала секунда се замъгляваше, тя успя да види изписаното върху него терзание. Молеше я да не го изоставя. Опита се да попита: „Защо?“ Устните ѝ се раздвижиха, но не излезе никакъв звук.

Виждаше сълзите в очите на Трей. Той изрече:

— Моля те, не ме напускай, Чарли. Обичам те.

Думите се вляха в душата ѝ като сладък нектар и я стоплиха, накараха я да забрави ледената вода. Почувства нещо да я тегли към него силно, както светлините на другия бряг. Но дали да му вярва? Беше толкова объркана. Отново впери поглед в светлините.

— Не, Чарли — извика Трей и насила я обърна към себе си. — Не гледай бъдещето. Гледай мен, само мен.

— Моето място не е тук — прошепна тя.

— Напротив. Твоето място е до мен. Нуждая се от теб.

Но действително ли се нуждае от нея? Наистина ли я обича?

Тя погледна към Жустин. Жената, която твърдеше, че Трей обича само нея, се беше превила на земята и ридаше, захлупила лице в

ръцете си. Беше възплъщение на поражението.

— Обичам те, Чарли — повтори той. Устните му бяха близо до ухото ѝ, но думите прозвучаха така, сякаш идваха от много далече.

Трей я целуна. Тя едва почувства устните му, не усети топлината им, мекотата им. И все пак долови неговата нужда, нежността, копнежа му. Не беше излъгал. Наистина я желаше и имаше нужда от нея. Обичаше я. Тя му повярва.

И така, налагаше се да избира. Да остане, ако вече не беше прекалено късно да спре магията, или да се върне у дома. Знаеше, че ако остане, ще е завинаги. Никога вече няма да види майка си, апартамента, приятелите. А ако се върнеше, никога повече няма да види Трей. Трябваше да избира, и то незабавно. Сега беше моментът, защото с всяка изминала секунда образът на Трей ставаше все по-неясен, а светлините на отсрещния бряг на реката — все по-ярки и по-примамливи. От гърдите ѝ се изтръгна сподавено ридание.

— Пребори се, Чарли — повтори отново той с прегракнал от сълзи и страх глас. — Погледни ме. Гледай само мен. Виж любовта ми. Почувствай я. Тя е по-силна от тяхното зло, по-силна от бъдещето, по-силна от всичко. Гледай само мен.

И тя се подчини. Съсредоточи се върху любимото лице, втренчи се в тъмните изплашени очи. И разбра, че Трей Лавенд е нейното бъдеще. Обичаше го и той отвърщаше на чувствата ѝ. Не можеше да го напусне.

Но тя изчезваше обратно в бъдещето. Осъзнаваше, че само силната ѝ воля може да спре процеса. Затвори очи и задиша дълбоко. „Трей — изрече мислено. — Трей е моят дом. Трей е моето бъдеще.“

Тялото ѝ потръпна, сякаш поразено от гръм. Дочу някакво прашене, усети миризмата на горящите на кладата дърва.

Когато отново отвори очи, образът му беше по-ясен.

— Обичам те — думите излетяха от премръзналите ѝ устни като ято малки птички.

Той я притегли по-близо в ожесточена, закрилническа прегръдка. Сега вече усещаше ръцете му, топлината на силното му тяло, която я сгряваше, грубата тъкан на наметалото му до бузата си.

Трей също почувства промяната. Стройното тяло, което притискаше до себе си, ставаше все по-материално с всеки удар на сърцето.

— Да, Чарли — прошепна ѝ на ухото и отметна косата от челото ѝ. — Върни се при мен!

Нежно я взе на ръце и почувства, че вече не е безпътна. Понесе я нагоре по обраслия с трева бряг, към горичката. По пътя спря до красивата жена, която хълцаше на земята.

— Това е твое дело, Жустин — гласът му беше леден, като реката. — Не мисли, че не го знам. Съветвам те да напуснеш Ню Орлиънз, скъпа, защото не искам никога повече да видя лицето ти. В противен случай не отговарям за последствията.

После се обърна към Мари Лаво.

— А ти, злобна кучко! Ще се погрижа да те наложат с камшик наред „Джаксън скуеър“.

Сетне понесе скъпоценния си товар към горичката.

Когато Трей внесе Чарли в къщата на „Чартр стрийт“, тя запротестира, че може да върви, но той не я изпусна от прегръдките си нито за секунда. Положи я на леглото ѝ и не позволи дори на Доли да ѝ помогне с къпането.

— Свободна си, Доли — рече той, когато ведрата с горещата вода бяха внесени. — Тази вечер аз ще обслужвам дамата.

Момичето се изчерви до уши, направи реверанс и излезе.

Трей разсъблече Чарли много нежно. Повика на помощ цялата си воля, за да не започне да я люби, вместо да ѝ помогне да се изкъпе. Ръцете му бяха много внимателни, докато миеше гладката кожа, масажираше раменете и я поливаше с топла вода.

Двамата мълчаха, но красноречивите им погледи издаваха страст, желание, любов...

Много нежно той я изправи на крака и ѝ помогна да излезе от ваната. После галовно подсуши тялото ѝ с дебела кърпа. Най-накрая я отнесе в леглото.

— Обичам те — прошепна между целувките.

— И аз те обичам — отвърна тя и страстно впи устни в неговите.

— Завинаги — добави Трей.

— Да, завинаги.

Той бързо смъкна дрехите си. Излегна се гол на леглото, притегли Чарли към себе си и я притисна толкова силно, че едва не я задуши. Но младата жена беше толкова щастлива, че не усещаше нищо.

Дълго време лежаха така, усещаха как ударите на сърцата им се синхронизират, докато накрая започнаха да бият като едно. После той плъзна ръце надолу по гърба ѝ, по таза и обхвана хълбоците ѝ. Тялото ѝ се отвори за него, единият ѝ крак се повдигна и легна върху неговия, а ръката му се плъзна по-надолу, за да помилва най-интимната ѝ част.

Чарли рязко си пое дъх, а той хлъзна пръста си в приканващата топлина. Тя се почувства така, сякаш отново е пред прага на бъдещето, но този път изпитваше само удоволствие, изтънчено удоволствие и нито следа от страх.

Трей впи устни в нейните и я целуна страстно, докато пръстите му тласкаха тялото ѝ към ръба на екстаза. Между целувките непрекъснато шепнеше името ѝ. Сърцето и тялото ѝ реагираха с такава енергичност, че тя едва не извика.

Точно когато си мислеше, че не може да издържи повече, той отдръпна ръката си и я остави съкрушена. Но само за миг. Побърза да плъзне великолепно то си тяло надолу по нейното, докато горещите целувки изгаряха плътта ѝ, сетне устата му замести ръката. Езикът му поде ритъма, започнат от пръстите, и го продължи, докато удоволствието се покачи до кресчендо и избухна вътре в нея, взривявайки цялото ѝ тяло като атомна бомба. Тя извика името му.

Преди да беше успяла да се окопити от изпитаното удоволствие, Треј се изтегли нагоре, остана за миг неподвижен върху ѝ, после проникна в нея и мигновено я понесе отново като вихрушка към върха.

Стори ѝ се, че това продължава безкрайно. Вълна след вълна от удоволствие я поглъщаха, конвулсивно се стягаше и се вкопчваше в хълбоците му, сякаш за да не излети. Извиси се стремително, сетне тялото ѝ изтръпна от желание, стори ѝ се, че умира. В този миг Треј се присъедини към нея, тя го почувства да се втвърдява в дълбините ѝ, докато също като нея започна да повтаря името ѝ.

Времето изчезна. Нямаше 1993, нито 1858, нямаше вчера, нямаше утре. Имаше само тук и сега, само този миг. И това бе единственото, от което се нуждаеха.

На сутринта Треј я събуди с целувка. Тя му се усмихна в отговор и той се засмя. Преди да беше успяла да му каже: „Добро утро“, той поглъщаше устата ѝ, докосваше тялото ѝ, сякаш да се убеди, че тя наистина все още е тук, все още е заедно с него в 1858.

Този път прелюдията към любовния акт беше много кратка — двамата се чувстваха като прегладнели хора на банкет. Той бързо я облада и телата им реагираха така, сякаш предварително се бяха целували и галили часове наред. И този път, когато телата им се взривиха със сила, която ги изненада, Чарлц се засмя от удоволствие. Испитаната страст я бе оставила замаяна от щастие. Загледа се в Трей с благоговение. Усмивнатото му лице грееше като светлинна реклама на бар през 1993. Дватамата се разсмяха високо.

Половин час по-късно, докато отдаваха заслужено внимание на изобилната закуска, поднесена от Марджи и състояща се от яйца, наденички и сос, червен боб, ориз и пържена бамя, и я поливаха с ароматично кафе, Трей разказа на Чарли за предстоящото състезание между „Корин“ и „Хубавата Бриджит“ и за облога.

Чарли се разтревожи.

— Трей, какво ще стане, ако загубиш?

Наглед безгрижната му усмивка издаваше категорична решителност.

— Не си ли забелязала? Напоследък ми върви. Мисля, че ти ми донесе късмет.

— О, не говори така. Не стоварвай върху мен отговорността за тази лудост. Честно казано, не мога да разбера как ти е хрумнала тази глупава идея. Можеш да загубиш всичко, за което си се трудил толкова упорито.

— Или да го спечеля — изрече тихо той. — Това е моят шанс да получа „Райв Дус“. Уморен съм от чакане — спокойно си отрязва парче от наденичката и я опита.

През следващия половин час Чарли напразно се опитваше да го разубеди. Дълбоко в душата си разбираше, че притежанието на „Райв Дус“ не е най-важното за Трей. Той жадуваше да открие свое собствено място, свой собствен път, не да отнема онова, което принадлежеше на брат му. За миг се запита дали пък съдбата не я е изпратила в миналото, за да попречи на Трей да съсипе живота си, като разори Лорънс.

Чарли знаеше много добре какво е да се бориш срещу скрит в тялото ти демон. Тя се беше преборила със своя, всъщност го беше смазала с ритници и юмручни удари, достигайки до черния колан. На

Трей все още предстоеше да унищожи своите демони. Тя копнееше да му помогне.

Но любимият ѝ прекалено дълго беше мечтал за плантацията, беше пропуснал твърде много, за да се откаже сега, когато победата бе близо. Не можеше да го разубеди да участва в състезанието, макар че загубата щеше да нанесе съкрушителен удар както върху плановите му, така и върху финансите му.

Известно време просто го наблюдаваше.

— Роден си за комарджия. Щеше да се справиш отлично на Уолстрийт.

Той се ухили.

— Как смяташ съм натрупал състоянието си?

— Предполагам по същия начин, по който спечели и мен. Чрез игра на покер.

— Само първите няколко хиляди. Щом се сдобих с достатъчно, за да инвестирам, реших да залагам малко по-разумно. Ако не си наясно как да измамиш и да не се оставиш да те хванат, покерът е за глупците, дори да го играеш добре.

Тя го подразни с усмивка.

— Означаваш ли това, че си мамил, когато ме спечели от Реми Соваж?

— Мис Стюарт! Ако беше мъж, за тази обида трябваше да те призова на дуел.

— Мой ли ще е изборът на оръжието?

— Да, твой.

— Тогава да го направим. Избирам карате — разстояние две крачки. Нямах никакъв шанс.

— Ти вече ми демонстрира възможностите си в тази област, благодаря ти много — той остави вилицата си и ѝ отправи една цинична усмивка. — Освен това мога да измисля много по-добри начини да се добера до теб.

— Знам го от опит! — тя си наля вряло мляко в поредната чаша кафе.

— Всъщност самият аз започвам да предпочитам другите начини.

— И аз така си мислех.

— Всъщност, единственото ми желание е да те занеса в спалнята и да ти покажа какво имам предвид. За съжаление, трябва да се подготвя за състезанието.

Чарли изпита леко разочарование и се зачуди на самата себе си. Бяха правили любов през по-голямата част от нощта, както и сутринта. Нима е възможно да го желае отново? Но беше точно така. Определено го желаше.

— Какво смяташ да правиш?

— Ключът към победата е „Корин“ да олекне колкото е възможно повече, така че възнамерявам да сваля всичко излишно.

Чарли се ухили.

— Забелязвам, че добре сваляш дрехите на дамите.

— Само на онези, които обичам.

— Е, смени плочата! Виждам, че си мъж с опит.

— Може би с жените — призна си той, — но не и с любовта, Чарли — пресегна се и хвана ръката ѝ. — Сега осъзнавам, че никога преди не съм бил влюбен. Дори не съм знаел какво означава тази дума.

Докосването предизвика върху кожата ѝ усещането за топло кадифе, което, странно защо, я накара да потръпне.

— Аз също — прошепна тя.

— Миналата нощ, когато те видях да изчезваш пред очите ми, се почувствах така, сякаш и аз падам в пропаст, от която няма измъкване, — погали ръката ѝ с палец, после здраво я стисна, като че се страхуваше да я пусне. — Никога не ме напускай, Чарли. Моля те!

С другата си ръка Чарли докосна лицето му.

— Никога няма да те изоставя.

Той се наведе и я дари с една дълга, топла целувка с аромата на кафе. Сетне със съжаление се отдръпна, грабна шапката си и тръгна да подготви „Корин“ за голямото състезание.

По-късно същата сутрин един плик беше предаден в дома на Жустин на „Рампърт стрийт“.

Съдържаеше чек за щедра сума, издаден от банката на Трей Лавенд и еднопосочен билет за Филадельфия, валиден за същия следобед. Трей очевидно не искаше повторение на мистериозния вуду ритуал, който за малко не му отне Чарли, за да я изпрати в бъдещето.

Жустин разбра, че е победена и че трябва да се подчини на желанието му. Следобед Трей научи, че красивата кварталонка е

заминала и къщата ѝ е обявена за продан.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Слухът за предстоящото състезание мълниеносно се разнесе из града. Всеки искаше да се окаже на борда на единия от двата парахода, но Трей и Реми строго ограничиха броя на пасажерите си. Излишното тегло би намалило скоростта на корабите. Всяко допълнително тяло означаваше по-малко пространство за огромните количества дърва за котлите, необходими, за да не се налага спиране за гориво.

Във всяка кръчма, във всеки клуб, във всяка бирария, а и в много аристократични приемни, се правеха залагания. Съвършено непознати хора спираха Чарли по улиците и я молеха да им ходатайства пред някой от собствениците за позволение да бъдат на един от двата парахода по време на състезанието.

Като капак на всичко, „Корин“ и „Хубавата Бриджит“ бяха закотвени една до друга на пристана, докато екипажите им работеха на две смени, за да ги подготвят за състезанието. И от двата парахода беше смъкнат и последният грам излишен товар. Цялата луксозна подредба, която можеше да създаде допълнително съпротивление, беше отстранена, всяка машина беше регулирана, всеки котел — почистен, всеки шарнир и клапа — смазани. Екипажите съперници монотонно припяха по време на работа. И много скоро това припяване се превърна в един вид състезание помежду им.

— Дървата вдигни, товара изтегли, на борда го качи, добре го подреди — припяха екипажът на „Бриджит“ и си подаваше огромните пънове от кея към долните палуби.

Екипажът на „Корин“ отговаряше:

— Натоварете вие, ще спечелим ние. Недейте с нас се захваща, защото, който губи, той заплаща.

Трей се трудеше рамо до рамо със своите хора, подтикваше ги към по-бързо темпо, вдъхваше на своя екип ентусиазъм за предстоящото състезание, окуражаваше ги със своята увереност, че ще го спечелят. Вдигаше мебели, изнасяше килими, смазваше клапи. Проучи куп речни карти и проведе продължителни разговори с дузина

лоцмани на речни кораби, запомняше всеки завой, всеки дънер, забил се в дъното, всеки пясъчен нанос, всяка промяна в нивото на реката през последните дни и седмици.

Не му се изплъзна дори най-малката подробност, която можеше да даде на „Корин“ някакво преимущество. Това състезание беше прекалено важно, може би най-важното събитие в живота му.

Докато Трей се трудеше на „Корин“, Чарли скучаеше. Първата сутрин тя предположи, че просто ще отиде на кораба заедно с него и ще му помага.

Трей отказа дори и да чуе за това. Обясни, че не ѝ е мястото сред моряците, че ще им пречи. Категорично ѝ заяви, че не я иска там.

Ако първата причина ѝ се стори неубедителна, то тя се вслуша във втората и вбесена напусна стаята.

Но тъй като не беше свикнала да разполага с толкова много свободно време и да няма абсолютно никаква работа, беше принудена да се развлича сама. Чарли не се отегчаваше лесно и винаги беше ходила на работа. Възнамеряваше да продължи, макар да разбираше колко трудно ще убеди Трей да ѝ позволи да пее, за да „изкарва прехраната си“. Все пак нямаше намерение цял ден да си стои у дома като някоя послушна викторианска съпруга и да чака Трей да благоволи да се прибере.

Съпруга! Думата събуждаше у нея нарастващо безпокойство. Беше убедена, че Трей се готви да ѝ направи предложение, и не знаеше какъв отговор да му даде.

Обичаше го. Боже, колко го обичаше! И ако двамата се намираха в 1993 в Ню Йорк, щеше да се омъжи за него на минутата. Беше убедена в това. Но можеше ли да се омъжи за него през 1858 в Ню Орлиънз?

Всички правила бяха променени и тя не знаеше дали ще успее да се приспособи. Като съпруга на Трей в деветнадесети век щеше да бъде негова собственост, така както Доли беше нейна. Щеше да бъде негова стопанка. Господи, как ненавиждаше тази дума! Нямаше дори да има право на избор да задържи собственото си име, ако той желае. Нямаше да има право да притежава своя лична собственост, да живее, където поиска, ако избраното от него място не ѝ допадне. На практика щеше да загуби всички законни права над личността и над съдбата си.

И въпреки това... Идеята да бъде негова във всяко едно отношение беше болезнено сладка. Ами ако му роди дете? Таблетките против забременяване нямаше да ѝ стигнат за дълго, дори не знаеше дали иска да ги взима. Мисълта да държи в ръцете си мъничко бебе, с великолепните очи на Трей и черна като антрацит коса, я изпълваше с пламенно щастие, дори по-силно от онова, което бе изпитала миналата нощ, когато разбра, че той наистина я обича. А тя не би могла да носи дете от Трей, без преди това да е приела неговото име. Това беше единственото нещо, което той никога не би ѝ простил — да направи от едно негово дете копеле.

В нейния свят „копеле“ беше просто една дума, макар и не много красива. Но в света на Трей тя определяше всичко, срещу което се беше борил през целия си живот. И след като веднъж бъде прикачена на тяхното дете, щеше да остане завинаги, без значение колко обичат създаването, плод на тяхната любов. Не можеше да причини това нито на Трей, нито на тяхното дете.

Но той все още не ѝ беше направил предложение. Може би нямаше да го направи, макар че това я безпокоеше много повече от мисълта, че може да го направи. И така, засега ще последва примера на Скарлет О'Хара. Ще се тревожи за това утре.

Междувременно имаше неща, които можеше да свърши, неща, за които единствено тя имаше необходимото образование, всъщност никой в Ню Орлиънз от 1858 година не можеше да ги свърши. Ще продължи да обучава Доли да чете и да се отбранява. Ще помогне на Лизет да се подготви за Гражданската война, която щеше да избухне само след няколко години.

„Мили боже! — каза тя, докато вървеше към къщата на Лизет. — Предстои ми да преживея Гражданската война!“ Мисълта за това я накара да настръхне.

Е, може би ще е в състояние да помогне, когато ужасът започне. Владееше основните положения за оказване на първа помощ, макар че, ако съдеше по „Отнесени от вихъра“, броят на нещастните случаи щеше да надхвърли възможностите ѝ да помогне. Тя потрепери при тази мисъл. От телевизионните сериали смътно си спомняше за недостига, дължащ се на блокадата. След като обясни на Трей и Лизет малкото, което знаеше, те поне можеха да се подготвят: предварително да се запасят с хинин (не искаха ли непрекъснато хората хинин в онези

стари филми за Гражданската война?), морфин, хлороформ и... е, Лизет щеше да знае. А също и кафе, тютюн, основни хранителни продукти, свещи, газ, платове. (Тя не искаше да си шие рокли от пердетата на всекидневната!) и всичко жизнено необходимо, което вероятно щеше да е дефицитно. Трей и Лизет можеха да прехвърлят парите и вложенията си в чужди банки или както го наричаха сега.

Тя закричи по-енергично. Войната можеше и да избухне след няколко години, но сега бе моментът да се залови с подготовката.

На втория ден Чарли вече полудяваше от бездействието. Съставянето на планове съвместно с Лизет беше помогнало, но младата жена жадуваше за истинска работа. Искеше да бъде на „Корин“ заедно с Трей.

Следобед тя се появи на борда, облечена в бричове и риза, възелът на вратовръзката ѝ беше по-изпипан. Вместо Трей да се развика и да я изхвърли, което тя очакваше с известен страх и беше готова да се възпротиви, той просто се разсмя, когато я видя, и ѝ каза, че след като е облечена за работа, може да отнесе на дока навитото въже, което лежеше в краката ѝ.

Не след дълго рединготът ѝ, подобно на този на Трей, лежеше захвърлен на палубата, вратовръзката ѝ беше повесена през рейлинга, а ръкавите на ризата ѝ — запретнати. През останалата част от деня и малко от нощта тя и Трей се трудиха рамо до рамо, докато факли и фенери осветяваха разчистените до голо палуби на „Корин“.

Минаваше полунощ, когато се завърнаха в къщата на Трей, потни и изморени, но удовлетворени, че се движат по програмата и че когато утре, точно на обяд, свирката възвести началото на състезанието, всичко ще бъде готово.

В момента жадуваха единствено за топла вана, какво ли не би дала Чарли за една вдигаща пара сауна и след това да паднат в леглото и да прекарат остатъка от нощта в прегръдките си. Но се случи нещо, което провали плановете им.

Къщата беше тъмна, точно както очакваха, защото Трей беше казал на прислугата да не ги чака. Ала всички бяха будни, до последния член на домакинството. Седяха край голямата кухненска маса. Стаята тънеше в полумрак, осветявана от една — единствена газова лампа.

Щом Трей и Чарли влязоха в къщата, от кухнята изтича Марджи. Нощницата се развяваше около глезените ѝ, плитката ѝ се беше изплъзнала от бялата шапчица. Морис, икономът, я следваше по петите. Униформеното му черно сако изглеждаше абсурдно върху нощницата и платнените чехли.

— О, мастър Трей. Слава богу, че се прибрахте! — после безцеремонно го хвана за ръката и го повлече към кухнята. Разтревожена, Чарли ги последва.

— Марджи, какво, по дяволите... — започна Трей, но готвачката рязко го бутна в един стол. Чарли огледа заобикалящите ги слуги, които гледаха Трей с очакване или надежда.

— Добре — изрече Трей с цялото търпение, на което беше способен, а то не беше много. — След като ме настанихте да седна, бихте ли ми казали защо всички се намирате в този час в кухнята?

Чарли усети, че нещо не е наред и попита:

— Къде е Доли?

— На тавана, мис — отвърна Марджи. — Скрита под някакви пердета, които открих. Не знаех какво да правя с нея.

— На тавана? Но...

— Изплашихме се, мис — продължи Марджи. — Бояхме се, че стражите ще дойдат за нея. Знаех, че ще искате да е в безопасност, докато господарят си дойде. Бях сигурна, че той ще знае какво да направи.

Когато Трей проговори, гласът му беше суров.

— Какво е направила?

— Възможно най-страшното след бягството — обади се Морис. — Ударила бял мъж.

— Какво? — избухна Трей. — Мислех, че момичето притежава повече благоразумие.

— Ами, направила го е, сър — каза Марджи. — Призна го. Дойде си преди по-малко от половин час, роклята ѝ — скъсана, кръв по бузите и веднага го призна. Каза, че се е отбранявала — сетне промърмори: — Като че ли черните люде имат право да се отбраняват от белите хора.

— По дяволите! — възкликна Трей и прокара пръсти през гъстата си коса. — Как можа точно сега да се забърка в такава каша?

Защо не изчака да завърши състезанието? — той се извърна към Морис. — Кого е ударила?

Марджи и Морис го гледаха безмълвно. Накрая Морис колебливо се обади:

— Лорънс Кемпбъл.

— Мили боже! — Трей се отпусна на стола.

— Защо го е направила?

— Почакайте! — извика Чарли и вдигна ръка, за да пресече възраженията. — Доли има право сама да разкаже за случилото се. Искам да го чуя лично от нея.

Тя грабна лампата и се отпави към тавана.

Вземаше стъпалата през две и мислено благославяше бричовите, които ѝ позволяваха да се движи по-бързо. Трей я следваше по петите, непосредствено зад него се изкачваше Марджи, а Морис вървеше след тях, стиснал в ръка куп запалени свещи.

Откриха младата робиня, скрита под купища дрехи, в един обемист сандък в ъгъла. Когато Чарли повдигна капака, Доли се сви на кълбо и едва чуто изстена.

— Всичко е наред, мило — майчински изрече Марджи. — Това са младата мис и господарят Трей.

При тези думи момичето изскочи от сандъка и се хвърли към Чарли.

— Съжалявам, Чарли! Не исках да причиня никакви неприятности. Просто постъпих така, както ме беше учила, и аз... аз... — думите ѝ преминаха в хълцане, докато Чарли я притискаше до себе си.

— Всичко е наред, Доли — успокои я младата жена. — Просто ни разкажи какво се случи. Всичко ще бъде наред. Сигурна съм, че няма нещо, което да не може да се оправи.

Неочаквано Марджи затръшна капаците на прозореца и се затича да духне свещите, които държеше Морис. Таванското помещение потъна в мрак, разсейвано единствено от малката газена лампа.

— Мистър Трей — дрезгаво прошепна тя, — стражите приближават по улицата.

Трей тласна Чарли и Доли по посоката на стълбището.

— Ще се измъкнем от задната врата — обърна се към Морис. — Обясни им, че не си виждал Доли... престори се на разгневен и кажи,

че все още не сме се върнали... не знаеш кога ще си бъдем у дома... наредил съм да не ни чакате. Това поне отговаря на истината. Ако можеш, изпрати ги да ни търсят на „Корин“. Това ще ни даде малко време.

— Не разбирам — каза Чарли. — Къде отиваме? Защо? Ако само се е отбранявала...

— Ще говорим за това по-късно — отвърна той, докато ги тласкаше към вратата и надолу по стълбите. — Нали не искаш Доли да прекара нощта в „Калабозо“?

Тъкмо бяха слезли по стълбището за прислугата, когато удари отекнаха по предната врата. Притичаха през кухнята и навън, във вътрешния двор. Трей се спря край някаква портичка, която водеше към странична улица. Направи им знак да почакаят, леко отвори портичката, която изскърца застрашително, и погледна навън.

— Чисто е — прошепна след миг и им махна да излязат. — Побързо!

Когато Чарли се пригответи да каже нещо, той постави ръка върху устата й не твърде нежно и я побутна напред. Доли беше прекалено уплашена и дори не правеше опит да проговори. Тя покорно следваше Чарли и Трей.

След като известно време тичаха по тъмните улички, Чарли прошепна:

— Къде отиваме?

— У майка ми — отвърна Трей.

— Няма ли да им хрумне да ни потърсят там?

— Няма страшно — отвърна той и я подтикна да побърза. — В къща като тази на майка ми задължително има някакво скривалище.

— О! — възкликна тя и продължи да върви.

След няколко минути достигнаха къщата на Лизет. Тя беше ярко осветена и от отворения прозорец на приемната се носеше музика. Двете с Доли се сгушиха в сенките край градинската порта, докато Трей влезе през парадния вход.

Пет минути по-късно се появи край портата, а след още няколко Лизет отключваше вратичката на един килер на третия етаж. Това бе миниатюрно помещение без прозорци, с размери метър и половина на два. Обзаведено бе само с малко легло, нощно шкафче, умивалник и

един стол. Когато четиримата влязоха вътре, нямаше място да се обърнат.

— Тук Доли ще бъде в безопасност, докато решите какво да правите с нея — рече Лизет и постави лампа на нощното шкафче.

— А сега — рече Трей, като настани момичето на единствения стол и се изправи пред него — да чуем цялата история, Доли. Защо, за бога, удари Лорънс Кемпбъл?

Доли се поколеба, сетне през сълзи описа случилото се.

Възбудена от предстоящото състезание и нетърпелива да вземе участие в подготовката /и без знанието на Марджи или Морис/, към единадесет часа, с глинена кана кафе и няколко сандвича за Трей и Чарли, тя се отправила към кея. Но по пътя се сблъскала с Лорънс, нейния предишен, а според него — все още законен собственик, който след посещение на „Хубавата Бриджит“, се прибирал вкъщи.

— Той ме сграбчи, мис Чарли — обясни Доли. — Каза, че само след един ден ще се върна обратно в „Райв Дус“, отново ще бъда негова робиня и той ще може... ще прави с мен каквото си поиска — тя подсмъркна. — А после каза, че не вижда защо трябва да чака до утре, за да се възползва от своята собственост.

Лорънс я сграбчил, блъснал я до стената и разкъсал роклята ѝ.

— Опитвах се да го отблъсна и той... той ме нарече малка кучка и ми удари шамар, но преди това обърна големия си пръстен така, че да среже с него лицето ми — тя докосна дълбоката драскотина, покрита със засъхнала кръв.

— Мръсник! — просъска Чарли.

— После рече, че се нуждае от някое по-закътанно място за това, което му е наум, и ме повлече към една карета, която се намираще наблизо.

Тогава Доли решила за първи път в живота си да се съпротивлява. Почерпила сила и насърчена както физически, така и психически от уроците по карате и от успешното измъкване от пазача преди две нощи, тя нанесла юмручен удар с изпъната ръка, който попаднал право в корема на Лорънс.

— Само исках да избягам, Чарли — хлипайки обясни тя. — Или да го накарам да ме пусне. Не го ударих силно, не истински, че да го нараня. Предполагам, че е загубил равновесие или нещо подобно.

Падна наистина лошо и си удари главата в бордюра, сетне загуби съзнание. А аз избягах.

Чарли прегърна ридаещото момиче.

— Всичко е наред, Доли. Постъпила си както трябва. Никой няма да те обвини...

— Ти каза — продължи Доли, — ти ми каза, Чарли, че вече не съм длъжна... никога повече... че никой мъж не може да ме накара...

Трей гневно изглежда Чарли.

— Нима си й казала, че може да удари бял мъж?

— Обясних й, че има право да се отбранява.

— Срещу бял мъж? — повтори Трей.

— Срещу всекиго, който се опита да й причини зло.

Той прокара ръце през вече напълно разчорлените си коси.

— Мили боже! Как си могла да постъпиш толкова глупаво?

— Глупаво! Да не би да е трябвало да се остави да я изнасят отново?

— Отново?

— Да, отново. Трей, твоят брат я е изнасилвал в „Райв Дус“. Неведнъж, а много пъти.

— О, божичко! — прошепна Лизет. Трей и Чарли смутено млъкнаха. — Лорънс винаги е бил едно необуздано дете и с определена склонност към жестокост. Не зная от кого я е наследил: Артър беше толкова добър човек.

Трей проговори отново, този път много по-спокойно. Бе овладял гнева си.

— Лорънс е свиня, Чарли, но Доли е робиня и по онова време му е принадлежала. Имал е това право.

— Право? Никой няма право да постъпва така с една жена, с която и да било жена!

— Законът му дава това право.

— Закон, написан от бели робовладелци изнасилвачи!

— И тъй като не го одобряваш, си я окуражила да го наруши?

— Какво общо има самозащитата с нарушаването на закона?

— Как, по дяволите...?

Лизет го възпря, като постави ръка на рамото му.

— Трей, спомни си, че всичко това е все още непознато на Чарли. Тя не знае нашите обичаи и закони.

Трей впери широко отворените си очи в младата жена, сетне поклати глава.

— Ето каква била работата. Не си имала представа какво вършиш, макар че Доли би трябвало да е по-разумна. Не знаеш ли, че ако тя или някой друг чернокож — свободен или роб — само докосне бял човек без неговото съгласие, ще бъде моментално арестуван? Дори ако е при самоотбрана, дори ако животът му е в опасност. Не знаеш ли, че може да бъде бичувана или дори конфискувана от теб и върната на Лорънс, стига да разберат, че си я насърчавала?

— Но това е абсурдно. Всеки има право да се отбранява.

— Не и робът. Дори не и свободният цветнокож. Не, срещу бял човек.

Чарли учудено местеше поглед от Лизет към Трей. Не искаше да повярва на думите му.

— Да не би да твърдиш, че ако Робърт, цветнокожият ти управител, е нападат и обран от някой пиян бял моряк, той няма право да се съпротивлява?

Трей гневно стисна устни.

— Точно така.

— Това е ужасно!

— Може и да си права, но законът все пак го повелява, а ти си подтикнала Доли да го наруши.

— Естествено, че ще го наруши, щом е несправедлив.

— Затворническата килия ще си остане все така тясна, а камшикът все така ще ѝ причини болка независимо дали е била права или не.

Доли отново се разплака, а Чарли седна на леглото до нея и обгърна с ръка раменете ѝ.

— Тя няма да отиде в затвора! И никой няма да я бичува поне докато съм жива.

Трей въздъхна, а Лизет, както обикновено, се намеси точно навреме.

— Във всеки случай не и тази нощ. Поне за ден — два тук ще бъде на сигурно място — обърна се към сина си: — Трей, върви си у дома. Дори ако Морис е успял да убеди стражите да търсят Доли на „Корин“, те много скоро ще се върнат отново и ще задават неудобни въпроси. Може би дори и Лорънс ще е с тях. Длъжен си да ги убедиш,

че Доли не се е прибираща у дома след нападението, че всъщност е избягала.

— Имаш право. А след това може би ще успеем да подремнем за малко. Ще ни е необходимо за утрешния ден — той протегна ръка на Чарли. — Хайде, любов моя. Доли може да остане тук, докато се върнем от Натчез. Тогава ще решим как да постъпим. Да си вървим у дома.

Чарли понечи да се изправи и да тръгне с него, но щом пусна Доли, момичето започна отново да хленчи, цялото трепереше от страх. Младата жена отново взе ръката ѝ.

— Ти върви, Трей. Тази вечер ще остана с Доли.

— Но...

— Върви — нареди му, после добави по-меко: — Ще се видим на „Корин“ много преди началото на състезанието.

Трей протестира още известно време, но вече познаваше закрилническите инстинкти на Чарли към хората, подчертаната ѝ склонност да се инати. Предпочете да ѝ се подчини и си тръгна.

След две чаши чай, с няколко капки приспивателно във втората, Доли най-накрая задряма, а Чарли и Лизет се оттеглиха във всекидневната. Младата жена се отпусна в удобния тапициран стол-люлка. Отпиваше от хубавото уиски и се питаше какво да прави.

— Не зная как би могла да избегнеш да я предадеш на властите или на Лорънс. Не мога да я крия тук завинаги — рече Лизет.

— Не — решително изрече Чарли. — Никога няма да го направя — отпи от чашата и известно време продължи да се полюшва мълчаливо. Внезапно една идея проблесна в ума ѝ, тя престана да се люлее и се загледа втренчено в Лизет. Накрая бавно остави чашата си на масата.

— Лизет, какво знаеш за Подземната железница^[1]?

[1] Нелегален канал за прехвърляне на роби от Южните в Северните щати. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

На следващия ден, с наближаването на часа за началото на състезанието, Чарли представляваше кълбо от изтощение и възбуда. Не беше мигнала цяла нощ, докато кроеше планове за осигуряване на безопасността на Доли. В девет часа сутринта се забърза към кея, за да помогне в последните приготовления за надбягването.

Там вече я очакваха полицаите. И първият им въпрос беше къде е робинята, известна като Доли.

Тя беше готова с отговора.

— И аз се питам същото! — изрече с възможно най-раздражителен тон. — Само ме вижте! Тази сутрин трябваше да се оправям без нея. Неблагодарна, долна отрепка. Приличам на плашило — противно на думите си беше прекрасно нагласена, благодарение на една от прислужниците на Лизет. Носеше розова рокля, избродирана с червени рози и зелени листа. Наметната бе с огромен шал от кашмир с цвят на много светла слонова кост. През рамото ѝ висеше елегантен слънчобран. Но тя направи такава гримаса, сякаш приличаше на вещица. — Избягала е. Можете ли да си представите? Ето как ме възнаграждава за всичко, което направих за нея. След състезанието ще обявя за нея голяма награда. Ще си я върна и обещавам, че ще се погрижа никога отново да не бяга. Самата аз така ще я нашиbam, че...

— Благодарим ви, ма'ам — прекъсна я мъжът, който ръководеше групата. — Уведомете ни, ако се върне, ма'ам. Срещу нея е издадено съдебно постановление и... — думите му заглъхнаха, когато тя запърха с мигли срещу него. Веднага след това полицаите си тръгнаха.

Трей ѝ разказа, че по настояване на Лорънс, същата сутрин са претърсвали „Корин“, както предишната нощ обискирали дома му.

— Лорънс заплашва, че ще пусне по дирите ѝ кучетата.

— Кучета! Не би го направил!

— Ще го направи. За щастие, в момента изцяло е погълнат от надбягването. Но по-късно, когато загуби, ще бъде толкова разярен, че

залавянето на Доли ще се превърне в идея — фикс. Тя ще бъде единственото му средство да отвърне на удара, нали разбираш?

— Но кучета! Трей...

Той обгърна раменете ѝ.

— По-късно ще се погрижим за Доли. За сега тя е на сигурно място.

Чарли потръпна и за сетен път реши, че ще спаси Доли от Лорънс Кемпбъл. Трей продължаваше да говори.

Той ѝ разказа, че присъствието на Лорънс в дома му миналата нощ, когато полицията претърсвала къщата, му доставило безкрайно удоволствие.

— Не мога да ти опиша израза на лицето му, когато видя портрета на баща ни в библиотеката. Чаках този момент толкова дълго...

Чарли разтревожено го стрелна с поглед, но той не го забеляза. После се загледа към хората от екипажа, които извършваха последните приготовления.

— Радвам се, че си го дочакал — изрече тихо. После пое дълбоко въздух и заговори енергично и делово: — А сега, какво още има да се прави?

— Нищо особено. Извършваме последно пренареждане, за да изравним тежестта. Корабът постига най-високата си скорост, като отпред газят пет стъпки^[1] и половина, а отзад — пет. И точно толкова ще газят дори ако се наложи да избърсна мустаците си или да изхвърлим твоя кринолин, за да му намалим теглото.

Чарли се ухили.

— Е, както знаеш, аз съм изцяло против кринолина, но ако ти, Трей Лавенд, си избърснеш мустаците, вероятно никога повече няма да ти проговоря.

Трей я изглежда замислено, а тя добави:

— И със сигурност няма да те целувам повече, най-малкото, преди да са израснали отново.

— В такъв случай, скъпа моя, мустаците остават. Но може би...

— гласът му беше тих, пръстите му играеха с дантелата на шията ѝ — ще открием нещо друго, което да отстраним.

На свой ред тя докосна вратовръзката му.

— Случвало се е и преди.

Трей се засмя, сетне я потупа по задника — не беше много лесно през пластовете на кринолина и фустите.

— Знаеш ли, почти започвам да те предпочитам облечена в бричове.

— Отивам да се преоблека!

— Казах почти.

— Е, признавам, че има моменти, когато е много удобно да изглеждам южняшка красавица. Не съм убедена, че ченгетата щяха да ми повярват толкова лесно, ако бях с панталони.

— В никакъв случай — изрече той и се разсмя. — Освен това, ако носеше панталони, не бих могъл да те целувам пред хората — той се приведе и леко докосна устните ѝ със своите, което накара Чарли да пожелае много повече.

— Как си позволявате, сър! — изрече тя провлачено, когато Трей се откъсна от нея. — Точно тук, пред очите на бога и на всички останали?

— Пред бога и пред дявола, пред екипажа и пред всеки друг, който иска да гледа — рече той и този път я целуна страстно, като накара сърцето ѝ да се разтупти.

Внезапно дочуха гласа на Лизет:

— Съжалявам, че ви прекъсвам, скъпи мои, но къде да оставя това?

Трей погледна майка си, после сведе очи към средния по размер сандък, който един пристанищен хамалин току-що беше оставил в краката ѝ.

— Върни го обратно! Не можеш да го качиш на борда, Маман. Не желая тази допълнителна тежест.

— Но, скъпи, налага се. Иначе как ще е подръка, когато ни потрябва в Натчез? Това е моят принос към отпразнуването на твоята победа. Три кашона шампанско — достатъчно да се завъртят главите на всеки мъж и жена на този кораб.

— Оценявам доверието ти в мен, Маман, но категорично отказвам.

— Трей, френско е.

— Но тежестта му, Маман...

— Разбира се, ако загубиш, ще се наложи да го излеем в реката, а това ще съкруши настроената ми за наслади душа. Такава загуба.

Той въздъхна.

— В такъв случай ще бъде най-добре да спечеля, нали ма'ам?

— Точно така.

Трей разтърси глава и даде знак на един член на екипажа да занесе сандъка в камбуза. После го последва, за да помогне да се уравни тази нова тежест. Чарли и Лизет останаха сами на палубата.

— Уредено ли е всичко? — попита Чарли.

— Оказа се малко трудно за краткото време, с което разполагах, но да, всичко е уредено.

— Добре — въздъхна Чарли. — Доли ще ми липсва.

— Тя ще бъде на сигурно място.

— Надявам се. Не мога да разбера този свят, в който хората биват хвърляни в затвора, защото са се защитавали, или са преследвани с кучета, когато отказват да се подчинят.

— Аз самата невинаги го разбирам. Но нека да говорим за по-приятни неща. Ти обичаш сина ми, нали?

— И то много — призна Чарли. — Повече, отколкото ми се иска.

— Не е необичайно чувство за жена — изрече сухо Лизет. — Но както знаеш, той също те обича. Никога не съм го виждала да гледа жена така, както гледа теб. Сякаш едновременно иска да те изяде и да те защити.

— Странно, и аз изпитвам същото към него.

— Добре. Тогава всичко е наред.

Чарли се разсмя.

— Всичко ли е толкова лесно във вашия свят?

— Разбира се, че не, скъпа моя. Животът рядко е лесен. Ето защо, когато ни се предостави дар, какъвто е даден на теб и Трей, трябва здраво да го уловим и с двете си ръце и да не го изпускате до края на живота. Не го изпускай нито за миг, Чарли.

— Нямам такова намерение — отвърна тя, опитвайки се да убеди не само Лизет, а и самата себе си.

Към единадесет часа на кея се беше събрала огромна тълпа, защото състезание между два превъзходни речни парахода беше събитие, празник, удоволствие, което не бива да се пропусне. Мъже,

жени и деца крещяха, размахваха знамена и цветя, правеха догадки за изхода от надбягването, обзалагаха се. Из тълпата обикаляха продавачи и предлагаха *salas*, варени скариди, сладкиши и ягоди, студена лимонада и бира. По-изобретателните продаваха ръчно оцветени гравюри на двата речни кораба, панделки, на които бяха щамповани имената им, и дори фотографии, колкото и да бяха скъпи.

Още хора бяха накацали по покривите на всяка къща и складовите помещения по двата бряга на реката, други седяха по покривите на карети и каляски, струпани по пътя, блъскаха се покрай релингите на близко закотвените лодки, кораби и джонки.

Двата големи парахода, закотвени един до друг и леко полюшвани от речното течение, изглеждаха готови за състезанието. Всеки беше оголен почти до скеле — изчезнали бяха мачти и рей, липсваха дирек крановете, излишната украса. По палубите бяха наредени кашони дърва за горене, готови да бъдат хвърлени в гигантските пещи и да подхранят ненаситните огньове, поддържащи парата. Покрай рейлингите стояха много малко хора, защото допълнителните пасажери означаваха допълнителна тежест. Приблизително две дузини щастливци се гледаха свирепо, подиграваха се или си отправяха нападки и предизвикателства през тясната ивица вода, която ги разделяше.

Всичко беше в готовност. Екипажите бяха струпани на бака и очакваха заловени, готови да се хвърлят в действие при най-малкия знак — да подават дърва и въглища, да преместват тежестта, да вършат всичко необходимо. Очевидно и те, също като господарите си, жадуваха да победят.

Към единадесет и половина въздухът почерня от дима, който бълваха комините, докато парата покачваше налягането в котлите. На брега свиреха оркестри, вееха се знамена.

„Трей без съмнение е напрегнат като струна от енергия и възбуда“ — мислеше си Чарли, докато влизаше в кабината на щурвала. Каза си, че ако в този миг го докосне, ще я хване ток. На лицето му беше изписана усмивката на дете в коледната сутрин, на младоженец в деня на сватбата, на човек, намиращ се пред прага на сбъдването на всичките му мечти.

Проряза я остро чувство за вина. Тя се готвеше да отрови радостта му, да заличи усмивката му. Или, което беше още по-лошо, да

го накара да го направи сам. Поклати глава. Сигурна бе, че постъпваше правилно. Но ще му го каже по-късно, много по-късно.

Трей разговаряше с Джордж Макинтош, главния лоцман. Младият мъж жадуваше сам да управлява парахода, но това беше удоволствие, което не можеше да си позволи. Ето защо предпочете да повери „Корин“ в ръцете на най-добрия, а Макинтош беше известен по цялата река като „лоцмана светкавица“.

В дванадесет без десет двата големи парахода вдигнаха котва и се изравниха, маневрирайки за позиция като два състезателни коня, които тръпнат от нетърпение пред стартовите вратички. За няколко минути всичко сякаш замря, като че корабите и всички на борда им престанаха да дишат. Оркестрите прекъснаха мелодиите по средата. Хората на брега замлъкнаха очаквателно. За известно време се чуваше единствено свистене на парата през предпазните клапани.

Камбаните на катедралата „Сент Луис“ удариха дванадесет, гръмнаха топове.

Високи стълбове гъста бяла пара изригнаха със свистене от тръбите на двата парахода. Засвириха сирени. Тълпата зарева. Екипажите завикаха „ура“, размахваха се кърпички. Един огромен негър, изправен на шпиловия бак на „Корин“, развя червен флаг. Параходите се втурнаха напред, оставяйки след себе си разпенена вода.

Чарли знаеше, че е най-добре да стои настрана. Цялата енергия и внимание на Трей бяха приковани в надбягването. Но тя желаше да е до него, така че остана в кабината на щурвала, слушаше го как разговаря с лоцмана, как се интересува от всяка подробност по воденето на гигантския параход нагоре по реката. И беше изпълнена с трепет и вълнение, защото Трей често се приближаваше до нея и я целуваше или я прегръщаше забързано. Лицето му беше озарено от възбудата на предизвикателството и от предчувствието, че се намира пред прага на осъществяването на най-съкровеното му желание.

Чарли знаеше, че съществува много голяма вероятност тя да провали всичко това. А може би пък не. Може би „Бриджит“ ще докаже, че е по-бързият кораб и ще остави „Корин“ толкова назад, че няма да има нужда да се вземат решения.

„Корин“ излезе начело още от самото начало, пореше водата с такава лекота, сякаш летеше. Наистина, тя беше толкова лека и газеше

толкова плитко, че се носеше по реката като перо, подухвано от вятъра. Преднината ѝ не беше много голяма, не повече от няколко фърлонга^[2], но беше окуражаваща. По целия бряг на реката тълпите ръкомахаха и викаха, докато корабите преминаваха покрай тях с около четиринадесет мили в час. Когато достигнаха Хари Хилс, на час път от Ню Орлиънз, новите котли на „Бриджит“ бяха започнали да демонстрират своите достойнства. До Боне Каре тя беше намалила разстоянието между двата кораба и заплашваше да задмине „Корин“.

— Покачай налягането! — извика в рупора Макинтош. — Подай още пара — после се извърна към притеснения Трей. — Не се безпокой, момче. Тя има скрити сили, също и аз.

Малко след седем, когато достигнаха Плейкмайн, дървата, складирани по палубата и в трюма, започнаха да намаляват. Но много скоро ги пресрещнаха тридесет кордови^[3] лодки за дърва, които Трей бе уредил да ги чакат. Забавяйки незабележимо скоростта, хората от екипажа закачиха лодките от двете страни на „Корин“ под светлината на факли и фенери. Сетне отново набраха скорост. Хората слязоха в лодките, образуваха верига и започнаха да си подават дървата. Работеха с такава бързина, че свършиха работата за невероятно кратко време. После разкачиха лодките със същата бързина и „Корин“ запухтя нагоре по реката с търбух, изпълнен с ново гориво, което да задоволи глада на пещите.

През цялото това време Лизет седеше съвсем спокойна в дамския салон и вършеше най-невероятното нещо — плетеше! За Чарли двете игли за плетене в ръцете на Лизет изглеждаха толкова неуместни, както шапка, украсена с пера, на събиране на квакери. Смущаващ бе и фактът, че плетката, която излизаше изпод потракващите игли, подозрително напомняше бебешко одеялце. Чарли предпочиташе да не задава въпроси.

По времето, когато профучаха покрай Батън Руж, вече цареше мрак, но „Корин“ водеше с почти половин миля и Трей вече дишаше по-леко. Тъмнината и спадането на температурата не обезкуражиха тълпите зрители и одобрителните възгласи не секваха. Речният бряг беше осветен от факли и оркестър свиреше „Да живее Колумбия“. Трей започна да му приглася и весело замаха от кабината.

Отдавна беше минало десет часът и бе застудяло. Чарли отдавна се беше преоблякла в бричовите и редингота, така че да ѝ е по-удобно да се движи из парахода заедно с Трей, докато той проверява всичко, не рискувайки и с най-малката подробност. Все още имаха преднина, но не повече от четвърт миля. Когато навлязоха в завой на реката край Байо Сера, видяха искрите, които излитаха от комините на „Хубавата Бриджит“.

— Ти си изтощен — обърна се Чарли към Трей. Стояха до кърмовия рейлинг и се взираха в нощта. — Защо не отидеш да си починеш за около час? През това време Макинтош може да управлява парахода и без тебе — тя докосна бузата му и усети наболата брада. И нейните очи я глождеха, не беше мигнала цялата предишна нощ. — Хайде, иди да подремнеш.

— Само при условие, че дойдеш с мен — отвърна Трей и я помилва по лицето.

— С удоволствие, ако обещаеш, че ще ме оставиш да спя.

Младият мъж я хвана под ръка и я поведе по палубата към своята кабина. Когато се озоваха вътре, той я прегърна.

— Не обещавам нищо — прошепна и я целуна толкова страстно, че тя почувства как тялото ѝ се разтопява.

— Сън — престорено запротестира Чарли. — Нуждаем се от сън.

— Вярно — отвърна той и потърка носа си в шията ѝ, — но има друго, от което се нуждаем много повече — ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Вече знаеше отлично как да я докосне, как да запали огъня в нея.

— Прав си — съгласи се тя, когато Трей внимателно я повали върху леглото. — Много си прав.

Тъй като бяха изтощени, този път се любиха бавно. Изнурените им мозъци сякаш изключиха, ръцете, устните и сърцата поеха управлението. Знаеха точно къде да докоснат, как да целунат, кога да затупкат по-силно. Дрехите им изчезнаха сякаш от само себе си. Телата им се сляха.

Те се целуваха и докосваха, притиснали гърди до гърди, дишайки в синхрон. Устните му се впиха в зърното ѝ и го любиха, докато тя си помисли, че ще изкрещи. Нейните пръсти откриха неговия орган, така твърд и напрегнат, и го милваха, докато той започна да я моли да спре.

Езикът му безпогрешно откри най-интимното ѝ място и я накара да изпадне в екстаз, да почувства огромната си обич към него. Ръката ѝ го насочи нагоре и навътре в нея. След като я облада, Трей чувства върховно удоволствие. Изкрещя колко я обича, сякаш да го чуе целият свят.

Накрая бавно се върнаха отново на земята и заспаха в прегръдките си.

Точно след час и половина електронният будилник на Чарли издаде тих, монотонно повтарящ се сигнал. Трей се размърда, но не се събуди. Известно време Чарли остана да го наблюдава как спи. Беше настъпил часът, моментът да му съобщи, да го принуди да избере и ѝ се искаше да го отложи с още няколко минути.

Тя усещаше дълбоко в душата си, че това, което се готви да направи, е най-доброто за всички: както за Трей, така и за Доли, но знаеше също, че той няма да се съгласи, поне не веднага. Навярно ще я обвини, че го е предала. Не ѝ се искаше да види изражението на очите му, когато му съобщи решението си, когато го накара да избира.

Младата жена се наведе и го събуди нежно с целувка. Трей ѝ отвърна страстно и понечи да я привлече към себе си, но тя се отдръпна. Не можеше да му позволи отново да я люби: беше прекалено нечестно и спрямо двамата.

— Трей — прошепна. — Трябва да ти кажа нещо.

Той промърмори и зарови нос в гърдите ѝ. Чарли скочи от леглото и навлече ризата си. Нуждаеше се от някаква преграда помежду им. Застана до големия прозорец, обърнат към кърмата, стиснала здраво ръце. След миг Трей се озова до нея, прегръщаше я и я караше да го желае, въпреки волята ѝ. Внезапно се вкамени и извика:

— По дяволите!

— Какво?

— Погледни — посочи с ръка към прозореца.

Параходът бе направил току-що завой. В този миг стана ясно, че „Бриджит“ е на по-малко от петдесет ярда след тях. Докато бяха спали, тя беше скъсила дистанцията.

Трей се пресегна за панталоните си и промърмори:

— Какво, по дяволите, прави Макинтош там горе?

— Трей, почакай. Нужно е да поговорим.

— Сега? — той вече нахлузваше ботушите.

— Да, сега. Трябва да те питам нещо много важно.

Трей спря и я погледна.

— Хайде, питай!

Тя си пое дълбоко въздух:

— Какво ще направиш, ако загубиш това надбягване?

Младият мъж се разсмя.

— Може би ще се самоубия.

— Трей, говоря сериозно. Трябва да знам.

По лицето му се изписа непреклонна решителност.

— Ще започна отначало. Дори ако Лорънс си възвърне всяка вещ от „Райв Дус“, която съм успял да купя, той ще го пропилее отново. Ще чакам и ще събирам всичко, което прахоса.

Тя седна до него на леглото и взе ръката му в своята.

— Трей, през последните няколко дни стигнах до убеждението, че ти си много богат човек. Права ли съм?

— Аха! Значи правиш всичко заради парите ми, така ли?

— Моля те, не се шегувай. Можеш да купиш друга плантация, нали? Такава, в която да се нанесеш веднага, в която да вложиш сърцето си, за да процъфти?

— Няма да е „Райв Дус“ — вече ти обясних това.

— Но можеш да го направиш.

Той сви рамене.

— Предполагам, че между Ню Орлиънз и Батън Руж има поне една дузина плантации, които бих могъл да закупя.

— Някои са дори по-хубави от „Райв Дус“, нали? С плодородна земя, в по-добро състояние?

— Някои, да. Но какво значение има това? Не ги искам. Те не са мои, а „Райв Дус“ ми принадлежи.

— Грещиш, Трей! — тя отново си пое дълбоко дъх. — И аз те моля да се откажеш от нея.

— Да се откажа? Какво...

— Да, моя любов, да се откажеш. Да се откажеш от една мечта за отмъщение, да се откажеш да отмъщаваш на баща си и на брат си заради обстоятелствата около твоето раждане, които не са тяхна вина,

да престанеш да доказваш на света, че си не по-малко способен от тях. Всъщност си много по-добър от двамата и хората го знаят.

Той се изправи рязко.

— Не мога да разбера какво искаш от мен.

— Моля те да спасиш живота на Доли.

Трей смаяно я изгледа.

— Доли! Какво общо има Доли с мен, с това надбягване или с „Райв Дус“?

— Тя е тук, Трей.

— Какво искаш да кажеш с това „тя е тук“? — запита Трей и се огледа, сякаш очакваше момичето да изскочи изпод дюшека или да се измъкне от ламперията.

— В момента тя се намира на борда на „Корин“.

— Глупости, тя е в дома на майка ми.

— Не, тук е.

— Щях да я видя, ако се беше качила.

— Ти я видя — Трей изглеждаше озадачен. — Доли се намираще в един сандък.

Известно време той я гледаше втренчено, после изведнъж разбра.

— Шампанското на майка ми.

— Точно така.

Младият мъж намръщено заяви:

— Може би ще благоволиш да ми обясниш всичко.

— Ако седнеш до мен — тя потупа разхвърляното легло.

— Чарли, искам да знам.

Чарли протегна ръка и го придърпа до себе си.

— Трей, знаеше ли, че майка ти от време на време използва къщата си като междинна станция на Подземната железница, за да помогне на избягали роби да се прехвърлят на север?

— Какво? — извика Трей и скочи, но тя отново го дръпна надолу.

— Лизет познава много хора, свързани с нелегалния път. Знае към кого да се обърне, когато някой беглец се нуждае от помощ.

— Доли не е бегълка.

— Вече е. О, Трей, и двамата отлично знаем, че Лорънс няма да се примири. Успяхме да укриваме толкова дълго Доли само заради състезанието. Щом се завърнем в Ню Орлиънз, Лорънс ще се втурне по дирите ѝ. Доли му причини нещо повече от това да го повали и той

да си удари главата в тротоара. Тя нарани гордостта му и го направи публично. Лорънс не е от хората, които лесно прощават. Ще отвърне на удара и няма да се откаже. Ще се добере до Доли, освен ако тя не изчезне, преди да е започнал да я търси сериозно.

— И майка ми се съгласи да ти помогне?

— Да. Цяла нощ крояхме планове и изпращахме съобщения. Всичко е уредено.

— Ще ми кажеш ли какво си уредила? — студено запита Трей.

— Да, но само ако обещаеш да ме изслушаш и да не ме прекъсваш, докато свърша.

Трей дълго се взира в нея, сетне кимна.

— Доли трябва да бъде поета от един водач на Подземната железница при Браяро. Там реката се разделя на две: от едната страна тече направо, от другата — прави завой под формата на подкова. Естествено, ще поеме по прекия ръкав, тъй като той е с десет мили по-кратък, но ако ти наредиш на Макинтош да преведе „Корин“ през извивката, можем незабелязано да спрем и да оставим Доли там. Верен човек ще я посрещне и ще я отведе в първата станция по канала. Трей, никога няма да я открият. Тя ще бъде в безопасност.

— А аз ще трябва да загубя състезанието — изрече той с леден глас. — Десет допълнителни мили! — скочи и закръстосва из тясната каюта. — И пет мили отклонение са достатъчни Соваж да ме изпревари и да спечели достатъчно преднина, така че никога да не го настигна преди Натчез. И ти много добре знаеш това.

— Да. Знам го.

— Значи осъзнаваш какво искаш да направя.

Той спря да кръстосва и се втренчи в нея.

— Да. И това знам — изражението му късаше сърцето й. Изглеждаше ядосан, наскърбен и объркан. Но най-вече — предаден.

Когато проговори отново, гласът му беше нисък, овладян. Цялото му тяло беше опънато като струна, също като на пантера, която дебне жертвата си.

— След като знаеш какво означава това състезание за мен, ти ме молиш доброволно да го загубя, за да освободиш една робиня.

Тя кимна.

— Да не би да ме подлагаш на изпитание, Шарлот, за да докажеш влиянието си върху мен? Предупреждавам те, че мразя да ме

подлагат на изпитание.

— Не съм имала подобно намерение! Повярвай ми, Трей! — младата жена инстинктивно посегна към него, но той се отдръпна, грабна ризата и я облече. После застана до прозореца и ѝ обърна гръб. — Не искам да го направя заради мен, Трей. Искам да го сториш, защото е справедливо. Струва ми се, че и ти го съзнаваш.

— Справедливо — промърмори той. — Справедливо ли е да се родя копеле? — зададе въпроса, сякаш говореше на себе си. — Справедливо ли е, че баща ми не ми остави нищо, освен един корабен билет до Париж, докато законният ми брат получи „Райв Дус“?

— Не, не е — отвърна внимателно Чарли. — Но справедливо ли е Доли да се роди робиня, вместо свободна жена с наследени права, която да разполага със собствения си живот? Правилно ли е, че на Лорънс му е позволено да я малтретира, да я изнасилва, дори да я убие, и то напълно безнаказано? — тя се изправи, приближи се до него и постави ръка на рамото му. Понеже той не я отблъсна веднага, тя събра смелост и продължи: — Животът невинаги е справедлив, Трей. И ние невинаги можем да проумеем защо нещата се случват по определен начин. Аз не знам защо се намирам тук, в 1858, вместо в апартамента си в Гринич Вилидж, в 1993. Може би е трябвало да те открия, може би е трябвало да открия себе си. А може би, за да те спра да извършиш страхотна грешка и да спася живота на Доли — тя застана пред него, заставайки го да я погледне в очите — Трей, ако ти не се разпоредиш този параход да премине през извивката на реката и да спре там, Доли ще бъде мъртва само след седмици, а може би дори и след дни.

— Доли може да загине и по пътя на север. Случва се доста често.

— Тя знае това. Но знае, че ако се случи, ще умре свободна. Колкото и да е изплашена, иска да поеме този риск.

— Което означава, че трябва да се подчиня — намръщено промълви Трей.

Чарли сви рамене.

— Всички вършим това, което се налага, Трей. Вярвам, че ти си от онзи вид хора, които вземат правилни решения. Може би греша, но мисля, че в противен случай не бих се влюбила в теб.

Той отново се обърна към прозореца и сграбчи завесата толкова силно, че тя се свлече на пода заедно с корнизата. Но цялото внимание на

Трей беше приковано върху светлините на „Хубавата Бриджит“, които проблясваха малко зад тях. На Чарли ѝ се стори, че очите му се насълзват, но не беше съвсем сигурна.

Най-накрая той пусна края на завесата, която все още стискаше. Тялото му се отпусна. Бавно се извърна и погледна светещия в мрака часовник на Чарли.

— Ще бъдем при извивката на реката след по-малко от двадесет минути — и гласът, и тялото му бяха олицетворение на поражението. — Върви да измъкнеш Доли от онзи сандък и я пригответи.

— О, Трей! — извика Чарли и го прегърна, но той я отблъсна.

— Не ме докосвай. Не ми говори. Може би по-късно, когато всичко свърши, ще успеем да си възвърнем това, което допреди половин час си мислех, че имаме. Но точно сега не те искам до себе си.

С тези думи той напъха ризата в панталоните си, грабна сакото от стола и напусна каютата.

Чарли никога не узна какво беше казал Трей на Макинтош, как беше обяснил, че ще минат през ръкава, вместо по прекия път, след като „Хубавата Бриджит“ беше на по-малко от десет минути след тях. Но внезапно изпита облекчение, когато видя носа на големия параход да се извъръща към подковообразния завой.

Чарли, Доли и Лизет стояха до рейлинга. Доли беше загърната в дълго черно наметало, качулка скриваше главата ѝ. Носеше малък куфар, съдържащ допълнителни дрехи, храна за пътуването и толкова пари, колкото можеше да ѝ даде Лизет, без да предизвика подозрение. У себе си имаше още и комплект документи, които удостоверяваха, че тя е освободена, набързо фалшифицирани, но достатъчно убедителни, за да издържат всяка, освен най-щателната проверка.

Недалеч, точно на самия завой, Чарли различи неясна светлинка. Тя премигна два пъти: светна, угасна, светна, угасна, после направи пауза и същият сигнал беше повторен отново.

— Това е сигналът — изрече Лизет спокойно, сякаш молеше някой от клиентите си да заплати. Тя избута Доли по-близо до рейлинга. Водачът на Подземната железница чакаше.

— Ето — обади се Чарли, когато усети, че гигантските витлови колела започват да забавят своя ход. Тя подаде на Доли едно писмо. — Вече можеш да четеш достатъчно добре, за да разбереш адреса.

Доли засрича:

— Шарлот Дюкло.

— Моята прапрапрабаба. Предай ѝ писмото и това — тя измъкна от пръста си сребърния пръстен с аметист. — Обясни ѝ коя съм и какво ми се е случило. Може да не ти повярва, аз самата не съм сигурна дали бих ти повярвала, но от това, което съм слушала за нея, тя е истинска авантюристка и е възможно да приеме историята. Сигурна съм, че ще ти помогне.

Точно в този момент параходът се блъсна в неосветения и на пръв поглед безлюден док. В последния момент фенерът светна отново. Там стоеше един висок брадат мъж, облечен в тъмно палто. Той протегна ръка към Доли.

— Страх ме е, Чарли — прошепна момичето.

— Знам. Но всичко ще бъде наред. Целият живот е пред теб, Доли. Не пропускай нито миг — тя прегърна момичето. — Дръж здраво живота! Изцеди всяка капка от него, преди да го пуснеш. Обещай ми.

— Обещавам — момичето се откъсна от прегръдките на своята приятелка и благодетелка, извърна се към мъжа на кея, пресегна се за ръката му и скочи на брега, където я очакваше новият живот. Почти в същия миг фенерът изгасна и Доли изчезна в тъмнината.

Витловите колела на „Корин“ запениха водата, докато параходът извъръщаше носа си от малкия кей. В тишината на нощта Чарли дочу как гласът на Макинтош бумти откъм кабината на щурвала.

— Дайте ѝ да се разбере, момчета. Покажете им всичко, на което сте способни!

Сякаш само след минути се измъкнаха от подковообразния ръкав и отново навлязоха в реката. Някъде напред, на около две — три мили разстояние, но определено не толкова далече, колкото очакваше Чарли, се виждаха светлините на „Хубавата Бриджит“.

Чарли се отправи към кабината на щурвала. Няма да пречи на Трей, той имаше основание да ѝ се сърди, но трябва да знае какво става.

— Още пара! — изкрещя Макинтош. — Дайте още пара! Можем да я настигнем!

Невероятно, но през следващия половин час разстоянието между двата кораба постепенно се намали. Когато небето на изток започна да

просветлява и придоби наситен розов отенък, „Корин“ се намираше на по-малко от двеста ярда зад „Хубавата Бриджит“.

Трей, възбуден от възможността, че може би не всичко е загубено, тичаше напред — назад между кабината на щурвала и котелното отделение, призовавайки екипажа да положи още по-големи усилия. Сетне зави ръкави и се залови да хвърля дърва в ревящите пещи. Беше като обхванат от някаква лудост.

„Мили боже — мислеше Чарли. — Той желае победата толкова силно. Може би я е заслужил.“ Завладяна от наелектризираната атмосфера на състезанието, както и от безумното желание на Трей да победи, тя също се затича напред — назад: носеше ведро с катран и връзки свещи към котелното, изобщо всичко, което можеше да бъде хвърлено в огъня, за да се покачи температурата. Дори запрати в една от пещите газовата запалка, която носеше в джоба си. Тя избухна със силен пукот и огънят пламна още по-силно.

„Корин“ вибрираше от високата скорост, но се справяше. Когато на хоризонта се появиха първите сгради на Натчез, осветени от изгряващото слънце, двата парахода плуваха редом.

По-малко от петнадесет стъпки отделяха рейлингите им, носовите им бяха на една линия. Чарли виждаше Лорънс Кемпбъл на палубата на „Бриджит“. Той ругаеше Реми Соваж и неговия лоцман, крещеше, че трябва да победят, че ще ги изпрати в ада, ако не го направят, че ще ги убие собственоръчно, ако изгубят. Чарли беше сигурна, че в котелното отделение на „Бриджит“ цари същият ад, както в това на „Корин“.

Междувременно Макинтош продължаваше да крещи, Трей крачеше напред — назад, а Чарли се притесняваше. Весловите колела на „Корин“ загребваха вода с максимална сила, вентилите на клапите за парата свистяха. През тясното пространство откъм „Бриджит“ долитаха гласове: Лорънс се караше, Реми се опитваше да го успокои.

Двата големи парахода бързо се приближаваха към пристанището на Натчез и „Корин“ взе преднина: една стъпка, две стъпки, три стъпки.

— Можем да го направим! — извика Трей. — Задминахме я!

Макинтош разтревожено поклати глава.

— Чуй звука, който издава — те са освободили предпазните вентили. Ако не внимават, „Бриджит“ ще избухне.

Едва изрекъл тези думи, силен гръм раздра въздуха. Огнено кълбо разцъфтя над комините на „Бриджит“. Горещата въздушна струя едва не повали Чарли на пода и тя се улови за рейлинга. Разнесе се нова експлозия и „Бриджит“ беше погълната от високи пламъци и облак гъст, черен дим.

— Обръщай! Обръщай! — викаше Трей, докато Макинтош се бореше с кормилото и се опитваше да отклони „Корин“, която се движеше с голяма скорост, от горящата „Бриджит“.

Ала огненото кълбо се носеше право към тях.

— Трей! — извика Чарли точно преди то да ги достигне.

Той сграбчи ръката ѝ в момента на удара.

Трясъкът беше оглушителен. Дървеният корпус се разцепи, месинговите части се изтръгнаха от винтовете, хората закрещяха.

Чарли почувства, че полита във въздуха и изпуска ръката на Трей. Сетне тялото ѝ падна във водата с болезнено плясване.

Студено! Беше невероятно студено. И познато. Била е на това място, и то съвсем наскоро, когато се давеше в Мисисипи. Беше потънала, засмукана от течението. През ума ѝ премина мисълта, че може би все още е Марди Грас — 1993, и изминалите няколко седмици изобщо не са били, че Трей не е действителен, че всичко е било видение на прага на смъртта, че сега ще научи какво се намира на отвъдната страна на това видение...

Задъхана, изскочи на повърхността, очите ѝ бяха отворени. Обхванатата от пламъци „Бриджит“ все още беше там. А „Корин“ все още се държеше на повърхността. Лизет стоеше на наклонената палуба, гледаше към нея и викаше нещо неразбираемо.

Значи все пак всичко е било действително. Това я зарадва. Изпитваше щастие, че поне веднъж в живота си е познала истинската любов, макар и за кратко.

Отново потъна. Нещо докосна краката ѝ. Тя го сграбчи и отвори очи.

Светлината, процеждаща се в мътната вода, бе слаба. Но Чарли винаги би разпознала Трей. Очевидно, той беше в безсъзнание. Това ѝ даде нови сили. Беше готова да умре, но не може да позволи Трей Лавенд да се удави.

Тя се отблъсна с крака към повърхността, влачейки тялото му със себе си. Течението ги беше отнесло близо до брега — стръмен, скалист

склон, който се издигаше над водата. Като повдигаше с една ръка главата на Трей, с другата Чарли мощно гребеше към брега.

Стори й се, че изминаха часове. Най-сетне краката й докоснаха тиня. Затъна до глезените в нея, докато се опитваше да измъкне Трей от реката, но все пак достигна твърда земя. С последни сили го обърна по гръб и затърси пулса му. Той бе слаб и Трей почти не дишаше. Чарли се зае с изкуствено дишане.

— Не смей да умираш! — извика, за миг откъснала уста от неговата. — Не смей да умираш, Трей! Не сега, когато те открих. Няма да те оставя да умреш! — и отново се наведе над него.

Струваше й се, че са изминали часове, но всъщност бяха само две минути, когато той се закашля. Чарли побърза да го обърне на една страна и от устата му потече вода. Трей отвори очи и прошепна:

— Не възнамерявам да умирам в близкото бъдеще, така че можеш да престанеш.

Беше чул молитвите й. Тя се свлече до него, върху покрития с чакъл бряг.

Навярно бяха лежали така дълго време, може би бяха спали или са изпаднали в безсъзнание. Когато Чарли дойде на себе си, слънцето сякаш беше по-високо в небето. Трей се размърда в прегръдките й и отвори очи.

— Можеш ли да ходиш? — запита тя.

— Така мисля. А ти?

— Има само един начин да разберем.

Подкрепяйки се взаимно, двамата се изправиха. Отначало се олюляваха, после се задържаха здраво на краката си. Чарли се обърна към реката. И се вкамени.

— Мили боже! — прошепна тя.

Един петролен танкер, огромен като полегнал небостъргач, плуваше нагоре по реката. На отсрещния бряг се извисяваха многоетажни сгради.

Някъде отблизо долетя музика — детски хор, който пееше „Всеки е красив по свой начин...“ Сетне се разнесе прашенето на микрофон. Чарли се обърна по посока на звука.

— Какво е това? — запита Трей, който продължаваше леко да се олюлява.

— Ела — рече младата жена, хвана го за ръка и го поведе към мястото, откъдето се разнасяше музиката.

Само след няколко минути достигнаха асфалтова площадка, заобиколена от коли и камиони. Множеството най-разнообразно облечени хора в джинси и работни ризи, в костюми с вратовръзки, в синтетични бермуди и ярки пролетни рокли, стояха с лице към естрада, украсена с червено-бяло-сини флагове. Някаква дребна, елегантна чернокожа жена, на около шестдесет, пристъпи към микрофона.

— Чарли — запита Трей, очевидно объркан. — Какво е това? Какво става?

Чарли му направи знак да мълчи, а чернокожата жена заговори:

— Аз съм родена като свободна жена. Моята прабаба е била робиня в една плантация, недалеч от мястото, където се намираме. Сигурно е щяла да умре като робиня, ако добри бели хора, с цената на много пари и опасност за самите тях, не ѝ уредили да избяга от Луизиана по Подземната железница. По пътя ѝ помагали както цветнокожи, така и бели, мъже и жени, християни и евреи. Моята прабаба доживя до сто и четири години. Преди да умре, ми разказа много неща. Научи ме, че ние сме един народ, научи ме да се гордея с това, което съм, да ценя свободата повече от всичко на света, да оказвам помощ на онези, които се нуждаят. Научи ме още, че само когато хората се трудят рамо до рамо, сътворяват велики дела. Ето защо моята цел, като първата жена губернатор от афроамерикански произход в Съединените щати, е да обединя хората, да създадем един щат, в който всеки човек, мъж или жена, цветнокож или бял, онеправдан, млад, без власт, да знае, че принадлежи към нашето общество. Давайки това тържествено обещание, аз посвещавам мандата си на губернатор на Луизиана на една робиня, моята прабаба Доли Лавенд Стюарт.

Трей и Чарли се спогледаха, досещайки се за истината. В душите им се смесиха учудване, страх и възбуда.

— Чарли — прошепна Трей. — Наистина ли сме там, където подозирам?

— О, Трей! — възкликна младата жена и широко се усмихна. — Да знаеш само какъв свят ще ти покажа!

- [1] Английска мярка за дължина = 30.48 см. — Б.пр. [↑](#)
- [2] Мярка за дължина = 210 м. — Б.пр. [↑](#)
- [3] Мярка за обем = 3.63 куб. м. — Б.пр. [↑](#)

Издание:

Меган Даниел. Любов завинаги
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1994

Редактор: Весела Прошкова

Коректор: Петър Иванов

ISBN: 954-17-0024-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.